

РЕБЕКА УИНТЪРС ТЕЛЕВИЗИОННАТА ПРИНЦЕСА

Превод от английски: Йова Тодорова, 1992

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— И така, запомнете, момчета и момичета. Крайният срок е петък, в полунощ. Все още не е късно да участвате в конкурса. Само трябва да напишете писмо на Принцесата от приказките, в което да разкажете защо желаете да прекарате един ден с мен. Адресът е: KLPC Телевизионна станция, пощенска кутия 9000, Сиатъл, щат Вашингтон. Момчето или момичето, което напише най-интересното писмо, ще бъде мой гост в студиото и ще има шанса да участва в едно от ежеседмичните ми представления. Победителят ще бъде уведомен с писмо. Конкурсът е за всички деца до десетгодишна възраст.

Питър Улф записа адреса на лист хартия, а малкият му брат отиде да изключи телевизора, за да могат да се съсредоточат.

— Сигурно много деца ще й пишат, Майк. Нашето писмо трябва да е наистина много хубаво, за да спечелим.

— Хайде да й кажем, че има най-приятния глас на света и че е най-красивата от всички принцеси!

— Прилича малко на мама.

— Аз не я помня. Искан ми се Принцесата да бъде наша майка и да ни разказва приказки всяка вечер. Напиши й, че нямаме майка и затова искаме да спечелим.

Питър помисли, че идеята на Майк не е лоша и започна да съчинява писмото. Майк легна край него пред камината и го загледа.

— Губите си времето — отбеляза баща им. — Целият щат Вашингтон ще участва в този конкурс. За да спечели някое дете, трябва да е на прага на смъртта.

Питър извърна глава, за да погледне баща си, който седеше и четеше вестник. Рядко го бе чувал да говори така раздразнено. Може би не трябваше да споменават майка си.

— Наистина ли, татко?

— Страхувам се, че е така, Пит. Конкурсът е само един ефектен трик за привличане на повече зрители и осигуряване на по-големи продажби на плочите. Ако спечели някое умиращо дете, това ще внесе

драматизъм. По начало самата идея е глупава, тъй като Принцесата от приказките вече е станала част от всяко семейство. Звукозаписната компания към детския театър няма нужда от повече пари. Това е направо неприлично.

— Какво означава неприлично? — Майкъл погледна с широко отворени очи баща си.

— Неприлично бе например, когато ти изяде всичките шоколадови камбанки на Коледа, още преди да отворим подаръците, и не ми каза нищо, докато не те понесох към болницата — измърмори баща им иззад вестника. — Ето, това означава неприлично.

— О! — Майк погледна Питър смутено. — Въпреки това, все още искам да спечелим! Тогавя ще отидем в телевизията! Може би Принцесата ще ни позволи да изиграем „Медената питка“.

— Тази приказка вече я давахя. Победителят ще участва в някоя нова — съобрази Питър.

Шумът от хвърления върху масичката за кафе вестник накара двете деца да обърнат русите си главици.

— По всяка вероятност победителят ще може да изпее някой и друг куплет в хора. — Баща им се изправи в цял ръст и се протегна. — Никой от вас не е достатъчно голям, за да разбере, че въпреки ангелския глас и красивото си лице, тя е само една второкласна актриса, която за да съществува, има нужда от публика. При това, добре е научила как да прави пари за звукозаписната компания и телевизионното студио.

Питър гледаше как баща му вдига Майк от пода и го притиска в мечешката си прегръдка, преди да го качи на широките си рамене.

— Майк, запомни, че с много вероятно Принцесата от приказките въобще да не обича децата. Не мисли, че е нещо особено. След всяко представление, тя си отива вкъщи, както всички останали хора. Ти я виждаш такава, каквато е пред камерата, а може би извън телевизията е съвсем различна.

— Въпреки това, обичам я! — Гласът на Майкъл потрепери. — И все още искам да победим!

— Както и хиляди други деца. Ето защо цялата тази история е толкова глупава! Вече е време за сън. Хайде да се качваме.

— Ще загасиш ли лампите, Питър? Спести това на госпожа Моън.

— Да, татко. — Детето направи каквото му бе заръчано и се заизкачва към стаята, в която спяха с Майкъл. Пътъом погледна залива Порт Орчърд. Доста време след като измиха зъбите си, казаха молитвите си и подскачаха в леглата, Питър стоя буден. Чудеше се с какво бяха подразнили баща си.

След като премисли всичко, което им бе казал, му хрумна една идея. Не можеше повече да лежи. Измъкна се от леглото и отиде до бюрото, за да напише писмото до Принцесата от приказките. Питър все още не бе свършил, когато се чу сирената на среднощния ферибот, който се връщаше от Сиатъл.

— Ето и последната поща, госпожице Лоринг.

Домини вдигна очи от писмата, разпръснати върху бюрото ѝ.

— Слава богу! Сложете ги в кошницата, Мардж. Ще ги взема покъсно.

Щом червенокосата секретарка затвори вратата, Домини седна изтощена на въртящия се стол. Мисълта, че трябва да прочете още куп сърцераздирателни писма, беше почти непоносима. По начало не бе съгласна с този конкурс, но продуцентът ѝ Картър Филипс и ръководството на телевизионната станция настояха. Въздъхна и погледна последната купчина писма. Ежеседмичното ѝ участие в шоуто плюс записите на плочи ѝ бяха създали доста голяма популярност, ала трябваше да приеме в допълнение и този конкурс. Как можеше да избере най-сполучливото писмо? Почти всички — а те бяха стотици, ѝ се струаха безценни малки шедьоври. Започна да чете, като се зарече никога повече да не се оставя да бъде въввлечена в подобна ситуация. Добре поне, че крайният срок бе изтекъл, помисли с облекчение. Според пощенската служба писмата за конкурса са били повече и от тези до Дядо Коледа.

Картър бе въодушевен от този отклик и нае няколко души, които да прегледат изсипалата се лавина, но все пак Домини трябваше да направи крайния избор между допуснатите, повечето от тях написани от деца в приюти или тежко болни, нуждаещи се от някого, който да пише вместо тях.

Тя потъна в работа още няколко часа, без да забележи, че сградата отдавна се бе опразнила. За жалост, през двете седмици на

конкурса все още не бе срещнала писмо, което наистина да изпъква между останалите.

Със замъглен от умора поглед забеляза пощенския щемпел на Бремертън върху следващия плик в кошницата. Реши, че това ще бъде последното писмо за деня и го отвори. То беше написано от детска ръка, но почеркът бе изненадващо равен.

„Скъпа Принцесо от приказките.

Татко каза, че никога няма да прочетеш това писмо, защото децата не те интересуват и всъщност търсиш само реклама. Но ние не му вярваме...“

Продължи да чете намръщена. Седеше изпъната на стола, вече съвсем разсънена.

„Двамата с Майкъл мислим, че си много красива. Напомняш ни за мама. Тя умря и отиде на небето. Скоро и Майкъл ще бъде при нея. Но преди това иска да прекара един ден с теб. Ако спечели, той ще бъде най-щастливото момче на света и така ще покажем на татко, че конкурсът не е само един ефектен трик. Извинявай, Принцесо, обаче аз не разбирам какво означават някои думи. Не ми е ясно какво е второкласна актриса, но знам, че обичаш децата, защото имаш хубав глас. Татко смята, че си съвсем различна, когато си вкъщи, но аз не му вярвам. Моля те, помисли и избери нашето писмо!

Твои приятели, Питър и Майкъл Улф

П.П. Ако Майкъл спечели, може ли и аз да дойда?

Питър, 8-годишен. Майкъл, 5-годишен.

П.П.П. Може ли да дойде и госпожа Моън? Тя се грижи за нас.“

Очите на Домини бяха широко отворени от учудване. Не знаеше да се смее ли или да плаче. Това беше истинско детско писмо, а бащата

беше истински циник! Как смееше да говори такива неща пред малките си деца!

Тя стана рязко, като все още държеше писмото в ръка. Би могла да извини бащата, тъй като бе загубил съпругата си, а скоро щеше да се прости и с едно от децата си. Не можеше да си представи по-трагично положение. Но все пак оценката му я ядоса. Фактът, че с коментара за второкласната актриса мъжът не бе много далече от истината, я жегна.

Преди години имаше възможност да стане оперна певица — нещо, което баща ѝ, който бе лекар, много желаше. Отказа се, тъй като не можеше да се отдаде на кариера, изискваща толкова много. Думите на този човек бяха верни и затова я засегнаха.

Домини препречете писмото. Изглежда, че бащата бе изгубил всякаква надежда. А може би беше останал и без пари. Сметките за лечение може да достигнат хиляди долари, особено при продължително боледуване.

Закрачи напред-назад. Семейството имаше нужда от чудо. Мислите ѝ се върнаха към Питър и към бремето, което носеше. Позряло за годините си, момчето се грижеше за щастието на своето братче и очевидно разбираше, че баща им е твърде погълнат от мъката си. Молбата му тя да помисли и да избере неговото писмо трогна дълбоко сърцето ѝ.

За първи път, откакто Картър ѝ съобщи за конкурса, Домини започна да усеща някакво вълнение. Ако срещата с Принцесата от приказките щеше да внесе малко радост в живота на това семейство, тогава конкурсът си струваше.

Всички признаци на умора изчезнаха, когато започна да планира мислено деня с момчетата на Улф. Щеше да им направи царски прием, като изпипа и най-малките подробности, така че баща им да няма за какво да се хване. Момченцето заслужаваше да постигне съкровената си мечта. Питър също. Без любещите грижи за Майк, Домини никога нямате да узнае за мъката им, нито да им помогне. Дори поиска да има вълшебната сила на Принцесата от приказките, за да предотврати неизбежното. Силно развълнувана, тя седна да напише на машината поздравителното писмо. Щом свърши, го остави на бюрото на Картър. Изпитваше известно задоволство, като знаеше, че бащата на момчетата ще трябва да признае колко прибързани и погрешни са били

заклученията му за нея. Все още се чувстваше огорчена от извода му, че търси евтина популярност.

Още когато бе съвсем малка, баща ѝ бе казал, че прекрасният ѝ глас е дар Божии и трябва да го използва, за да носи радост на хората. Родителите ѝ я насърчаваха да се занимава с музика, но именно баща ѝ я изпрати в Италия след смъртта на майка ѝ, за да учи оперно пеене. В мечтите си я виждаше някой ден на сцената на Метрополитен опера в ролята на Кармен или Аида. Но Домини не споделяше тези мечти и, за негово разочарование, се върна в Сиатъл.

Предпочиташе да разказва приказки и да пее, започна да записва плочи и обикна работата си като детски изпълнител. Разбираше колко много желаеха нейните родители единственото им дете да развие напълно способностите си — едва ли имаше на света по-прекрасни и по-любеци от тях. В много отношения детството ѝ бе идилично. Обикна изкуството и пътешествията и разбра какво бе свързало майка ѝ и баща ѝ. Те насърчаваха нейния талант и интереси. Но скоро осъзна, че не е достатъчно амбициозна, за да изгради такава кариера. Нямаше нужда от светлините на рампата, за да съществува!

Домини излезе с чувство за лекота, каквото не бе изпитвала от години и пое към жилището си на остров Мърсър. Вече знаеше коя приказка ще изиграят с децата в половинчасовото телевизионно представление. Разбира се, ако Майкъл имаше достатъчно сили. Това щеше да бъде един прекрасен ден и тя вече нямаше търпение да се срещне с децата на Улф. А ако трябваше да признае, искаше час по-скоро докаже на баща им, че греша. Много добре разбираше какво чувства Питър!

— Ето го! — извика Майкъл и посочи към крайбрежния път. Питър изхвъркна от входната врата, наметна анорака си и двете момчета изтичаха в дъжда да посрещнат пощальона. Дори за миг Майкъл не бе престанал да се надява, че ще спечелят конкурса, но Питър тайничко допускаше, че може и да не успеят. Бяха минали почти три седмици, откакто изпрати писмото, а още нямаше отговор.

— Вие, момчета, сигурно чакате нещо много важно, щом и в почивните дни сте тук. — Пощальонът се усмихна. — Какво?

— Тайна! — избърбори Майкъл.

— Разбирам. Нека погледнем какво има в чантата. — Възрастният човек зарови и заизважда писма. Питър въздъхна и понечи да поеме към къщи. — Хей, почакай! Може би е това?

Момчето погледна плика в ръката на мъжа.

— Аз... За мене ли е?

— Няма за кого друг да е. За теб от телевизията в Сиатъл.

Питър пое писмото с трепереща ръка. Предчувстваше, че бе от Принцесата, ала може би тя беше изпратила писма на всички участници, за да им съобщи, че не печелят.

— Не изглеждаш много щастлив — каза пощальонът. — Може следващият път да ви зарадвам. Довиждане, момчета.

— Довиждане — извикаха те, но вятърът, който духаше от Пролива, отвя гласовете им. Децата препуснаха по стръмните стъпала, които водеха надолу към брега.

— Отвори го бързо! — извика Майкъл и дръпна вратата на къщата за лодки. — Какво пише? Той последва брат си до прозореца и го загледа как вади писмото от плика.

Питър се изкашля и бавно започна да чете на глас:

— „Скъпи Питър, благодаря ти за хубавото писмо. Мисля, че ти си необикновено момче, щом обичаш толкова много братчето си и участваш в конкурса вместо него. С това писмо искам да ти съобщя, че ти печелиш конкурса. Поздравявам те!“ — четеше Питър с невярващ глас.

— Чудесно! — извика Майкъл, като подскачаше и прегръщаше брат си, който прочете и препрочете последните изречения, за да се убеди, че не сънува.

— Кога ще отидем в телевизията? — попита Майкъл и сграбчи ръката му. — Утре ли?

— Чакай, Майк, остави ме да довърша. — Питър дочете наум останалата част от писмото. Постепенно в него се оформяше чувство на вина за лъжата, която бе написал. Изглежда все пак баща им беше прав, когато каза, че детето победител трябва да е на прага на смъртта.

— Ще се срещнем с нея в телевизионното студио на десети ноември. Има една бланка, която татко трябва да подпише, че дава съгласието си.

— Хайде да отидем вкъщи да му кажем! Той ни убеждаваше, че тя не обича децата, но сега вече трябва да ни повярва!

— Да — съгласи се Питър с победоносен блясък в очите. Вече беше забравил вината си.

— Извинете — чу Домини как я повика мъжки глас, когато забързано минаваше покрай приемната, вече закъсняла за репетицията с Дружеството за ораторна музика. Часовникът ѝ показваше пет и половина и всички служители вече си бяха отишли.

— Да? — Забави крачка и дъхът ѝ спря при вида на високия, добре сложен мъж. Въпреки, че бе облечен в традиционен син костюм на тънки райета, той излъчваше сурова мъжка сила.

За момент се почувства в безтегловност, докато той я оглеждаше от главата до петите, като спря поглед на добре очертаните ѝ форми и закръглените ѝ бедра, подчертани от плетената зелена рокля. Непозната досега топлина заля тялото ѝ.

— Знам, че вече е късно, но търся Принцесата от приказките. Мислех, че работи в телевизионната станция, ала разбрах, че офисът ѝ е тук, в звукозаписното студио. Трябваша ми двадесет минути, за да пристигна, след като разбрах грешката си. Можете ли да ми помогнете?

Домини разглеждаше впечатляващия мъж, изпълнил фоайето с присъствието си. Синята копринена вратовръзка подчертаваше очите му с наситен цвят на слънчева светлина, прецеждаща се през тъмносин кристал. Гъстата му кафява коса блестеше със златисти отблясъци под ослепителното осветление на лампите.

— Аз съм Принцесата от приказките.

— Трудно ми е да повярвам — изрече той, а топлината на мъжкото възхищение в очите му се засили. Тръгна към нея.

— Позволете да ви уверя, че точно тя стои пред вас — каза Домини. Досети се, че мъжът мислеше, че Принцесата е русокоса. Досега истинската ѝ самоличност не бе разкрита на публиката — предпазна мярка, за която бе настояла в името на спокойствието си.

Той спря точно пред нея и погледите им се срещнаха.

— Права сте. Имате същите невъзможно зелени очи като нея. — Тихият му глас изпълни тялото ѝ с приятна хладина. — Но защо носите руса перука? С тъмната си коса сте още по-красива!

— Нима сте забравили? В приказките всички принцеси имат дълги, лененоруси коси, а вещиците — гарвановочерни.

— Е, добре, руса или тъмнокоса, моите деца ви смятат за въплъщение на съвършенството.

— В такъв случай е добре, че не се познаваме лично.

— Както изглежда обаче, ще се запознаете. Аз съм доктор Джеръд Улф, бащата на Питър и Майкъл.

Това ли бе скърбящият баща на момчетата? Бе си го представяла доста различен от красивия мъж, чиято чувствена привлекателност бе усетила.

— Аз съм Домини Лоринг — каза тя и протегна тънката си ръка с добре оформен маникюр, която той стисна нежно и енергично. Защо това ръкостискане я накара да усети ясно неговото докосване с всяка фибра на тялото си?

— Радват ли се децата, че спечелиха конкурса?

— „Радват“ не е точната дума. Направо са във възторг! Десети ноември им изглежда твърде далече. А аз съм тук да се уверя, че това не е някаква шега. Трябва да призная, че съм поразен!

— Вие имате чудесен син, доктор Улф. Бях наистина трогната от обичта му към Майкъл. Тя показва самоотверженост, която силно ме изненадва. Обещавам да направя всичко, което зависи от мен, за да бъде гостуването им много приятно!

Той премигна, изненадан от нейните думи.

— Щом цял ден ще бъдат с вас, сигурно ще помислят, че са в рая!

Домини се усмихна, но очите ѝ помръкнаха. Не разбираше как можеше да каже нещо подобно, без да се разстрои. От друга страна, ако се съдеше по забележките на Питър, баща им бе твърд човек и това го правеше непоклатим реалист. Очевидно не си позволяваше да се отдаде на самосъжаление и не би го позволил никому.

— Аз също очаквам десети с нетърпение. Случайно да носите бланката за съгласието си?

Като продължавате да я гледа внимателно, мъжът бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади бланката, която бе изпратила с писмото.

— След като се уверих, че всичко е наред, мога да подпиша. — Той отиде до бюрото на секретарката, подписа се с решително

движение и ѝ подаде бланката. — Наистина ли децата ще участват в едно от телевизионните ви представления?

— Да. Всеки от тях ще изиграе малка роля, като разбира се, ще направим репетиция преди заснемането. Това ще затрудни ли Майкъл?

— Не знам. Никога преди не е попадал в подобна ситуация. Надявам се да не се разболее по средата на представлението.

— В това е удобството на записа в сравнение с предаването на живо. Бихме могли да направим повторение, ако се случи нещо такова — побърза да го увери тя.

— Като си представя всичко това, нищо чудно да се разболее през нощта преди десети. Има склонност към превъзбуждане.

Домини преглътна с мъка.

— Доктор Улф, моля ви, не се притеснявайте. Ако Майк е твърде болен и не може да дойде в студиото на десети, ще планираме посещението за друг път.

За малко на привлекателното му лице се изписа удивление.

— Вие сте поразително отзивчива.

— Моля ви. Правила съм доста обиколки тю детски болници. Всичко може да се случи по това време на годината и обикновено се случва — допълни Домини с тъжна усмивка.

— Нали вие посетихте Мемориала на Бремертън миналата Коледа?

— Да. Бяхте ли там?

Сигурно би го забелязала.

— Изпуснах ви, но Майкъл ви е видял, когато сте посетили детското крило по време на обиколката.

— Майкъл е бил там? — извиси глас тя, странно смутена от критичните нотки в гласа му.

— Да. Мислех, че има апандисит, но се оказа, че е остра стомашна болка, предизвикана от твърде много коледни бонбони.

— О, милият! — Домини се засмя. — В клиниката ли работите?

— Да. Педиатър съм.

— Баща ми също е педиатър.

— Къде? — Думите ѝ като че ли леко го развеселиха.

— В Такома. Понякога му помагах в офиса.

— Пълна сте с изненади, госпожице. Спокоен съм, че моите деца ще бъдат в добри ръце. Кога трябва да ги доведем?

— В десет часа — отговори тихо тя, като усещаше настойчивия му поглед. Дали не ѝ се доверяваше по принцип, или имаше някакво лично отношение към нея? Защо? Никога досега не се бяха срещали.

— Ако няма усложнения, ще бъдем навреме в студиото. Едва ли ще има някакви проблеми.

— Чудесно. Лека нощ, доктор Улф.

Домини го изпрати до стъклената врата. Той спря, преди да излезе.

— Ако желаете, мога да ви откарам. Разбирам, че ви задържах след края на работния ви ден.

— Много любезно от ваша страна, но колата ми е на паркинга отвън.

— Тогава няма да отнемам повече от драгоценното ви време. Лека нощ, госпожице Лоринг. Ще се видим ни десети.

Отново я огледа цялата, като че ли искаше да запомни фигурата и лицето ѝ.

Дълго време, след като доктор Улф си тръгна, Домини стоя на едно място като прикована. Бе чувала, че съществува мигновено физическо привличане, но досега го беше смятала за невъзможно. Каква ирония, че помежду им то бе разпалило такива отрицателни емоции. Явно мъжът не я харесваше и въпреки това тя усещаше инстинктивно, че го смуги така, както и той нея. Никога преди не ѝ се беше случвало подобно нещо. Нямахше и най-малка представа какво да нрави с чувствата, оживели в нея. Все пак Джеръд Улф не беше никакъв случаен непознат, когото нямахше да срещне повече. След седмица той щеше да бъде с двете си момчета в студиото. Домини пое дълбоко дъх. Единственото, което можеше да направи засега, бе да се постарее да изхвърли доктор Улф от мислите си и да се надява, че всичко е било само временно уопомрачение. Когато го види отново, ще разбере, че всъщност си е въобразила неотразимата му привлекателност.

Така тя увещаваеше сама себе си, докато вървеше към залата за репетиции, но като че ли не бе докрай убедена, и това я озадачаваше.

ВТОРА ГЛАВА

Пред телевизионното студио вече се бе събрала голяма тълпа, която чакаше пристигането на децата на доктор Улф. Над главния вход имаше плакат с техните имена, който ги поздравяваше с добре дошли. Облечена с роклята на принцесата, с перука и корона на главата, Домини седна на трона, недалече от бордюра на тротоара. Присъствието на полицаи, репортери и оператори засилваше възбудата сред десетките деца.

Картър ѝ даде сигнал за пристигането на един черен мерцедес, който спря до бордюра. Марката на колата пропъди завинаги представата, която Домини предварително си бе създала, за беден баща, затруднен от огромните медицински разходи.

Сърцето ѝ започна да бие лудо в мига, в който видя кафявата му коса и силния му профил. Той бе завладял мислите ѝ много по-сериозно, отколкото Домини предполагаше. С поглед, безпомощно взрян в него, тя не забеляза веднага малкото русокосо момче, което изведнъж изскочи от задната седалка на колата и се затича към нея. Домини стана бързо, оправи бялата си тюлена рокля и посрещна момченцето. Сред тълпата избухнаха спонтанни аплодисменти, когато детето обви с ръчички тънката ѝ талия и се притисна в нея.

— Скъпа Принцесо! — задъхано каза то толкова развълнувано, че в гърлото ѝ заседна буца.

С крайчеца на окото си тя наблюдаваше баща му, който приближаваше към тях.

— Здравейте — поздрави тя с равен глас.

— Вече няма никакво съмнение във вашата самоличност — изрече той. Брилянтните му сини очи срещнаха нейните, преди да я огледа от кристалната корона върху светлорусата ѝ перука до кристалните пантофи.

Тя усети как се изчервява и побърза да съсредоточи вниманието си върху Майкъл. Беше отметнал глава назад и тя се усмихна на най-лъчистите небесносини очи, които някога бе виждала — бяха като

мъниста и осветяваха засмяното му лице, осеяно с лунички. Домини потърси следи от болестта му, но детето изглеждаше съвсем здраво и жизнено и тя се освободи от опасението, че можеше да бъде в инвалидна количка.

— Наистина ли ще прекарам целия ден с теб? — попита Майк, а сърцето му бе готово да изхвъркне от радост.

— Само ако желаеш — отговори му тя с несигурен глас, като се молеше да успее да забрави болестта му и да се наслади на времето, което щяха да прекарат заедно.

— Искам да си ми майка! Толкова си красива!

За момент ѝ се зави свят. Не смееше да погледне доктор Улф и разбра, че думите на момченцето не му допаднаха. Сега не беше най-подходящият момент да му припомнят за жената, която бе обичал и загубил. Стисна мълчаливо ръката на Майк и протегна другата си ръка на брат му.

— Питър? Бях нетърпелива да срещна автора на това чудесно писмо.

— Благодаря ви, че избрахте него, Принцесо — каза възпитано той, като се здрависваше с нея. И двете момчета бяха облечени с тъмни панталони, ризи и пуловери от тъмносиня вълна със същия оттенък, като вторачените им с благоговение в Домини очи. — Дори си похубава, отколкото изглеждаш на телевизионния екран — добави тихичко Питър.

— Това ли са обувките на Пепеляшка? — Майкъл посочи краката ѝ.

— Не, милото ми.

— А къде е вълшебната ти пръчка? — попита той толкова сериозно, че всички се разсмяха.

— Оставих я вътре, за да мога да ви посрещна както подобава — импровизира Домини, като не можеше да откъсне очи от втренчения поглед на доктор Улф. — Ще останете ли с нас през цялото време? — попита го тя, странно обезпокоена от сдържаността му.

— Не мисля. Този ден е техен. Ще се върна да ги прибера в пет часа. Питър знае номера ми в клиниката тук, в Сиатъл, където ще можете да ме намерите при нужда.

— Освен в Бремертън, имате клиника и тук?

— Точно така. И три дни от всеки две седмици съм в кабинета си в Сиатъл.

— Това означава, че доста пътувате — отбеляза тя.

— С ферибота пристигам за около час.

— Имате ли някакви специални инструкции по отношение на Майкъл?

— Ако се измори прекалено или стане неуправляем, повикайте ме веднага.

— Няма да се изморя — високо запротестира Майкъл.

— Ще направим всичко възможно, за да прекараш приятно каза нежно Домини.

— Тогава аз тръгвам — каза баща им, коленичи и прегърна Майкъл, който още не се откъсваше от ръката на Домини. — Ще правиш каквото ти каже Принцесата. — После стана и потупа Питър по рамото. — Пит, наглеждай братчето си.

— Няма нужда да ме наглежда. Ще бъда примерен! — заяви Майк с достойнство.

— Доктор Улф — прошепна Домини, озадачена от загрижения му вид, — обещавам да се грижа добре за децата ви!

— Не се съмнявам в това, но моля ви — преди да свърши този ден, постарайте се Майкъл да разбере, че всичко е само игра. — След тази неясна забележка той тръгна към колата си.

— Наистина ли ще ни покажат по телевизията тази вечер? — запита Майкъл, като отвлече вниманието ѝ от тъмнокосия мъж, който се качи в мерцедеса и потегли.

— Да. Вашето посещение ще бъде специалното събитие в новините в десет. — Тя се обърна в посока към студиото и протегна ръка на Питър, който я хвана с нетърпение. — Опитайте да забравите за присъствието на човека с камерата. Той ще ни снима през целия ден и ще направи филм, който ще ви изпратя за спомен.

— Чудесно! — Майкъл заподскача. — Тогава татко ще може да види колко много ни обичат!

— Точно така. Ще имате филм, който да показвате на вашите приятели — каза Домини и поведе момчетата към зданието.

— Ще изиграем ли „Медената питка“? — поиска да узнае Майкъл, щом влязоха в студиото.

— И аз харесвам тази приказка, ала мисля, че повече ще ви хареса да изиграете една история, която едва ли някой някога е чувал — отговори тя.

— Наистина ли? За какво се разказва в нея?

— Е, добре. Това е стара руска приказка и много малко хора в нашата страна я знаят. Отдавна исках да я изиграя и сега, след като се срещнахме, мисля, че двамата сте съвсем подходящи за ролите.

— Веднага ли започваме? — Майкъл я гледаше, като че ли току-що му бе обещала целия свят.

— По-добре първо да огледаме студиото, после да хапнем нещо за обяд и да ви разкажа историята на „Малкия сляп принц“. Ако ви хареса, ще си изберете роли и ще направим няколко репетиции преди снимките следобед.

Внезапно Майкъл се сгуши и притисна силно към нея.

— Обичам те, Принцесо от приказките! Искам да бъда завинаги с теб!

Лицето на Питър изразяваше същото. Ако не бяха дългата й перука и натруфения й костюм, щеше да вземе Майк на ръце. Мъка сви сърцето й, като си спомни, че дните му са преброени.

— Защо не си представим, че този ден ще бъде вечен? — Тя разроши светлата му коса, преди да си спомни за странната молба на баща им да обясни на Майкъл, че всичко е само игра. — Щом приключим със снимките ще ви заведа на вечеря на едно много интересно място, където ще бъдем с други деца.

Домини отново долови кратко щастливо споглеждане между двете братчета. Разбра, че те са необикновено близки, без съмнение, защото Питър знаеше истината. И се почуди дали Майкъл подозира какво му готви бъдещето. Болката на баща им сигурно бе непоносима.

— Принцесо — прошепна Питър и я накара да се наведе, — татко каза да отидем до тоалетната, преди да започнем да правим каквото и да е, за да не прекъсваме после плановете ви.

— Разбира се! — разсмя се тя. — Намира се в коридора вляво. Ще ви чакам тук.

Питър хвана Майкъл за ръка, ала продължи да я гледа.

— Нали обещаващ, че няма да изчезнеш, както на телевизора?

— Обещавам. Честна дума!

— Наистина ли ще имаме роли в представлението? — настоя Майкъл, въпреки че Питър го погледна неодобрително.

— Това ще ви хареса, нали? — кимна тя.

— О, да! Татко каза, че трябва да сме доволни, ако бъдем допуснати в хора — изимитира той прекрасно баща си.

Домини удържа смеха си.

— В „Малкия сляп принц“ няма хор. Има само един малък принц, който е куц и сляп, и една чудесна синя лисица.

— Какво означава куц?

— Майк! — скара му се Питър. — Хайде! — Той дръпна брат си за ръката и го накара да тръгне с него.

— Ей сега се връщаме! — разнесе се гласът на Майкъл.

Междувременно повечето служители се стекоха в коридора. Очевидно всички бяха очаровани от децата на Улф. Домини размени е шефа си Филип Картър красноречив поглед.

— Все още ли смяташ, че идеята беше лоша, Дом?

— Не — отговори тя с пресипнал глас. — Но не мислех, че ще се развълнувам толкова много. А Майкъл...

— Сиагълският вариант на Шърли Темпъл, нали? Разбирам те. — Картър се засмя. — Изглежда много весел.

— Да, и точно това ме тревожи. За колко ли време ще му стигнат силите?

— Може би поне докато е с теб. Надявам се, че операторът е хванал усмивката, с която те озари на тротоара. От него струеше радост. Никога няма да забравя тази гледка.

А Домини никога нямаше да забрави думите му: „Искам да си ми майка! Искам да бъда завинаги с теб!“.

Обиколката им започна веднага щом момчетата се върнаха. Поеха към студиото, за да изрепетират и запишат приказката, която се получи даже по-добре от очакванията. Момчетата изиграха лесните роли със затрогваща искреност. После им бе позволено да погледат през камерите и да посетят контролната кабина. Към четири часа тръгнаха към въртящия се ресторант на последния етаж за ранната вечеря, след която щеше да има вълшебно шоу. За празненството бяха поканени и други деца, написали писма на Принцесата. Разбира се, синовете на Улф седнаха с Домини на централната маса.

След вечерята и вълшебното шоу, двете момчета заедно с другите деца изтичаха до прозорците, за да погледнат град Сиатъл.

— Можеш ли да видиш къде живеем ние, пич? — попита Майкъл.

Домини стоеше с ръце на раменете им, учудена, че Майкъл продължаваше да е съвсем добре.

— Още не, трябва да се завъртим — каза Питър.

— А ти къде живееш? — погледна към нея по-малкото братче.

— Дори аз бих желал да чуя отговора на този въпрос — каза познат мъжки глас зад тях, който накара всички да се обърнат.

— Тате! — изпискаха момчетата и се втурнаха към него.

Той вдигна с едната си ръка Майкъл, а с другата обгърна Питър.

Всеки път, щом видеше Джеръд Улф, сърцето на Домини започваше лудо да бие. Не очакваше да се присъедини към тях точно в този момент и присъствието му я извади от равновесие. Двете момчета веднага започнаха да му разказват за всичко, а тя се почувства по-спокойна без критичния му поглед, докато той слушаше оживеното им бърборене.

— Добре — каза накрая баща им. — Не бих се изненадал, ако горката Принцеса от приказките се окаже много изморена. Както разбирам, денят е бил дълъг за всички и мисля, че и тя иска вече да се прибере у дома. — Внезапно невероятно сините му очи се спряха на нея и Домини остана като омагьосана. — Като говорим за дом — вие току-що се канехте да ни го покажете.

— Той е ей там, на остров Мърсър...

— Ти живееш на остров Мърсър? — възкликна Майкъл. — Та той не е много далече! Ще можем да те посетим по всяко време!

— Принцесата е много заета, Майк. — Лицето на баща му стана безизразно. — Ако се изпълнеха желанията на всички деца, които искат да я видят, няма да й остане време да записва плочи или да играе в телевизията. А сега...

— Тя ни обеща, че можем да я посетим, когато дойдем следващия път в Сиатъл — вметна Питър.

Домини почувства напрежението, което се излъчваше от мъжа, и разбра, че е казала не каквото трябва на децата му. Усети желанието на доктор Улф този ден да свърши, без да се повтаря никога повече, въпреки че не разбираше причината за това. Може би, защото той

донесе твърде много вълнения на Майкъл и баща му се страхуваше от усложнения... Настроението ѝ се развали. Всичко бе толкова хубаво и не искаше нищо да помрачи настроението на децата.

— Мисля, че сега не трябва да се тревожим за това — каза баща им и Домини долови метални нотки в гласа му. — Благодарете на Принцесата от приказките за чудесно прекараното време и да вървим.

Майкъл започна да плаче. По страните му потекоха сълзи и той се заизвива и задържа от ръцете на баща си, изтича при Домини и се сгуши в нея.

— Това бе най-хубавият ден в живота ми! — избъбри той, вкопчил малките си ръчички в тюлената ѝ рокля.

— И за мен — проплака Питър.

Трябваше да се намеси и да предотврати бедата. Пое дълбоко въздух и с най-лъчезарната си усмивка каза:

— Знаете ли какво? Денят още не е свършил.

— Не е ли? — извикаха децата едновременно.

Дори баща им погледна с учудване.

— Вие спечелихте конкурса, нали? — усмихна се Домини и те кимнаха. — Е, добре. Освен това спечелихте и някои награди и моите помощници ще ги донесат в колата ви.

— Чудесно! — засия Майкъл. — Ще дойдеш ли с нас в колата ни? — примоли се Майкъл.

— За съжаление, не мога.

— Защото роклята ти заема много място, нали?

— Точно така. — Домини се засмя нежно, но не посмя да погледне баща им, който запази многозначително мълчание.

— Благодаря ви за всичко — каза доктор Улф искрено. — Сигурен съм, че момчетата ще запомнят този ден за цял живот. Довиждане, Принцесо от приказките. — Хвана децата за ръце и ги поведе към изхода.

— Довиждане! — извикаха те през рамо и допълниха: — Скоро ще се видим!

— Не забравяйте да гледате довечера новините в десет, ако сте все още будни. Ако ли не, помолете татко да ви направи запис! — Домини видя, че думите ѝ отново предизвикаха оживление.

Децата излязоха през вратата, като отнесоха сърцето ѝ със себе си. Щеше ли да бъде жив Майкъл, за да се видят отново? Щом тя

обикна това дете, току-що запознала се с нето, как ли се чувстваше баща му? А Питър...

Нагъжена до сълзи, Домини се върна в студиото и влезе през служебния вход. Преоблече се и пое с колата към къщи. След чаша чай и един топъл душ тя облече нощницата си и се отпусна за няколко часа на дивана пред телевизора, като очакваше новините. Но щом видя момчетата и чу техните гласове, очите ѝ се насълзиха. Дойде ѝ много. Изключи телевизора и си легна.

Картър я бе освободил за следващия ден, за да може тя да си почине. Ала на сутринта Домини установи, че не може да остане и минута повече вкъщи и се облече. Тъй като нямаше никакви планове за деня, отиде в службата да прочисти картотеката и да поработи над следващата вълшебна приказка.

— Домини? Знам, че днес ви е свободен ден, но имам проблем.

— Няма нищо, Мардж — Домини спря да пише и погледна секретарката. — С какво мога да ви помогна?

— Преди минута пристигна един човек, който настоява да говори с вас. Заяви, че ако трябва, ще чака и до второто пришествие!

— Колко очарователен човек — измърмори Домини. — Не намекна ли за какво става дума?

— Честно казано, не се осмелих да го попитам. Разкошен е, разбирате какво искам да кажа.

— Защо хората идват винаги преди края на работния ден, когато човек е готов да се прибира вкъщи? Е, добре, поканете го да влезе.

— Благодаря ви — въздъхна Мардж с облекчение и побърза да излезе.

След секунди Домини чу стъпки в коридора и вдигна глава от текста, който редактираше. Пронизаха я чифт разгневени очи и тя почти изпадна в шок. Изправи се бавно на крака и опъна по бедрата си бежовия пуловер.

— Доктор Улф! Защо не казахте на Мардж, че сте вие?

— Интересно, дали щях да ви заваря тук, ако го бях направил?

Тя приглади нервно една черна копринена къдрица край лицето си.

— Явно нещо не е наред. Какво има?

Проницателните му очи следяха движенията ѝ.

— Мисля, че знаете много добре защо съм тук, госпожице Лоринг.

Изгубила напълно дар слово, Домини се отпусна на стола си.

— Моля... Седнете. — Посочи един от столовете срещу, нея, но за нейно учудване той остана прав, точно пред бюрото ѝ, леко разкрячен. Беше облечен с друг скъп костюм, този път в мек светлосив цвят, който подчертаваше елегантната му мъжествена конструкция. — Когато тръгнахте с децата от ресторанта, мислех, че всичко е наред.

— Нищо не е наред, откакто момчетата спечелиха конкурса! — Очите му направо я пробождаха. — Тази сутрин в болницата един мой колега се съсипа да ми изказва съчувствието си за моята мъка!

— Разбирам. — Домини се изправи и постави ръце на бюрото. — Всички тук също споделят вашата болка, доктор Улф.

— Много забавно — последва подигравателният отговор, — особено като се има предвид, че не скърбя, нито пък изгарям от мъка. Тъй като нямах ни най-малко понятие за какво говори колегата ми, разговорът с доктор Гитънс приключи леко конфузно. И всичко това благодарение на вас, госпожице Лоринг.

— Бих казала, че ако реагирате по този начин на нещо, което донесе малко щастие на децата ви, то вие имате сериозен проблем, доктор Улф!

— Моите синове играха добре по свирката ви. Кажете ми — измежду хилядите писма, които предполагам, че сте получили, защо точно те имаха нещастieto да бъдат използвани за последния ви рекламен номер?

— Използвани?! — Нескритият му гняв и презрение я зашеметиха.

— Как по друг начин ще го наречете? И не си правете труда да разигравате този театър пред мен. Не сте пред публика, а аз не се поддавам на вашия тип обаяние!

Тя пое дълбоко дъх, като се опитваше да намери точните думи.

— И какъв е моят тип? — бе единственото, което можа да каже, за да не избухне и излее всичко, написано от Питър в писмото.

— Вие сте готова на всичко, повтарям — на всичко, само и само да бъдете център на внимание. Да продължавам ли? — Огледа я отново е оскърбително безочие.

— Доктор Улф — Домини преглътна с мъка и обърна рамене, като че ли да се защити от него, — виждала съм какво прави нещастieto с хората. Но настроенята и чувствата, които вие предавате на вашите деца, са убийствени. Не осъзнавате ли, че Питър е под въздействието на отрицателните ви емоции? За бога, та той е само едно осемгодишно момче! Не стига, че е загубил майка си, а и...

— Не намесвайте майка му! Говорехме за нуждата, която вие изпитвате, да бъдете постоянно огряна от светлините на рампата! Вие и вашата компания сте готови да излъжете, да направите всичко, само и само да постигнете основната си цел — повече пари. А невинните деца са пионки в ръцете ви!

— Каква лъжа? — Домини тръсна гневно глава.

Джеръд Улф хвана ръба на бюрото и се наклони така, че лицата им бяха на сантиметри едно от друго.

— Играта свърши. Вече няма нужда да се преструвате на невинна. Това, което трябва да направите, е да публикувате опровержение и всеки от нас може да продължи по пътя си, като приеме, че всичко е било само един лош сън.

Домини смръщи вежди. Раздразнението ѝ се бореше със съчувствието към очевидното страдание на този човек.

— Съжалявам, но нямам никаква представа за какво говорите.

— За моето умиращо дете, госпожице Лоринг.

— Майкъл е прекрасно момче — каза тя и очите ѝ се навлажниха. — Бих дала всичко, само и само да бъде добре. Всичко!

Дрезгавият му смях отекина и я стресна.

— Вие толкова сте се вживели в собствените си измислици, че сама си вярвате. Изключително! Остава единствено да се надявам, че ръководителят на станцията ще поеме вината и ще предприеме необходимите стъпки. В противен случай ще бъдете въвлечена в съдебен процес — и ще получите не особено приятна популярност. Тогава няма да ви спаси дори красотата ви. — Той сграбчи палтото си, обърна се и тръгна към вратата.

— Доктор Улф!

Джеръд Улф забави крачка, извърна се и я погледна с арогантност и превъзходство, демонстрирани от него от самото начало.

— Има някакво недоразумение. Какво е това чудовищно престъпление, което се предполага, че аз и моите сътрудници сме

извършили? Щом нещата опират до съд, бих желала да знам в какво точно ни обвинявате.

Той направи една заплашителна крачка към нея.

— Питате за вашия дял в тази история? — На бузата му заигра нерв. — Може би това ще ви обясни. — Доктор Улф бръкна в страничния джоб на палтото и извади оттам сгънат вестник. — Предполагам, че четете вестници...

— Разбира се — отговори тихо тя.

— Тогава може би тази статия ще ви интересува. — Подаде ѝ сутрешното издание на най-четения сиатълски вестник.

В горната половина на първа страница имаше огромна снимка, на която тя бе прегърнала Питър и Майкъл. Текстът отдолу гласеше:

„Принцесата от приказките изпълнява желанието на едно умиращо дете.“

Домини погледна доктор Улф, като се опита да разбере какво точно има предвид. Може би думата „умиращо“ го разстройваше и в мъката си той се нахвърляше на хората край себе си. Наведе глава и продължи да чете. „Все още стават чудеса, този път за семейство, покрусено от скръб.“ Дъхът на Домини секна. „На снимката горе заедно с Принцесата от приказките на град Сиатъл виждате Майкъл и Питър Улф — синове на известния лекар доктор Джеръд Улф и покойната Аманда Карлсон, известен репортер на KLPC. Тези, които живеят край пролива Пъджет вероятно още помнят катастрофата с хеликоптер, отнела живота ѝ, и оставила едно семейство, потопено в скръб. Наскоро мъката застигна доктор Улф отново, но има надежда, че срещата на Майкъл с любимата му Принцеса от приказките е внесла малко вълшебство и свежест в живота му. Поздравяваме децата на доктор Улф, които участват в следващия епизод от телевизионната програма на «Принцесата от приказките!».“

Тя остави бавно вестника. Аманда Карлсон е била негова съпруга? Домини си спомни високата, руса, спортен тип жена, с която никога не се бяха срещали. Това, че доктор Улф е бил женен за нея, я прониза неочаквано остро. Помисли си, че вече разбира гнева му. Той все още жалеше съпругата си и мъката му по нея бе над всичко.

— Аз... Съжалявам, че пресата се рови в болката ви, след като трябва да мислите и за болестта на Майкъл... — Домини не намираще какво друго да каже.

— Каква болест? — рече той. — Тази, която вие сте изфабрикували?

— Изфабрикувала? Аз?! — извика тя. — Не знам какво...

— Стига, госпожице Лоринг. Моят син не умира и вие го знаете много добре. И ако е рекъл Господ, ще живее достатъчно дълго, за да ме погребете някой ден. Но благодарение на вас и на тази компания, всеки в щата Вашингтон е останал с впечатлението, че детето ми е на ръба на смъртта. Неговата снимка е на първата страница на вестника, а животът на семейството ми изведнъж е подложен на публично обсъждане и догадки! Последната ви рекламна кампания се набърка в частния ми живот и това няма да ви се размине!

ТРЕТА ГЛАВА

— Истина ли е това, което казвате? — Залялата я радостна вълна я вдигна на, крака. — Искате да кажете, че Майкъл не е болен? И няма да умре?!

— Заслужавате „Оскар“, госпожице Лоринг. — Лицето му бе каменно.

— Но доктор Улф, вие не разбирате! — продължи тя възбудено. — Питър каза, че скоро Майкъл ще отиде на небето и...

— Дори не се опитвайте да прехвърляте вината върху сина ми! Вашата компания скалъпи този фарс, за да впечатли колкото може повече обожаващите ви почитатели, но аз ще ви разоблича. Освен ако не излезете в пресата с пълно опровержение. Можете да кажете това на вашия шеф!

Тъй като предчувствуваше следващото му движение, Домини изтича покрай бюрото.

— Мисля, че ще е най-добре да прочетете писмото на Питър! — каза тя задъхано и се облегна на затворената врата с глупавата надежда, че ще може да му попречи да излезе. Отначало помисли, че Джеръд Улф е твърде разярен, за да я чуе. Но може би — нещо в гласа ѝ му бе направило впечатление и той спря, силно пребледнял. Домини въздъхна дълбоко и отиде до шкафа с папките. Отвори средното чекмедже и извади една с надпис „Улф“. После отскубна писмото с прикрепения към него плик и му го подаде, като почти се боеше от момента, в който той щеше да научи истината. Тя разбра, че Питър бе излъгал за болестта на Майкъл, и се убеди в това, като гледаше, как баща им стисна устни и стана още по-блед. Внезапно доктор Улф вдигна очи. Видът му я порази.

— Мили боже! — изстена той и поклати глава. — Нямах никаква представа...

— При това положение аз ще говоря с Картър да публикува опровержение във вестника, както и да направи изявление по телевизията — каза Домини. — Трябва да има някакво обяснение за

постъпката на Питър. Моля ви, не му казвайте, че сте прочели писмото!

— Искате от мен невъзможното, особено след като се нахвърлих по такъв недопустим начин върху вас! Трябваше да се досетя доста по-рано — изрече тихо той. — С тази перука напомняте на Аманда. Тя имаше руса коса до раменете и добре обработен глас. Това, че Питър я споменава, обяснява в голяма степен защо си е позволил да стигне дотам. Никога не съм го насърчавал да говорим за нея и това е голямата ми грешка... Искам да ви уверя, че ще накарам Питър да ми каже истината, без да споменавам за тази среща.

— Необходимо ли е? Какво ще постигнете с това?

— Може би ще успея да разбера къде греша.

— Не сте ли твърде суров спрямо себе си? Питър не е първото дете, което изрича лъжа поради причини, напълно оправдани според него. Той жадува вашата обич повече от всичко друго и е решил, че ако спечели конкурса, вие ще се гордеете с него. Нима не разбирате? Питър вярва на всичко, което казвате, защото ви обожава.

— Това е много показателно. Моля ви, не ме разбирайте грешно, госпожице Лоринг. Благодарен съм за думите ви, но не приемам, че Питър може да предаде дословно забележките ми на съвършено непознат човек, или да излъже — без значение, дали му се струва оправдано. Колкото по-скоро поговоря с него, толкова по-добре. Той трябва да разбере, че това, което е направил, засегна всички край него и стана причина да ви наговоря някои непростими неща. Имате пълното право да ме пратите по дяволите.

— Признавам, че се изкушавах — опита да се пошегува Домини, ала той вече бе стигнал до вратата.

— Това, че не го направихте, говори много за вашия характер. Лека нощ — каза той и излезе.

При звука на стъпките му, отдалечаващи се по коридора, зданието ѝ заприлича на гробница. Не можеше повече да остава тук. Дълбоко замислена, Домини облече палтото и взе дамската си чанта. Внезапно мисълта да се прибере в празния апартамент ѝ се стори непоносима. Не искаше да бъде сама тази нощ. Може би щеше да е по-добре да отиде в Такома и да прекара почивните дни със стари приятели в позната обстановка. Това сигурно щеше да прогони вълнението, породено от доктор Улф. Никога друг мъж не бе оказвал

такова въздействие върху нея — в един момент я вбесяваше, а в следващия я оставяше без дъх, копнееща по него. Мисълта, че може да не го види никога повече, я потискаше.

Дните в Такома ѝ донесоха точно това, от което имаше нужда. Вече не бе толкова болезнено да мисли за Улф. Прекара цялото време с приятели и почти успя да забрави целия епизод. Майкъл щеше да живее, а това бе най-важното!

Когато пристигна в студиото, Мардж стана от бюрото си и забърза към нея. Щом видя смутеното изражение на секретарката. Домини усети как спокойствието, постигнато в Такома, я напуска.

— Доктор Улф отново е тук — прошепна Мардж. — Чака в кабинета ви.

— Изглежда ли разстроен?

— Да. Опитвал е да ви намери през целия уикенд и е оставил няколко съобщения на телефонния секретар. Когато тази сутрин пристигнах на работа, доктор Улф вече чакаше... Повикайте ме, ако имате нужда.

— Благодаря, Мардж — отвърна Домини, неспособна да се пребори с надигащото се вълнение, и влезе в кабинета си.

— Най-сетне — чу дълбокия му глас. Очевидно бе разглеждал диаграмата на стената, показваща трескавия ѝ график. Проницателните му очи отново я огледаха оценяващо и тя помисли с радост, че тази сутрин бе облечена по-официално от обикновено, и то с любимия си тъмновиолетов велурен костюм.

— Защо казвате „най-сетне“, след като дори съм подранила?

Доктор Улф беше облечен със светлокафяво палто и изглеждаше великолепно. Като избягваше внимателния му поглед, Домини седна зад бюрото. Както и в петък, той остана прав.

— Защото през целия уикенд ви търсих вкъщи по телефона, но без резултат.

Тя повдигна леко вежди.

— Бях в Такома с приятели. Как намерихте номера ми?

— Имам си източници — каза той. — Неприятно ли ви е?

— Не — отвърна му. — Просто съм изненадана, тъй като го няма в указателя.

— Разбирам защо. Понякога ми се иска и моя да го нямаше — каза кисело доктор Улф, — но тогава нямаше да мога да си върша работата.

— Същото казваше и баща ми — засмя се Домини. — Бе създал правило един разговор с приятелите ми да не продължава повече от две минути, тъй като се боеше, че може да го потърси някой пациент.

— Ще трябва да го запомня, когато Майкъл и Питър навлязат в невъзможната възраст. — За първи път, откакто го познаваше, лицето му се озари от усмивка. — И ето че стигнахме до причината, поради която съм тук. Изпитвам нужда да ви се извиня както трябва. Явно не познавам сина си толкова добре, колкото мислех. И нямах никакво право да нахълтам по този начин в кабинета ви в петък и да ви заплашвам. Бе непростимо от моя страна!

— Не мисля — каза тя след кратко мълчание. — Не съм съвсем сигурна, че на ваше място и при тези обстоятелства не бих постъпила по същия начин. Още повече, че лъжата беше разпространена, преди вие да научите за нея... Съжалявам.

— Не заслужавам да ми се размине безнаказано — отвърна доктор Улф. — Не мога да си представя как ме изтърпяхте в петък.

— Много трудно — отвърна Домини, но закачливата ѝ усмивка говореше, че се шегува.

— Това ме кара да се чувствам малко по-добре. — Той се усмихна леко и красивите му очи отново заблестяха. — Кажете ми нещо. Сигурно са ви писали и други болни деца. В крайна сметка Аманда ли бе причината да изберете писмото на моя син? — Прокрадналата се във въпроса му молба я обърка.

— Защо тя трябва да има нещо общо с моето решение?

— Или сте изключителна актриса, или наистина не разбирате. — Изгледа я съсредоточено. — Дойде ми наум, че може да сте избрали писмото на Питър, защото сте знаели, че пресата ще натрупа капитал от смъртта на съпругата ми. След публикация като тази. Принцесата от приказките неминуемо ще застане в центъра на вниманието.

— Кълна ви се, че не знаех нищо за вашата съпруга! Всъщност, ако имах и най-малка представа за тази връзка — особено след като и двете сме свързани с KLPС, щеше да ми се наложи да избира писмото на някое дете без каквито и да било взаимоотношения с телевизията.

Изобщо не знаех, че Аманда Карлсон е използвала в студиото моминското си име!

— Вярвам ви — промълви доктор Улф.

Тя въздъхна дълбоко и затвори очи. Очевидно лъжата на Питър бе изкарала на повърхността целия кошмар около смъртта на жена му.

— Разговаряхте ли с Питър?

— Помолих го да ми каже какво точно е написал в писмото. Когато вече не можеше да ме гледа в очите, изчаках още малко. Накрая се разплака и ми разказа всичко. — Той седна и прехвърли глезен върху другото си коляно.

— Значи е изпитвал угризения и е осъзнал грешката си.

— Питър има добър адвокат във ваше лице отвърна той с леко развълнуван глас.

— Той е прекрасно момче. Каза ли ви защо го е направил?

Погледите им се срещнаха.

— Да. Искал да помогне на Майкъл, който много ви обича, да спечели конкурса. И решил да използва моето предположение.

— Какво предположение?

— Казах му да не си прави труда да ви пише, тъй като само си губи времето. И че за да спечели някое дете, би трябвало да е на прага на смъртта.

— Наистина ли смятахте така?

— Да, и все още смятам — каза той с насмешка. — И вие знаете, че съм прав. — Доктор Улф се засмя неочаквано и топлината на усмивката му се разля по цялото й тяло.

— Признавам, че „болестта“ на Майкъл повлия в известна степен на решението ми, ала имаше много писма от деца с проблеми, подобни на неговите.

— Не ме дръжте в напрежение. Какво в писмото на Питър ви накара да го изберете?

— Страхувах се, че ще ми зададете този въпрос.

— Вече стигнах твърде далеч и няма връщане назад. Рискувайте и ми кажете.

Една непреднамерено съблазнителна усмивка изви ъглите на устните й.

— Може би причината бе в твърдението, че съм второкласна актриса, плюс допълнението, че търся евтина реклама. — Опита се да

го каже, без да се разсмее, но не успя. За жалост, доктор Улф не намери думите ѝ за забавни. Оживлението напусна лицето му.

— Нямам оправдание за онова, което казах за вас тогава — призна той, като поклати глава. — Никакво. А също така и за черната си неблагодарност. Досега не съумях да ви кажа, че миналия четвъртък децата ми прекараха с вас най-въълнуващия ден в живота си. Бих желал да поправя този пропуск, като излезем заедно някоя вечер и така ви се отблагодаря за всичко. Свободна ли сте в сряда? Имам билети за „Сватбата на Фигаро“. Моля ви, не ми отказвайте.

Беше се страхувала, че си е отишъл завинаги от живота ѝ, а ето че сега ѝ се даваше отсрочка до сряда вечер. Но дотогава трябваше да овладее възбудата, обхванала цялото ѝ същество. Не можеше да повярва, че той иска да я види отново.

— Ще дойда с удоволствие.

— Чудесно. Ако ми кажете адреса си, ще мина да ви взема в седем часа.

— Може би е по-добре да се срещнем в операта. Ще правя записи до късно, но ще се измъкна и ще дойда с такси.

— Тогава ще ви чакам до касата преди началото на представлението.

— Ще бъда облечена с рокля в черно и бяло — няма да е трудно да ме различите.

— Вие ще изпъквате навсякъде, независимо с какво сте облечена, госпожице Лоринг. Ще ви намеря.

След като доктор Улф си отиде, се оказа невъзможно да се захване с работа. Знаеше, че може би е глупаво да търси в поканата му нещо повече от желание да заличи вината си. Но доктор Улф, както и децата му, имаше непреодолим чар и тя разбра, че той очаква тази вечер не по-малко от нея. От самото начало бе пожелала да се бяха срещнали при други обстоятелства. Все още бе под магията на ленивата му усмивка и искаше да я види отново. Копнееше тя да бъде причината за нея...

— Къде желаете да вечеряме? — пожела да узнае Джеръд, щом се включиха в потока от коли след представлението. — Готов съм да

задоволя всяко ваше желание. Все пак придружавам най-голямата знаменитост на Сиатъл. Къде ходят сега хората?

Вероятно последният му въпрос бе свързан със спомени за жена му. Усмивката на Домини угасна.

— Не знам за другите, но мисля, че ще ви хареса да хапнем в едно малко бистро недалеч оттук. Докато обядвахме онзи ден в студиото, Питър ми каза колко много обичате хубавите десерти. Жената на Джорджо прави чудесен сладкиш с извара, а също така и невероятно вкусен унгарски гулаш. Мисля, че там ще ви хареса.

— Да не е същото място, където яденето се сервира от един циганин с големи черни мустаци, който свири на цигулка и вади монети от ушите на малките момчета?

— Точно така — кимна Домини. — Ако му се помолим мило, той може да ни изсвири цял концерт на Вивалди, а трикове прави само за децата. Обещах на момчетата, че ще ги заведа там, ако дойдат да ме посетят отново.

— Знам. Само за това говорят. — Ръцете му стиснаха волана.

— Заведението е любимото ми място в Сиатъл — продължи тя, като не желаше и най-малкото облаче да хвърли сянка на вечерта им. — Мога да слушам музиката на Джорджо цяла нощ. Бил е концертмайстор в Будапещенския камерен оркестър, преди двамата с Ана да емигрират. Тук са от няколко години и вече сме добри приятели.

— Тогава отиваме там. — Гласът му бе приятелски и Домини реши, че сигурно си е въобразила неодобрението в гласа му преди няколко минути. Показа му посоката и докато пристигнаха, никой от двамата не проговори.

Бялото ѝ кашмирено палто я предпазваше от хапещия студ на нощния въздух. Не то обаче беше причината за отмаляващата топлина, преминала през тялото ѝ при лекото докосване на доктор Улф, когато ѝ помогна да слезе от колата и я поведе към ресторанта, намиращ се на отсрещната страна на улицата.

— Делмоника! — извика Джорджо името, което ѝ бе дал, щом влязоха в ресторанта. Целуна я по двете страни и огледа придружителя ѝ.

Тя ги запозна и Джорджо ги заведе до една маса в ъгъла, като запали свещта, поставена в средата на масата.

— И така — каза той с блестящи очи, — вие сте бащата на известните и талантливи деца, които видях по телевизията. Съжалявам много за малкото момче.

Домини улови погледа на доктор Улф и се обърна към Джорджо.

— Страхувам се, че е станала грешка, Джорджо, но много хубава. Майкъл изобщо не е болен!

— Това определено трябва да се отпразнува. Ще изсвирия за вас, доктор Улф, каквото пожелаете. Само го назовете.

Домини погледна през масата Джеръд. Пламъкът на свещта се отразяваше с топъл син отблясък в очите му. Меката светлина подчертаваше линиите и чертите на красивото му лице, като хвърляше сянка на леката вдлъбнатина на брадичката му. Погледът му се плъзна бавно по нея и тя усети топлина по кожата си, като че ли бе твърде близо до пламъка.

— Харесвам много Бородин — каза той накрая.

— О... — кимна Джорджо, като че ли приятно изненадан. — Вие сте истински познавач на музиката. Знам нещо прекрасно. Ще се върна да ви го изсвирия веднага щом поръчат вечерята. Конрад! — Той щракна с пръсти към един от келнерите. — Донеси на моите гости от най-хубавото вино на заведението!

Младият чернокос мъж напълни чашите им. След като се отстригна, Домини отпи една глътка и помисли дали е разумно, тъй като вече се чувстваше опиянена само от това, че е заедно с доктор Улф. Очите му бяха спрели на влажните ѝ червени устни.

— Децата ми казаха, че понякога пеете пред публика. Чудя се дали бих могъл да ви склоня тази вечер да изпълните нещо под акомпанимента на Джорджо.

— Децата ви знаят твърде много неща — отвърна тя със закачлива усмивка, — но ако трябва да бъда откровена, не мисля, че бихте желали след Бородин да чуете „Кончето на Том“ или „Малката кокошчица“.

— По-скоро си мислех за някоя ария на Аида. Вашите приятели, с които ме запознахте по време на антракта, казаха, че спокойно бихте могли да изпълните главната женска роля.

Домини поклати глава.

— Имаше период от време, когато мислех, че трябва да се стремя към кариера в операта, но това бе по-скоро желание на баща ми,

отколкото мое. От уважение към неговата памет и неговите и на майка ми мечти пях веднъж по специален повод.

— Не се случва често красотата на една оперна певица да е съизмерима с нейния глас. Бихте могли да покорите целия свят — не само щата Вашингтон.

Ръката ѝ стисна столчето на чашата с вино.

— Нямах никакво желание да бъда широко известна личност, доктор Улф. А що се касае до красотата, всичко е относително, а когато става дума за пеене, най-важното нещо е гласа.

— Мисля, че мненията ни по този въпрос се различават. — Очите му проблеснаха загадъчно.

За нейно облекчение в този момент пристигна сервитьорът, за да вземе поръчките им за вечеря. Когато си отиде, доктор Улф неочаквано попита:

— Не е ли вашето телевизионно шоу един доста публичен начин за препитание?

— Невинаги съм била Принцесата от приказките. Започнах с песни и разкази за детски плочи и касети.

— Знам. Вкъщи имаме всеки ваш запис, но Майкъл слуша само „Медената питка“.

— Това беше любимата ми приказка, когато бях малка. Той е дете, което ми допада много. — Усмихна се тъжно.

— И така от правенето на записи се прехвърлихте в телевизията... — продължи той.

— Доста неохотно — довърши тя, — и то при условие, че видът ми бъде променен, за да мога да живея нормално извън студиото.

— Но вашият глас ви издава. — Джеръд присви очи. — Пеете божествено. Бих искал някой ден да изпълните нещо за мен.

Сърцето ѝ прескочи един удар при мисълта, че може да има и други дни с доктор Улф.

— Благодаря ви. Може би.

Пристигането на вечерята им преустанови разговора, тъй като Джорджо извади цигулката си и започна своето пламенно изпълнение на една завладяващо нежна любовна песен. Съчетанието от музиката, виното и близостта на този вълнуващ мъж, седящ срещу нея, доведе Домини до състояние на приятна възбуда.

— Отговорете ми честно. Заради мен ли избрахте „Сватбата на Фигаро“, или заради вас? — попита го тя, когато Джорджо свърши и се отстрани.

— И двете. Когато съм в почивка, обикновено съм с децата. Но ако ми се случи да бъда сам, това е любимият ми начин за прекарване на вечерта.

— Професията на лекаря изисква голямо себеотдаване.

— Както и вашата.

Постоянното връщане към работата ѝ започна да я дразни.

— Момчетата казаха, че често плавате с лодка.

— Съмнявам се, че са останали някакви тайни — усмихна се той.

— Може би една или две — засмя се и тя.

— И какъв извод си направихте? — Гласът му бе непринуден, но очите му бяха странно съсредоточени.

— Че сте се посветили на децата и работата си. Сигурно не е лесно да балансирате между двете и да намирате достатъчно време за всичко, което се налага да вършите.

— Е, добре, когато се ожених за Аманда, определено не си представях живота по този начин.

— Сигурно — изрече тя шепнешком, като се страхуваше, че ако го погледне, отново ще види празнота в очите му.

— Ще тръгваме ли? — Въпросът му бе съвсем риторичен, тъй като вече бе прав. Очевидно, споменаването на съпругата му го бе разстроило. Джеръд застана зад нея, Домини се изправи и той леко я прихвана за ръката. Джорджо видя, че тръгват, и забърза, за да им пожелае лека нощ. Преди да излязат, доктор Улф му благодари за музиката и похвали храната.

— Ще ви закарам до вас — каза твърдо той.

— Не е необходимо. Разстоянието е голямо и освен това живеем в различни посоки.

— Поканих ви тази вечер и смятам да ви изпратя до дома ви — настоя Джеръд с категоричен тон.

Като тръгнаха по моста към остров Мърсър, започна да вали. Джеръд караше съвсем бавно. Щом спряха пред дома ѝ, той постави ръка на облегалката на нейната седалка и без да иска, закачи яката на палтото ѝ. Докосването бе съвсем леко, но то я наелектризира.

— Преди да си тръгнете, искам да благодаря, че ми дадохте възможност да ви се извиня както трябва, госпожице Лоринг. Не можете да си представите колко приятна бе за мен тази вечер. Вие сте жена с много дарби.

Ето отново. Неясният смущаващ намек, долавящ се в комплимента му.

— Имах чувството, че не очаквахте да бъде така.

— Не бих казал. Може би трябва да призная, че започвам да разбирам защо моите момчета са толкова очаровани от една жена, която всъщност им е съвсем чужда. — Явно бе убеден, че е добре да бъде откровен до грубост.

— Мислех, че ще можем да станем приятели с децата при следващата среща с тях, но очевидно вие не желаете това и въпреки, че им обещах, при тези обстоятелства няма да удържа на думата си. Не би трябвало да има повече лъжи и недоразумения.

— Може и така да е — отвърна той, като си играеше безцелно с една черна къдрица на врата ѝ. Цялото ѝ тяло изтръпваше при докосването му. — Но ако им забраня да ви видят отново, страхувам се, че никога няма да ми простят. Вие бяхте чудото, което превърна живота им в магия. Вие постигнахте нещо, невъзможно дори за мен след смъртта на майка им. Когато се прибрах вкъщи в деня, в който получиха писмото ви, очите им грееха като звездички. — Ръката му леко опъна косата ѝ, но тя знаеше, че го бе направил несъзнателно. — Почувствах се засегнат.

— Все още ли сте засегнат?

— Може би — призна Джеръд с дрезгав глас, преди да остави копирените ѝ къдрици, увиващи се около пръстите му. Тя се наслаждаваше на допира на ръката му до кожата ѝ и искаше той да не спира.

— Питър желае да ви види и да ви обясни всичко. Да се извини. Няма нужда да казвам, че Майкъл иска да бъде непрекъснато с вас. Не, не е точно така. Искане да бъде с вас завинаги.

— Навярно мисли така, защото съм част от една измислица, която скоро ще бъде забравена.

— Ние с вас го знаем, но междувременно те вече кроят планове за следващата среща, на която да бъдем и четиримата. Казах на момчетата, че тази неделя мога да ги закарам в Сиатъл, за да прекарат

известно време с вас. Ако сте свободна, бихме могли да отидем в Аквариума — идеята е на Питър, и да вечеряме някъде по крайбрежието. Според Майкъл любимото ви ядене с кралската съомга.

— Вярно е. — Тя се усмихна, като си спомни разговора с децата. Но в същото време осъзна, че поканата нямаше да бъде отправена, ако не бяха те, и лицето ѝ бавно помръкна. — Би било прекрасно да се видя с Питър и Майкъл, но в неделя заминавам и ще отсъствам три седмици. Може би, като се върна?

Той дръпна рязко ръка от облегалката.

— Познавате достатъчно добре детската душа, за да разберете, че за тях три седмици е равнозначно на десет години. Ако не възразявате, бих желал още сега да уговорим датата, за да онекотя удара.

— Страхувам се, че е невъзможно, тъй като...

— Не сте длъжна да ми давате обяснения — прекъсна я доктор Улф. — Предупредих децата, че това може да се случи и да се окаже невъзможно да осъществим разходката. Те нямат представа за живота на знаменитостите.

— Не ме оставихте да довърша — настоя тя, като опитваше да сдържи гнева си. — Картър организира обиколка, включваща десетина универсални магазина в района на пролива Пъджет. Тя е част от зимната програма на студиото. Ще имам самостоятелни изяви. Може да отсъствам и за повече от три седмици, всичко зависи от успеха на турнето. Но в минутата, в която се прибера в Сиатъл ще се обадя на момчетата, за да се уговорим. Можете да разчитате на това! — каза Домини и слезе от колата, а Джеръд я изпрати до входната врата.

— Благодаря ви за прекрасната вечер, доктор Улф! Въпреки недоверието ви, очаквам с нетърпение деня, в който ще бъда отново с вашите деца. И както ви казах, ще се обадя веднага, щом станат ясни плановете ми. Лека нощ.

— Лека нощ. — Усмивката му би могла да заблуди някой страничен човек, но Домини видя, че тя не стигна до очите му. Той не вярваше на обещанието ѝ. — И дано турнето ви има огромен успех — каза ѝ през рамо.

Щом влезе в апартамента, тя се опря на затворената врата, хванала глава с ръце, без да усеща как минава времето. Този човек бе загадка. Беше готов на всичко, за да осигури нова среща на момчетата

с нея, но ѝ даде да разбере, че не ѝ вярва. Как тогава можеше да иска да усети тези подигравателни устни върху своите? Как можеше да копнее за ръцете му, галещи косите ѝ?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След една неспокойна нощ Домини се събуди рано и забърза към студиото. Тъй като знаеше, че тя ще отсъства три седмици, Картър бе подготвил заснемането на осем представления, преди да потегли. Поради честите ѝ отсъствия беше практика в студиото да се подготвят програми поне за два месеца напред. Въпреки това първата ѝ задача бе да поговори с Майкъл и Питър и да ги увери в намеренията си. За жалост, момчетата вече бяха отишли на училище, а баща им бе на визитация в болницата, както я уведоми госпожа Моън. Домини я помоли да предаде на децата, че се е обаждала, и щом се върне от обиколката, веднага ще организира един ден с тях в Сиатъл. Жената я увери, че момчетата ще бъдат във възторг. Домини остави слушалката, силно разочарована, че не можа да говори с децата или с доктор Улф.

Объркана, тя се потопи в работа. Подготвяше серия нови разкази и Картър бе доволен, че ще снимат всяка вечер. А и така щеше да бъде твърде изтощена, за да има време да се отдава на тъжни мисли.

Към края на седмицата Домини бе съсипана. В петък вечер се остави в ръцете на гримьора с по-малко ентузиазъм от обикновено, после облече една от роклите, с които играеше. Откриваше всяко представление с костюма на Принцесата от приказките, а след това бързо обличаше дрехите за ролята си.

Тази вечер снимките щяха да продължат по-дълго от обикновено, тъй като трябваше да изпълнят „Дванадесетте танцуващи принцеси“, а някои от балерините закъсняваха. На сцената цареше хаос и нервите на Домини бяха опънати. Струваше ѝ се, че никога няма да започнат и губеше търпение.

— Много си сладка тази вечер — каза ѝ Алън, който влезе в студиото, облечен като краля, нейния баща.

— Я изчезни! — намеси се Пол и намигна на Домини. — Тази вечер аз съм главният герой, така че я остави на мира!

— Вие двамата няма ли да престанете? — примоли се тя. Микрофоните над главите им, включени преди няколко минути,

улавяха и най-слабото дихание. — Пречите ми!

— Тогава не трябваше да изглеждаш толкова страхотно — продължи Алън. — Знаеш, че грешката е твоя.

— За бога, хайде по-бързо! — обади се Хелън, преуморена, както и самата Домини.

Вече три години четиримата работеха заедно и помежду им се бе създало приятелство. Но понякога Алън прекаляваше със закачките.

— Домини? — чу името си по озвучителната система. Беше Картър. Като продуцент на шоуто, той обикновено идваше, за да види как вървят нещата. — Ела за малко в контролната кабина. Искат да те видят, преди да започнем снимките.

Домини тръгна, заинтригувана и пребледня — там беше доктор Улф. Стоеше облегат на стената, облечен в тъмен елегантен костюм. Тъмносините му очи проблеснаха с особена, страдна светлина. Откога ли наблюдаваше глупавите изпълнения на Алън, зачуди се тя.

— Надявам се, не възразявате, госпожице Лоринг — каза тихо той и се засмя.

— Разговаряхме в офиса ми — обясни Картър. — Подготвихме изявление за пресата относно Майкъл и сега всичко е наред. Доктор Улф помоли да види как работим в студиото и го поканих да дойде с мен и да остане по време на снимките.

Винаги в присъствието на Джеръд Улф пулсът на Домини бе неспокоен, но сега сърцето ѝ биеше бясно. Каква ли беше истинската причина, за да дойде той чак дотук?

— Страхувам се, че може би ще ви разочароваме. Изглежда няма да започнем никога.

Погледът на доктор Улф обходи фигурата ѝ, добре очертана от роклята с цвят на слонова кост под бледосинята пелерина.

— Не се тревожете, госпожице Лоринг. За мен гледката е пленителна.

— След като прекарате един час тук, едва ли ще мислите така. Ако желаете, ще помоля да ви заведат в прожекционната зала, за да видите видеокасетата с посещението на децата. Можете да им я занесете вкъщи.

— Бих предпочел да ви гледам, докато записвате програмата и може би после да изгледаме заедно касетата. Освен ако нямате други планове.

Дъхът ѝ спря.

— Не, нямам нищо предвидено за тази вечер.

— Тогава ще ви изчакам.

— Е, добре. След като всичко е уредено, мога да тръгна. — Картър стисна ръката на доктор Улф, наведе се да целуне Домини по гримираните ѝ страни, и напусна кабината. — Бъди готова в неделя около единадесет — каза ѝ през рамо той.

Чифт зорки очи наблюдаваха всичко, без да трепнат. Страничен човек не би могъл да знае, че Картър винаги я целуваше при идване и тръгване и че това не означаваше нищо, но все пак у Домини остана неприятното впечатление, че доктор Улф съхрани тази целувка някъде в паметта си, за да я използва срещу нея в подходящ момент.

— Ще се видим след малко, доктор Улф. — Тя излезе от кабината и зае мястото си на сцената, като физически усещаше погледа му върху себе си. Въпреки че знаеше наизуст ролята си, бе доволна от присъствието на асистент сценариста, който можеше да ѝ суфлира, в случай, че забрави някоя реплика. Всичко бе възможно в присъствието на Джеръд Улф, следящ внимателно всяко нейно движение и дума.

Щом започнаха снимките, Алън престана със закачките и се държа като истински професионалист. За голяма изненада на Домини всичко протече без засечка. Бе доволна от работата си и ѝ се искаше доктор Улф да бъде впечатлен от опитността на групата. Все още ѝ се струваше, че той се отнася с подозрение към нея. Не можеше да се отърси от чувството, че Джеръд я желаше по някакъв свой начин, неразбираем за нея. Изглежда я намираще привлекателна, но щом случайно доловеше особеност блясък на очите му, прикритата му насмешка или сарказма му, Домини помръкваше. Снимките не продължиха дълго, както тя се опасяваше, и след четиридесет и пет минути двамата с Джеръд седяха сами в прожекционната зала.

— Въпреки че изглеждате много сладка, както каза вашият колега, не е необходимо човек да е лекар, за да забележи, че едва се държите на крака. Защо се претоварвате така?

Значи беше чул изпълненията на Алън!

— Обикновено не го правя — каза Домини и зареди видеокасетата с посещението на децата. — Кажете ми, доктор Улф, когато знаете, че ще отсъствате дълго от работа, вие самият не работите ли от зори до мрак, за да подготвите всичко необходимо?

— Познахте!

Той се разсмя тихо, а тя угаси лампите и седна отново, за да изгледат заедно филма. Но щом започнаха първите кадри и се чу неговият глас, смехът му замря. Операторът бе успял да хване и момента, в който Майкъл изтича от колата, преди баща му да го спре. Доктор Улф се облегна назад и загледа с интерес. Домини също бе развълнувана, тъй като досега не бе успяла да види филма. Невинното лице на Майкъл озари екрана, когато той се хвърли към нея и я прегърна. Думите му „Искам ти да си ми майка! Толкова си красива!“ прозвучаха в задушевната тъмнина на стаята.

— Мили боже! — благоговейно каза Джеръд Улф с дрезгав глас.

Тя не можеше да спре сълзите, които се стичаха по бузите ѝ, и бе радостна, че е тъмно. Сега знаеше, че Майкъл е напълно здрав, ала в момента, който се виждаше на екрана, беше смятала, че е смъртно болен. Все още помнеше допира на ръчичките, обгърнали талията ѝ. Никой от двамата не проговори, докато филмът показваше радостта на двете деца, дошли на гости на Принцесата от приказките. Когато видя в близък план Питър, облечен като Синята лисица, с костюм, който му бе съвсем по мярка, тя усети как отново нещо стегна гърлото ѝ.

— Не плачи, скъпи Принце. Аз винаги ще се грижа за теб. Ще виждаш своето кралство с моите очи. Моите уши ще бъдат нащрек за това, което говори твоят народ. Обичам те, скъпи Принце! Моля те, не бъди тъжен!

Изпълнението му би трогнало и камък. Майкъл, облечен като Малкия сляп принц, също игра сърцераздирателно. Дори бе запомнил да влачи левия си крак. Неочаквано доктор Улф стана, отиде при видеото и го спря. Може би филмът бе твърде вълнуващ за него. Не бе успяла да се пребори със сълзите и си представяше как се чувства доктор Улф при вида на невинната детска радост, която струеше от лицата на синовете му.

— Мисля, че няма думи, с които бих могъл да опиша чувствата си. Искам да ви благодаря за този подарък, който моето семейство ще пази цял живот. Момчетата ще бъдат силно развълнувани, когато видят всичко това!

Домини стана и запали лампите — изморена, ала за пръв път щастлива, откакто се бяха запознали. Очите им се срещнаха.

— Когато Картър ми предложи да направим този конкурс, аз се поколебах. По принцип съм против конкурсите, но за мен бе голямо удоволствие да се запозная с вашите деца. Искам да знаете, че опитах да се обадя на момчетата, за да ги уверя, че скоро ще можем да бъдем пак заедно.

Той се намръщи и внезапно стана предпазлив.

— Това бе и една от причините да се отбия тук тази вечер. — Тонът му я накара да настръхне.

— Нещо лошо ли съм направила?

— Не и според вас.

— Очевидно вие не смятате така. Как се осмелявате да си правите каквито и да било изводи, след като дори не ме познавате?

Доктор Улф се намръщи отново и лицето му помръкна.

— Осмелявам се, тъй като причината да бъда тук, е Питър. Той изпитва голяма нужда да ви помоли за прошка. Знае, че това, което направи, е лошо, и сега е като болен. Докато не ви види, животът в нашия дом едва ли ще бъде същият. Чака вест от вас, която може и да не пристигне. Знам, че нямате никакви задължения към моите деца, госпожице Лоринг. Разбирам, че намеренията ви са добри, ала все ще се случи нещо, което да ви попречи да изпълните обещанието си. Сама казахте, че нямате представа кога ще свърши обиколката ви. Мисля, че щеше да е по-добре, ако не се бяхте обаждали. Така само дадохте надежда на Питър. Не искам тя да бъде напразна.

— Нима наистина мислите, че мога да сторя това на вашите деца? — Гласът ѝ трепереше от възмущение.

Доктор Улф взе видеокасетата и тръгна към вратата.

— Не се съмнявам, че вярвате в добрите си намерения. И все пак имам известни опасения относно вашите възможности да изпълните обещанието си. Вие имате кариера, която изисква много. Работата ви ще бъде винаги на преден план. Но Питър не го разбира. — Той замълча. — Успешно турне. И благодаря за видеофилма. — Доктор Улф напусна прожекционната зала.

Домини стоеше като прикована. Спомни си ясно писмото на Питър: „Татко каза, че децата не те интересуват. Всъщност търсиш евтина реклама“. Излиза, че онази вечер, която прекараха двамата, е била само формален жест.

По пътя към къщи тя размишляваше върху последните му думи. Този човек бе невъзможен! Предупреждаваше я, че е по-добре да стои настрана от него и децата му, ако не може да изпълни обещанието си. В този момент не искаше и да помисли да го види отново. Дори заради Питър.

На следния ден Домини почисти и подреди апартамента и започна да си стяга багажа. Картър я взе в неделя сутрин и я закара до Белингъм, където в един новопостроен комплекс щеше да бъде първата ѝ изява от турнето. В началото на пътуването говореха за работа. Но когато започна да я пита за доктор Улф, Домини смени темата на разговора и той бе достатъчно тактичен, за да не настоява.

В хотела ги посрещна Бил Харис. Картър го бе наел за личен шофьор и телохранител на Домини — предпазна мярка, която не ѝ допаднаше много. Картър каза, че трябва веднага да се връща в Сиатъл и тя въздъхна облекчено. В този момент нямаше желание да обсъждат евентуалното ѝ пътуване до Спокан за още едно турне. Конкурсът и последствията от него я бяха изтозили напълно. Сега се нуждаеше от спокойствието и грижите, които получаваше от уравновесения Бил.

Седмица след началото на турнето Домини се простуди. През първите дни не обърна внимание, но после пресипна и остана в леглото по настояване на Бил. Всички по-нататъшни изяви бяха отменени. Тя позвъни на Картър от хотела, за да го уведоми за ситуацията. Той ѝ каза да прекъсне за една седмица, докато се съвземе. Биха могли да обсъдят обиколката в Спокан като се оправи.

Щом получи тази съвсем неочаквана ваканция, тя се съживи. Повече от всичко на света искаше отново да види Питър и Майкъл. И макар че не желаше да признае — доктор Улф. Това бе неоспорим факт. Чувстваше се като ученичка, влюбена до уши в някой хлапак. Само че Джеръд Улф не беше хлапак. Той бе мъж, какъвто не бе срещала в живота си. Все пак на двадесет и седем годишна възраст не би трябвало да примаява, само щом помислеше за нова среща с него.

След разговора с Картър Домини телефонира на Мардж в офиса и попита дали има съобщения за нея. Усети как стомахът ѝ се сви, когато се запита дали бащата на момчетата я е търсил. Нещо абсурдно, като се има предвид как се бяха разделили.

— Търсиха ви няколко души, Домини — отговори секретарката делово. — Лил Хобсън телефонира поне десетина пъти и остави

телефони, на които можете да го потърсите. Съседката ви се обади два пъти, за да предаде, че е прибрала няколко пакета за вас. Също така се обади господин Роули от Такома. Изгаряше от нетърпение да ви чуе и остави два телефона, на които можете да го намерите. Ренате Мофит мина през студиото, като се надяваше, че ще можете да обядвате заедно. Учителят ви по вокал ще отсъства от града за две седмици. О, да! Преди два дни се обади се Питър Улф.

Домини стисна по-здраво слушалката.

— Какво каза Питър? — попита тя разтревожено, като пренебрегна всичко останало.

— Почти нищо. Искаше да знае колко време ще отсъствате. Бил доста потиснат, че не може да говори с вас, но не остави съобщение.

Домини седна в леглото и обгърна коленете си.

— Ако се обади отново, кажете му, че скоро ще го потърся.

— Добре. Извинявайте, но гласът ви не ми харесва. Надявам се, че не е грип.

— Имам само лоша настинка, но Картър ми даде една седмица почивка. Ще се обадя веднага, щом се върна в Сиатъл.

След като затвори, Домини бе обхваната от безпокойство. Знаеше, че Питър иска да разговарят и това я гнетеше непоносимо. Оценяваше факта, че той не може да забрави случилото се. То щеше да тегне на съвестта му, докато не се извинеше — нали бе син на баща си! Почуди се дали да не му се обади веднага. Но ако попаднеше на доктор Улф, той можеше да каже нещо язвително и да затвори телефона. Така нещата щяха да станат още по-зле. И тогава реши: най-добре е да отиде и види Питър! Защо да не го изненада, преди да се върне в Сиатъл? Би могла да си почине и в някой хотел в залива. А ако отидеше в дома му, доктор Улф нямаше да има възможност да я упрекне, че не с изпълнила обещанието си към Майкъл и Питър!

След като взе решение, Домини направи резервация в „Коуст Ин“ и се отдаде на удоволствието от пътуването с Бил в лимузината на компанията. През по-голямата част от пътя спа, като от време на време вземаше лекарства против простудата.

Пристигнаха в хотела късно следобед. Старият пристанищен град бе забулен в мъгла, която скриваше всичко от погледа. Носът ѝ бе запушен и не можеше да усети солените пръски във въздуха, докато Бил пренасяше багажа ѝ. Той настоя първо да я настани и след това да

тръгне за Сياتъл. Но Домини го накара да тръгне, преди мъглата да се е сгъстила съвсем, като го увери, че ще се прибере с кола под наем, след като се види с Питър. Веднага, щом се озова в стаята си, тя позвъни в дома на доктор Улф. За нейно голямо разочарование ѝ отговори телефонният секретар. Беше ѝ предадено да се обади в кабинета му. Домини събра кураж, набра номера в кабинета, ала оттам ѝ отговориха, ако желае да остави съобщение, тъй като днес доктор Улф е в почивка. Разочарована, че не може да намери Джеръд, Домини остави съобщение, че е наела стая в хотела и би желала да говори с Питър, когато бъде удобно.

След дълъг престой във ваната, тя облече синьо-зелена рокля от копринено жарсе и излезе от стаята. Мечтаеше за нещо течено и топло, което да облекчи възпаленото ѝ гърло. Бе предупредила, ако Питър се обади, докато е в ресторанта, да прехвърлят разговора там. Когато тръгна надолу, забеляза един тъмнокос мъж, който вземаше стъпалата по две наведнъж. Беше облечен в кремав пуловер и джинси и се движеше с естествена, атлетична грация, на която не можеше да не се възхити. Неочаквано човекът спря на площадката между етажите, погледна нагоре и когато погледите им се срещнаха, тя ахна. Беше доктор Улф!

Първото, което я порази, бяха очите му, вперени в нея. Сигурно бе дошъл направо от плаване. Кафявите му коси бяха разбъркани, а страните му — изпръхнали от вятъра. Ако досега бе имала някакви съмнения относно чувствата си към този мъж, те изчезнаха напълно.

— Наистина си тук — прошепна той, като че ли не можеше да повярва. Погледът му премина със смущаваща настойчивост през петната, избили по бузите ѝ, по формите на тялото ѝ и роклята, обвиваща стройните ѝ крака. Тя се чувстваше несигурна и очакваше да зърне неодобрение в очите му, но не го видя. Ако не помнеше предишните им срещи, щеше да помисли, че и той е развълнуван от срещата им.

— Не исках да преча. Телефонният секретар каза, че днес си в почивка. — Тръгна колебливо към него по стълбите надолу.

— Докът на лодките изисква непрекъснат ремонт, така че се радвам винаги, щом имам извинение, за да се измъкна — обясни той, когато Домини се приближи. — Какво правиш тук? Не знаех, че ще имаш турне и в Бремертън.

Тя се чудеше дали има насмешка в гласа му. Пое дълбоко дъх, продължи надолу и спря на стъпалото, точно над неговото, така че очите им бяха на едно ниво. Близостта му я обърка съвсем.

— Турнето ми бе прекъснато. Реших, че моментът е подходящ да видя Питър.

Търсещият му поглед се взря в лицето ѝ и очите му помръкнаха.

— Ти си болна. От кога?

— От няколко дни.

— Предполагам, че за тази безпрецедентна официална визита трябва да благодаря на съдбата, пратила ти болестта. — Джеръд скръсти ръце на широките си гърди по чисто мъжки маниер. — Принцесата от приказките е победена от една обикновена настинка. Значи все пак си смъртна. Знае ли Картър, че си избягала от турнето?

— След като разбра, че съм болна, той ми даде една седмица почивка. — Твърдо бе решила да запази самообладание.

— Обзалагам се, че не знае къде си.

Думите му я вбесиха.

— Картър няма отношение към личния ми живот! Дойдох тук заради Питър. Ако си променил решението си, то кажи ми и ще замина за Сиатъл още тази вечер!

— Момчетата бяха в къщата за лодки, когато получих съобщението по телефона. Те знаят, че си в града — каза доктор Улф и погледна масивния си златен часовник. — Ще изтичам да ги взема и ще дойдем да вечеряме заедно в ресторанта на хотела. Не бива да излизаш навън и смятам, че после трябва веднага да легнеш. Вземаш ли антибиотик? — Загрижеността му я смути.

— Не, все още не.

— Като се върна, ще ти донеса нещо. Защо Филипс не те е накарал да отидеш на лекар? Изненадан съм, че такъв опитен бизнесмен като него си е позволил да изостави подвижната си златна мина в такова състояние.

Тъй като се страхуваше, че може да каже нещо, което да смути хората, качващи се по стъпалата, тя опита да го заобиколи. Но Джеръд ѝ прегради пътя и изчака туристите да отминат.

— Домини... — Хвана я за ръката и я спря. — Не трябваше да споменавам Филипс. Звучи доста странно, но установих, че искам момчетата да запазят приказната си представа за теб. Те не са на себе

си от радост, че си тук. — Палецът му галеше леко горещата ѝ кожа. — Ако трябва да бъда искрен, не очаквах да се обадиш някога отново, камо ли да дойдеш тук. Фактът, че си си направила този труд заради Питър, когато би трябвало да се погрижиш за себе си, означава за мен много повече, отколкото можеш да предположиш. — Ръката му като че ли с неохота пусна нейната. — Връщам се с момчетата след няколко минути. — Джеръд препусна надолу, като остави Домини зашеметена, вкопчила се в перилата.

Само за секунди неочакваната му признателност я накара да забрави всичко, което бе казал преди това. Не се интересуваше лично от нея — в това нямаше никакво съмнение, обаче последните му думи обясняваха неговото поведение. Може би предубеждението му към знаменитостите идваше от неговия опит с жена му... Вероятно любовта му към Аманда го е изпълнила с омраза към кариерата, поглъщала цялото ѝ време, и отнела живота ѝ. Домини си помисли, че след като Питър намери спокойствието си, Джеръд едва ли ще се вижда вече с нея... Това я изпълни с чувство на непоносима загуба и страдание, от което едва ли някога щеше да се възстанови.

Не и след като бе така влюбена в него!

ПЕТА ГЛАВА

Домини имаше нужда да бъде сама, но не можеше да разочарова децата. Ако сега загубеше самообладание, те щяха да забележат следите от сълзите. Заради тях искаше войната с баща им да остане скрита.

Върна се в стаята, изми се, сложи малко руж, за да прикрие бледността си и слезе в столовата. В единия край на стаята гореше великолепен огън. Жадуваща топлината му, тя помоли съдържателката да им даде маса близо до камината. Откакто бе пристигнала, навън бушуваше силен вятър.

Беше рано за вечеря и на масите имаше само няколко души. Докато чакаше момчетата и баща им, Домини обиколи столовата и разгледа множеството скици и картини, висящи на стените. Те изобразяваха историята на лодки и кораби, плавали край Пролива.

— Къде е тя? — попита познато гласче.

Домини се обърна. Беше силно развълнувана, че вижда децата. Но спонтанната ѝ усмивка угасна, когато видя два чифта ясни сини очички, които оглеждаха хората наоколо. Изведнъж се досети, че те, както и баща им преди, мислеха, че е руса, тъй като никога не я бяха виждали без перуката.

Погледът на Джеръд се спря на нея. Сигурно бе доловил нямата ѝ молба за помощ, наведе се и прошепна нещо на момчетата. Двете деца погледнаха едновременно към нея, но като че ли все още се колебаеха. Домини ги огледа. Бяха облечени еднакво в пуловери и джинси. Усети как нещо стяга гърлото ѝ и изпита желание да бъде част от малката група.

— Да сложа ли перуката? — усмихна се нежно тя и тръгна към тях, като протегна ръце напред. Майкъл се хвана още по-здраво за баща си и продължи да я гледа втренчено, но Питър направи крачка напред и се ръкува с нея, като очите му избягваха нейните.

— Здравейте, госпожице Лоринг. — Той прехапа устна. — Съжалявам за това, което направих — изрече неочаквано той и пелена

от сълзи замъгли очите му.

Домини разбра, че Питър се е чувствал ужасно виновен и ѝ се прииска да бе положила усилия да дойде по-рано.

— Хайде да помислим. Какво всъщност си направил? — попита меко тя. Питър вдигна тъмнорусата си глава и я погледна със страх. — Знаеш ли — продължи Домини, — вече не мога да се сетя какво бе то. А след като сега не мога, значи никога няма да си го спомня.

Отначало той гледаше невярващо, после на бузите му се появиха трапчинки и накрая се разсмя. Съседите си бяха отишли. Той обви ръце около тънката ѝ талия и се притисна силно към нея. После отпусна глава назад и усмивката му я изпълни с щастие.

— Знаете ли какво? — Момчето се загледа в косата ѝ. — Татко е прав. Без перуката изобщо не приличате на мама.

— Разбира се. — Тя също му се усмихна, като се опитваше да накара момчетата да се отпуснат. — Но ти приличаш.

— Наистина ли? — изведнъж изписука Майкъл и изтича към нея. Неограничавана този път от роклята на принцесата, Домини го вдигна на ръце и го прегърна.

— Да. И ти също. И двамата сте като копие под индиго.

— Какво е „копие под индиго“? — Той докосна учуден черните ѝ къдрици.

— Това означава, че вие приличате на майка си толкова много, че никой в света не би могъл да помисли, че сте деца на друга майка.

Усмихнати, момчетата се спогледаха, и тогава съвсем неочаквано Майкъл я целуна.

— Ти познаваше ли я?

— Не. Но съм я виждала по телевизията. Беше много хубава и умна, също като вас. И мисля, че с била най-щастливата жена на света с две такива прекрасни момчета. Всъщност вие сте едно от най-щастливите семейства, които познавам.

— Наистина ли? — едновременно казаха те.

Не смееше да погледне Джеръд. Той бе престанал да бъде за нея доктор Улф след срещата им на стълбището.

— Знам, че сте изгубили майка си и че никой не може да я замени. Но вашият татко е жив и ви обича много. — Домини преглътна с мъка. — Моята майка почина, когато бях ученичка, а след това за мен

се грижеше баща ми, който ме обичаше така, както ви обича вашият татко. Но баща ми почина преди малко повече от година.

— И сега си самичка — каза с тъга Майкъл, поставил сламенорусата си главица на рамото ѝ.

— Не, не е сама — енергично се възпротиви Питър. — Тя вече има нас! Така ли е, татко?

— Определено натам отива — последва сух отговор, в който Домини долови скрита ирония. — Питър, трябва да запомниш, че госпожица Лоринг е възрастен човек и има куп приятели, които е удоволствие биха ѝ помогнали във всичко. Опасявам се, че ние сме накрая на една доста дълга опашка.

Когато до Домини достигна обидата в думите му стаята се завъртя пред очите ѝ. Дали това бе предупреждение към нея да стои по-далече от децата му?

— Гладни ли сте момчета? Аз съм. — Тя пусна Майкъл на пода, хвана го за ръка и го поведе към масата.

— Преструвана — прошепна Джерд зад нея. Издърпа стола ѝ и разположи момчетата от двете ѝ страни. После седна на другия край на масата срещу нея.

Домини взе менюто. Не можеше да разчете нищо в него, но предпочиташе да гледа каквото ѝ да е, само не Джеръд!

— Какво предлагате, момчета?

— Ние, момчетата, предлагаме гореща супа за теб — каза Джеръд и извади от джоба си шишенце с хапчета. — Вземи сега две от тях и после по едно на всеки четири часа, докато свършат. — Той ги остави до чашата ѝ за вода.

— Изглеждате доста болна, госпожице Лоринг. Татко казва, че след вечеря трябва да си легнете — заяви Питър.

— Ще направиш ли, каквото казва той? — вметна Майк.

— Не съм сигурна. Все пак той не ми е баща — отвърна тя и стисна ръката му.

— Знам. Но мисля, че би желал да бъде. Каза, че ако не го послушаш, сам ще те сложи в леглото. Понякога може да бъде ужасно лош!

— Напълно съм убедена. — Тя хвърли към Джеръд красноречив поглед.

— Изглежда, че съм осъден завинаги да бъда цитиран от децата си — усмихна се доктор Улф. — За щастие, след като напуснеш Бремертън, за теб този проблем няма да съществува.

Мекият му тон не я заблуди. Заявяваше ѝ, че сега, след като Питър се е успокоил, може да си замине. Колкото по-скоро, толкова по-добре. В този труден момент пристигна сервитьорката, за да вземе поръчката им. Щом си отиде, разговорът продължи с плановете на момчетата как да прекарат следващия ден с Домини.

— Искаме да ви заведем на остров Бейнбридж.

— Госпожице Лоринг — веднага каза Питър. — Анди е ходил там вече няколко пъти с баба си и разправя, че на ферибота е много интересно. Съгласен ли си, татко?

— Само в случай, че Домини бъде достатъчно добре, в което сериозно се съмнявам.

Но забележката му не ги обезкуражи и те продължиха с плановете си. Вечерята пристигна. Домини опита супата, но след няколко глътки не можеше да поеме нищо повече. Апетитът ѝ я беше напуснал, а това, че Джеръд почти не сваляше очи от нея, не го подобряваше. Тя порови с лъжицата, после, докато тримата ядяха с охота камбала, изпи едно кафе.

— Мисля, че е време за лягане — каза Джеръд малко по-късно, когато момчетата бяха започнали мелбите. — Кажете лека нощ на госпожица Лоринг. — Той стана и отиде зад нея, за да ѝ помогне. Вероятно бе подразбрал, че копнееше за леглото.

— Вече? — Питър се намръщи. — Само седем и половина е.

Ръцете на Джеръд обхванаха талията ѝ и тя потръпна, макар да знаеше, че това бе съвсем непреднамерено.

— Госпожица Лоринг отдавна трябваше да е в леглото.

— Ако тази нощ си почина както трябва, ще мога утре сутрин да дойда с вас на разходка с ферибота до остров Бейнбридж — опита се Домини да успокои децата.

— Само ако наистина си по-добре — вметна Джеръд. — В момента си твърде болна, за да кроиш каквито и да било планове.

— Татко — каза Майкъл. — Моля те, когато госпожица Лоринг оздравее, да излезем всички с яхтата. Ще ти хареса! — каза ѝ той убедено, като ѝ се усмихваше, притиснал се към нея.

— Страхувам се, че това е изключено, Майк — отговори Джеръд, преди Домини да успее да каже и думичка. — Изчакайте ме двамата тук. Няма да се бавя.

— Моля те, бъди по-добре утре! — каза ѝ Майкъл с истинска загриженост. — Искам тази нощ да остана при теб. Може ли? — обърна се той към баща си за разрешение.

— Опасявам се, че точно тази нощ е невъзможно — каза Домини, като този път не позволи на Джеръд да отговори вместо нея. Тя се наведе и прегърна Майкъл. — Но ще се видим утре.

— Може ли сутринта да ти се обадим? — поиска да узнае Питър.

— Да, разбира се. — Погали меката му буза и целуна Майкъл по главата. — С грижите, които баща ви полага за мен, тогава ще се чувствам много по-добре.

— Не разчитай на това — каза тихо Джеръд и я поведе. Топлината на ръката му върху гърба ѝ я изпълни с приятно усещане.

— Лека нощ, деца — пожела тя и продължи да мисли за оклюмалите им личица, докато вървеше с баща им към стаята.

За нейна изненада той бе донесъл малък овлажнител, оставен на масичката до леглото ѝ. Вероятно това бе станало, докато беше разглеждала картините в столовата. Въпреки неодобрението му към нея, се почувства успокоена при мисълта, че е загрижен за здравето ѝ. Искаше да се сгуши в обятията му, да го помоли да бъде нежен с нея, а после да заспи и да знае, че на сутринта все още ще е тук.

— Едва се държиш на крака. Искам веднага да си легнеш! — Повелителните нотки в гласа му ѝ напомниха, че говори като лекар и това я накара да се осъзнае.

— Веднага, щом тръгнеш.

— Повикай ме, ако ти стане по-зле през нощта. Искам да обещаеш, че ще го направиш.

— Благодаря ти за помощта — каза тя, без да го погледне.

— Такава е работата ми.

— Все пак благодаря.

Този човек наистина беше невъзможен!

— Домини... — Джеръд се приближи до нея и сложи хладна ръка на челото ѝ. — Имаш температура. Това не ми харесва.

Тя се олюля при допира му.

— Утре сутрин ще бъда съвсем добре. Беше глупаво, че не отидох веднага на лекар.

— Не трябваше да идваш тук. По-добре да беше изчакала да се справиш. — Той поклати неодобрително глава.

— Не исках да отлагам повече. Когато Мардж ми каза, че Питър ме е търсил в студиото, разбрах, че той страда истински.

— Питър те е търсил? — настръхна Джеръд.

— Да, и мога да си представя как се е чувствал. Щом човек реши, че трябва да се извини някому, иска му се да го направи веднага, докато все още има кураж.

— Проницателна си. Откъде познаваш толкова добре детската душа.

— Какво искаш да кажеш?

— През последната седмица бях силно обезпокоен, че може би Питър никога няма да си прости заради неприятностите, причинени от постъпката му. В някои отношения той е много съвестен. Но бяха достатъчни само няколко думи и една усмивка от теб и лицето му светна, а кошмарът бе забравен. Имаш дарба да общуваш с деца. Признавам го.

— Радвам се, че за него всичко приключи.

— Време е да те оставя. Казвам ти лека нощ. — Той отиде до масичката, включи овлажнителя, после я погледна през рамо. — Надявам се разбираш, че ако утре все още имаш температура, няма да ходиш никъде. Момчетата имат безброй планове, но тази вечер ще ги предупредя, че може да се наложи през следващите няколко дни да останеш в леглото.

Домини затвори очи, като се опитваше да се пребори с внезапното желание да го помоли да остане още малко при нея. За много кратко време бе усетила необходимост от неговото присъствие, за да може да съществува.

— Защо не почакаме и видим какво ще ни донесе утрото?

— Вече ми е ясно. — Като че ли не му се тръгваше. — Ще предам на рецепцията как да ме намерят, ако се наложи.

— Опитваш се да ме изплашиш ли? — с вяла усмивка попита тя, докато Джеръд отиваше към вратата.

— Може би... — С ръка на дръжката, той се обърна към нея. — Виждал съм как за една нощ от състояние като твоето се развива

пневмония. От доста време си претоварвала твърде много организма си. Хората от твоя тип често го правят. Лека нощ, госпожице Лоринг.

Тя свали дрехите си и облече къса памучна нощница — беше ѝ топло. Избута пухения юрган в краката си и остана завита само с чаршафа. По време на вечерята ѝ се спеше толкова много, а сега започна да си припомня всяка дума, жест и оттенък от разговора им с Джеръд и се разсъни. Чувстваше се така отвратително, че ѝ се искаше да вие. Но състоянието ѝ бе много влошено и едвам дишаше. Обърна се настрана, за да поема парите от овлажнителя, и това постепенно я успокои. От ъглите на очите ѝ потекоха бавно сълзи. Може би Джеръд не я одобряваше или не я харесваше, но беше направил всичко, което бе по силите му, за да се чувства удобно и да овладее болестта ѝ. Не можеше да не забележи, че бе лекар, отнасяш се със загриженост към болните. Сълзите ѝ преминаха в ридания, породени от безнадеждността на положението ѝ. Той искаше Домини да напусне Бремертън и живота му, веднага щом се изправи на крака. Не трябваше да идва. Може би един разговор по телефона щеше да бъде достатъчен за Питър. Джеръд Улф бе влязъл дълбоко и завинаги в сърцето ѝ, но по-нататъшните контакти с него щяха да ѝ донесат само болка...

Когато телефонът иззвъня. Домини се събуди стресната. Помисли, че е рано, но погледна часовника и разбра, че вече е девет сутринта. Пресегна се за слушалката, като очакваше да чуе някое от момчетата, и каза „Здравей!“ Гласът ѝ бе с две октави по-нисък от обикновено.

— Звучиш точно, както очаквах — обади се Джеръд. — Можа ли да поспиш?

— Да. Овлажнителят ми помогна доста. Благодаря ти.

— Трябва веднага да вземеш едно хапче и после на всеки четири часа. Не искам днес да излизаш никъде. Имаш ли още температура?

— Мисля, че е спаднала — излъга тя. — Наистина съм много по-добре. Няма нужда да се тревожиш за мен.

— Чудесно е, че температурата е спаднала, но трябва да внимаваш! Ако утре състоянието ти се подобри още, може би ще можеш да ставаш. Пий много течности и дръж овлажнителя постоянно включен. Сега отивам в болницата и може би ще остана там до обяд. Ако имаш нужда от мен, обади се на централата и ще те свържат.

— Аз... Сигурна съм, че нямам нужда от нищо, но благодаря за помощта и загрижеността ти.

— Не ми трябва благодарности, а искам да те видя оздравяла, така че да можеш да отидеш с момчетата на острова и след това да се върнеш на работа в Сиатъл. Не забравяй да вземаш хапчетата. — Каза ѝ довиждане и затвори.

Домини седна в леглото, като все още стискаше слушалката. Той просто нямаше търпение да ѝ види гърба. Е, добре, ще стане така, както той иска. Надвечер ще отпътува за Сиатъл. Но първо трябваше да прекара няколко часа с децата.

След като взе едно хапче и се изкъпа, Домини се облече, събра багажа си и поръча на рецепцията една кола под наем за по-късно следобед. После се осведоми за часовете на тръгване на ферибота за остров Бейнбридж. Заедно с момчетата можеха да прескочат дотам за няколко часа, да се наобядват хубаво и да ги върне навреме за вечеря. На ферибота можеше да полегне на някой шезлонг и да откъдне, докато децата се забавляват. Въпреки че ѝ беше зле, не можеше да остане сама в хотелската стая и през цялото време да мисли за Джеръд. А не можеше и да напусне Бремертън, без да види децата. Това бе единственото разумно решение.

Домини почака госпожа Моън да ги доведе на последната спирка. Времето бе типично за сезона — мъглата идваше на талози и бе доста студено. Условието не бяха от най-добрите за разходка, но вече бе решила. Беше се отписала от хотела, като плати сметката си и остави багажа и овлажнителя при служителите на рецепцията. Пригответи един плик с бележка за доктор Улф, в която му благодареше, и остави чек за разходите за нейната вечеря и лечението ѝ. Като че ли не бе останало нещо, което да не беше направила.

Усети пристъп на майчински чувства, когато видя как момчетата се затичаха към нея. Прегърна ги и махна с ръка на госпожа Моън.

— Може би няма да е толкова вълнуващо, както на яхтата на баща ви, но въпреки това знам, че ще прекараме чудесно!

Майкъл подскочаше възбудено, докато пътуваха на кораба, който щеше да ги отведе в Сиатъл. Там трябваше да се прехвърлят на ферибота за остров Бейнбридж.

— Татко никога не ни е водил на острова с ферибота, понеже казва, че нямало смисъл, след като имаме собствена чудесна яхта. —

Той изимитира Джеръд толкова сполучливо, че Домини избухна в смях, който усили кашлицата ѝ.

— От моя приятел Анди знам, че на борда има игрални автомати. Можем ли да поиграем на тях, госпожице Лоринг?

— Защо не? — Тя не бе сигурна как би погледнал Джеръд на това, обаче ѝ се искаше да поглези децата.

— Чудесно! — извика весело Майк.

— Но молим, не казвайте на татко — допълни Питър.

— Ако ме попита, ще трябва да му кажа истината — обясни Домини. — Макар че едва ли ще го направи.

— Радвам се, че сте по-добре — каза Питър. — Татко смята, че би трябвало да останете в леглото.

— Сигурно е мислил, че ще бъда по-зле, но нали виждате, чувствам се отлично. Като слезем на острова, ще потърсим някое местенце за обяд. Какво ще кажете? — Усмивките на лицата им не оставяха никакво съмнение, че идеята им харесва. — И още нещо. Носете постоянно спасителните пояси! Нали?

Момчетата кимнаха, а после изчезнаха да изучават кораба. Щом се прехвърлиха на ферибота след около час, те тръгнаха да търсят игралните автомати. Въпреки бурното море и прииждащата мъгла, прекарваха чудесно. Питър и Майкъл бърбореха непрекъснато, докато тримата заедно обикаляха магазините на острова. Нахраниха се, без да бързат. Тя едва пое малко чай и препечен хляб, а момчетата се натъпкаха с понички и горещ шоколад, след като изядоха хамбургерите си. Купи им по една книга и стана време да се качват обратно на ферибота за Сиатъл.

Докато бяха бродили по острова, времето се бе влошило още повече. Постоянно духаше силен вятър, който носеше студ и дъжд. Домини се чувстваше напълно изтощена. Въпреки че помещенията на ферибота бяха топли и изпи няколко чаши кафе, за да облекчи болките в гърлото си, гърдите я стягаха и кашляше непрекъснато. Майкъл и Питър бяха толкова възбудени от прекарания ден, че не забелязваха, колко отпаднала бе Домини. Едва ли не трябваше да се бори с тях, за да ги накара да сложат спасителните пояси, тъй като другите деца не ги носеха. Чак след като им обясни, че ги обича и иска да е сигурна, че всичко е наред, те отстъпиха пред молбата ѝ. Тогава с тон, който много наподобяваше бащиния му, Питър настоя тя също да сложи спасителен

пояс. С усмивка тя призна, че е прав, и надяна пояс за възрастни. Остана при децата около час и след това излезе на палубата, за да подиша свеж въздух. Изглеждаше, като че ли фериботът е погълнат от море от мъгла. Май връщането им нямаше да е много приятно. Белите гребени на вълните се бяха увеличили и трябваше да се хване здраво, тъй като фериботът се люлееше и доста силно.

Изведнъж чу сигналът на тръбата за мъгла, който я накара да подскочи от изненада. Последва серия дълги изсвирвания и накрая зави корабната сирена. Някакъв непонятен ужас я накара да потръпне и тя се обърна инстинктивно към салона, където играеха децата. Изведнъж видя как в задната част на ферибота се връза носът на кораб. Беше се появил от нищото, като зловещ кошмарен призрак, издигащ се заплашително в тъмнината. В момента на удара фериботът се залюля, издигна се и после пак се гмурна надолу. Домини увисна на парапета, ала нямаше сили да се задържи и се понесе стремглаво към разпененото море.

Ужасеният ѝ вик проехтя за миг над клокочещата стихия, след това я заля стена от морска вода. Усети остра болка в рамото. Последното нещо, за което успя да помисли, преди да изгуби съзнание, бяха децата...

Дойде на себе си от звука на сирени. Опита да отвори очи и разбра, че лежи в линейка с кислородна маска на лицето. Поиска да я махне и видя иглата, забита във вената на дясната ѝ ръка. Рамото ѝ бе превързано и едва тогава усети болката в него. Изведнъж с ужас си спомни съвсем ясно катастрофата и стисна ръката на придружителя, който ѝ надяваше маншет за измерване на кръвното налягане.

— Майкъл, Питър! — извика тя. — Моля ви, помогнете ми! Трябва да я намеря! — Опита да седне, но мъжът внимателно я накара да легне на носилката.

— Опитайте да се успокоите. Полагат се големи усилия, за да бъдат открити всички пътници. Ваши деца ли са?

— Не — дрезгаво каза Домини и по бузите ѝ потекоха сълзи. — Майкъл е само на пет години. Моля ви, трябва да разбере дали са ти намерили. Помогнете ми! — истерично извика тя.

— Веднага щом пристигнем в болницата, ще направим запитване. А сега, опитайте...

— Но вие не ме разбирате! Доктор Улф вече изгуби жена си. Ако нещо се случи с децата му... Вината е моя! — Не издържа и зарива неудържимо.

Придружителят сложи ръце на потръпващите ѝ рамене.

— Искате да кажете, че момчетата на доктор Джеръд Улф са били на борда?

— Да! — извика тя и рязко се опита да седне. — Той ще полудее. Трябва да знам дали са живи!

Домини чу, че мъжът каза нещо на шофьора, който предаде информацията по радиостанцията на линейката.

— Уведомихме болницата и пристанищната полиция. Жертвите са били откарани в различни клиники и центрове за бърза помощ. Сигурен съм, че най-напред са били прибрани децата. Няма съобщения за смъртни случаи, дано това ви успокои.

— Накарах ги да сложат спасителни пояси — каза тя с мъка.

— Тогава няма за какво да се тревожите. Доколкото разбрах, по време на сблъсъка повечето пътници са били вътре, в салона, и не са така пострадали, както хората на палубата.

— Аз бях точно там. Не трябваше да ги извеждам никъде този ден! — Домини заплака отново. — Моля ви, обадете се и попитайте дали има нещо ново.

— Вече сме пред болницата. До няколко минути ще имаме информация.

С невероятна бързина и експедитивност тя бе откарана в крилото за спешни случаи, където цяло ято сестри и лекари се бяха събрали, за да окажат помощ на пострадалите. Въведоха я в някакъв кабинет и я сложиха на легло. Домини помоли лекаря край нея да попита за децата. Той я увери, че се прави всичко възможно да бъдат намерени, както и самия доктор Улф. Но това не я утеши. Минутите ѝ се сториха часове. Тя лежеше, измъчвана от мисли, и почти не усещаше шевове, които лекаря правеше на рамото ѝ. Нямахше смисъл да живее, ако нещо се бе случило на някое от момчетата. Затвори очи и започна да се моли така, както никога през живота си, докато се преви от разтърсващ пристъп на кашлица.

— Отивам да направя няколко посевки — обясни ѝ един лаборант и дръпна завесите край нея.

Изследванията като че ли продължиха вечно. Домини гледаше в тавана и отново сълзи премрежиха погледа ѝ. Изпадна в дълбоко отчаяние от обхваналото я чувство за безнадеждност. Ако нещо се беше случило с децата, по-добре да умре, отколкото да погледне Джеръд в очите! Чу дръпването на завесите, и се помъчи да се надигне на здравето си рамо.

— Моля ви, помогнете ми! Намерихте ли децата на Улф?

Към леглото ѝ се приближи висок мъж с бяла престилка и слушалки. Предположи, че може би е лекарят, когото вече бе виждала, но съзря познатите ѝ сини очи, замъглени от силна болка.

— Джеръд!

ШЕСТА ГЛАВА

Уплашените ѝ очи търсеха неговите и сърцето ѝ се преобърна от това, което прочете в тях.

— Децата...

— Те са добре, Домини.

Би трябвало думите му да я успокоят, ала в тях прозираше огромна тревога и тя реши, че той крие нещо от нея.

— Не ме щади, Джеръд. Каж ми истината! — Бе ужасена от неестествената му бледност, от силната болка и загриженост, изписани на лицето му. — Аз съм виновна за всичко! — измъчваше се Домини, като мятеше главата си от непоносимата болка. — Защо не умрях?

Ръцете му я хванаха здраво и спряха безумното мятане.

— Не чу ли какво казах? Вкъщи са, живи и здрави, и сега сигурно вечерят с госпожа Моън.

— Не... Не мога да повярвам. Наистина ли? — Горещи сълзи потекоха по страните ѝ и се спуснаха по ръцете на Джеръд.

— Да доведе ли началника на пристанището? Той ги е намерил, кацнали отгоре на пианото в салона, чакащи спасителните лодки. Даже краката не са си намокрили.

— На пианото?

Стиснатите му до преди малко устни се отпуснаха в усмивка, каквато не бе виждала досега на лицето му.

— Добре съм ги научил да търсят винаги най-високото. — Едва ли би се шегувал, ако не ѝ казваше истината.

— Благодаря на Господа! — изхлипа леко. — Здрави са...

— Да. — Той наведе глава и устните, които Домини бе жадувала така силно, неочаквано покриха нейните с лека и много приятна целувка, но, уви, доста кратка. — Сега въпросът е как да ги убедя, че си здрава и читава и не бих могъл да го направя, докато си така разстроена. — Той приглади кичурите коса, паднали на челото ѝ. — Ще те преместя в отделна стая веднага щом направим рентгенова снимка.

— Не издържам тук! Може ли да се върна в хотела, ако обеща, че ще изпълнявам всичко, което ми наредиш?

— Домини, имаш нужда от пълна почивка — нещо, което със сигурност от години не си си позволявала. Има опасност да развиеш пневмония, но нека това не те плаши. — Той погали бузите и брадичката ѝ с opakото на ръката си. — Няма да позволя да ти се случи нищо лошо!

— Не се страхувам, но като че ли бе вчера, когато стоях край болничното легло на баща ми след инфаркта. Това място ми навява твърде болезнени спомени — обясни тя.

— Кога почина той?

— Миналата година през август.

— Не знаех, че е било толкова скоро — каза той почти на себе си. — Взе ли след това отпуска, за да се възстановиш от мъката, и да свикнеш с мисълта за загубата?

Тя поклати глава отрицателно.

— Така и очаквах. — Гласът му бе рязък. — Не се и съмнявам, че тогава си се натоварила още повече, вместо...

— Но аз имах задължения, трябваше да гледам работата си — отвърна Домини. — Аз...

О, небеса! Работата ѝ! Никой в студиото нямаше и най-малка представа къде се намира, след като се отписа от хотела.

— Отивам да видя дали са готови резултатите ги — внезапно каза той и понечи да тръгне.

— Джеръд? — повика го тя. — Ще те притесня ли, ако те помоля да се обадиш на Картър?

— Имаш ли нужда от него, Домини? — Устните му побеляха.

— Не — отвърна тя, — просто трябва да бъде уведомен за случилото се. Той подготвя планове за ново турне на Принцесата от приказките в Спокан веднага, щом се върна.

— Ако имаш пневмония, няма да ти позволя изобщо да се върнеш на работа поне няколко месеца!

— Моля те, не казвай това на Картър, поне не по този начин. Ако може, само го уведоми, че сигурно ще ми е необходима една седмица, преди да мога да се върна...

— Картър Филипс трябва да знае фактите такива, каквито са. Време е да разбере, че си била претоварена и резултатът е налице! —

Стоеше край нея като някакъв ангел на отмъщението и тя потръпна под завивката си. — В един ден ти вместиш толкова работа, колкото повечето хора вършат за цяла седмица! Телевизионни представления и лични изяви, записи, конкурси... Къде е времето за Домини Лоринг, жената?

Наистина ли си представяше живота ѝ така?

— Пристигнах тук единствено с желанието да видя децата и да си почина...

— За един ден и една нощ ли? — бе саркастичният му отговор. — И след като приключи със задълженията си към момчетата, бе готова да се върнеш при Филипс и неговите планове.

— Нямах такива намерения! — Домини затвори безпомощно очи.

— Не можеш да ме убедиш. Разбрах, че си изгаряла от нетърпение да се махнеш оттук. Пренебрегна съветите ми и дори се беше отписала от хотела. И ме излъга, че температурата ти е спаднала.

— Защото не исках да разочаровам децата, като остана цял ден в леглото. Не можех да постъпя така с тях. И тъй като ти ми даде антибиотик, реших, че разходката няма да ми навреди.

Всичко казано бе истина, но тя премълча истинската причина — иначе той щеше да разбере колко безнадеждно е влюбена в него. Не можеше да му признае, че го желае отчаяно и че за нея е цяло мъчение да се намира толкова близо до него.

— Как ще ми обясниш колата под наем? — Сподавеният му гняв бе по-страшен от избухването преди малко.

Домини го погледна с учудване. Как беше разбрал?

— Доктор Улф? Готови сме за рентгеновата снимка — каза един санитар, появил се тъкмо навреме, за да прекъсне тежкия разговор.

— Кажи на Матю, че искам снимките веднага. Щом бъдат готови!

Джеръд рязко се обърна и излезе.

Между болкоуспокояващите лекарства за рамото ѝ и лечението на кашлицата, Домини спа почти непрекъснато през следващите четиридесет и осем часа. Джеръд идваше в стаята от време на време през деня или нощта, за да провери как е, но свеждаше разговорите им

до минимум, като настояваше за пълна почивка. Тя мислеше, че може би беше прав да я обвинява, че се претоварва. Домини не смяташе, че начинът ѝ на работа бе толкова изтощителен, ала вече няколко години не бе имала истинска почивка. Идеята да пътешества сама не я привличаше. Но щом се възстановеше, щеше да вземе отпуска и щеше да замине някъде, където да се пече на слънце, без да мисли за нищо.

Хелън Анделин — нейна приятелка и колежка в Детския театър от три години, ходеше всяка зима на Мауи заедно със съпруга си. Тя нееднократно бе настоявала да отиде с тях, но понеже не желаше да им се натрапва, Домини отклоняваше поканите. Колкото повече мислеше за това, толкова по-привлекателна ѝ се струваше една почивка на островите. Щеше да плува, да се пече и чете каквото пожелае. Никакви графици, никакво напрежение. И може би, по някакво чудо, щеше да се научи да живее и без Джеръд Улф.

На другата сутрин се събуди в стая, пълна с цветя. Очите ѝ се насълзиха, като прочете картичките, изразяващи обичта на всички от студиото. Това означаваше, че Джеръд се бе обадил на Картър. Посланието на Алън я накара да се усмихне: „Скъпа Принцесо, ако този вълк позволи дори един косъм да падне от прекрасната ти глава, ще си има работа с мен!“.

Картър ѝ бе изпратил бели карамфили — нещо обичайно за него. На картичката бе написал: „Можеш да отсъстваш, колкото смяташ за необходимо. Когато всичко бъде наред, ще дойда да те взема. Картър“.

Обедната визита на Джеръд съвпадна с едно обаждане на Лил Хобсън, който бе позвънил в студиото и бе разбрал за злополуката. Нетърпението на Джеръд да говори с нея я накара да приключи набързо. Тя остави слушалката и се обърна към него. Усмихваше ѝ се загадъчно. Изведнъж ѝ показа едно изящно малко дръвче, отрупано с кървавочервени пъпки. Няколко вече бяха разцъфнали. Никога не бе виждала такава красота, освен в илюстрациите към приказките. С треперещи ръце тя се пресегна за картичката и прочете:

„За една истинска Принцеса.

С обич, Питър и Майкъл.“

Наведе се и зарови лице в цветята, забравила, че не може да усети аромата им. Миниатюрните рози бяха истинско чудо! Нямахте съмнение, че момчетата бяха пожелали да направят нещо за нея, но Джеръд бе избрал този необикновен и красив подарък.

— В случай, че се интересува, аз също имам нещо за теб. — Дълбокият му плътен глас прекъсна мислите ѝ.

Домини се отпусна на възглавницата, завладяна и трогната от постоянното му внимание.

— Ти вече направи твърде много за мен. — Най-сетне погледите им се срещнаха. Той изглеждаше невероятно мъжествен и привлекателен в кафявото поло и тъмнокафявите панталони. Нямахте и следа от лекаря. — Розовото дръвче е разкошно и съм възхитена от него.

— Имаш доста обожатели. — Джеръд го сложи между останалите цветя на масичката.

— Но никой няма такова значение, както Питър и Майкъл — отвърна тя. — Когато преди няколко минути телефонът звънна, бях разочарована, че не са те. Казал си им да не ми се обаждат, нали?

— Смятах, че е по-добре да изчакаме резултатите от тестовете.

— И?

— Това е моят подарък. Всички резултати са отрицателни, което означава, че нямаш пневмония.

— Благодаря на небесата! — Лицето ѝ грейна радостно. — Дължа го изцяло на теб!

Усмивката, с която той ѝ отвърна, промени изцяло лицето му.

— Има още нещо към подаръка ми. След няколко минути ще дойде сестрата, за да ти помогне да се облечеш — вземам те вкъщи.

— Какво?

— Имаш бронхит и през следващите няколко седмици трябва да бъдеш под непрекъснато лекарско наблюдение. В случай, че няма усложнения, ще се справиш бързо, ако спазваш нарежданията ми и останеш в пълен покой. Разбрах, че ти е неприятно да стоиш в болницата, и реших, че ще се чувстваш по-добре у нас. Ако си под покрива ми, ще съм сигурен, че всички мои инструкции се изпълняват. Имаш нужда някой да те наглежда, а кой би се справил по-добре с това от госпожа Моън? Сега е в пенсия, но преди работеше като

медицинска сестра. Под грижите на двама ни ще се възстановиш бързо.

Домини отвърна поглед, безсилна да възприеме всичко, което чу. Най-безумната ѝ мечта бе на път да се сбъдне. Но почти веднага започна да мисли за деня, в който трябваше да си тръгне и да се върне в Сиатъл. Знаеше, че това щеше да бъде все едно да изтръгнат сърцето ѝ.

— Неприятна ли ти е идеята? — Резкият му въпрос я накара да обърне глава.

— Мисля, че съм шокирана — прошепна тя, като не смееше дори за момент да повярва, че бе доловила болка в гласа му. — Това ще обърка целия ти живот...

— А ако ти кажа, че така Питър ще има възможност да поправи всичко случило се?

— Той вече ми се извини — не го разбра тя.

— Но се чувства отговорен, защото именно той предложи разходката до Бейнбридж, най-вече заради игралните автомати.

— Не разбирам какво общо има това? Аз самата играх на тях! — побърза да каже, за да защити децата.

— Знаеш, колко виновен се чувстваше, след като се разбра за лъжата в писмото му. Но ако можеше да го видиш сега! Смята, че отговорността за състоянието ти е негова.

— Това е абсурдно! Аз съм тази, която трябва да поиска извинение за ужасната опасност, на която изложих децата ти!

— Почти винаги ги вземам с мен, когато излизам с яхтата, и те са били дори в по-тежки ситуации. Не би могла да предвидиш невероятната случайност, довела до катастрофата. Бях разстроен, защото ти имаше температура, а бе паднала в ледената вода. Слава на Бога, че си била с пояс. Това ти спаси живота, Домини!

— Благодарение на Питър!

— Какво?

— Когато им казах, че двамата трябва постоянно да носят пояси, той настоя и аз да сложа. Прилича на теб. — Усмихна му се, като се надяваше да подобри настроението му, но като че ли Джеръд бе завладян от мисли, които го измъчваха.

— Четири души все още не са намерени. Само като си представя... — Ръцете му се свиха в юмруци.

Домини наведе глава.

— Непрекъснато мисля за прекрасните ви момчета и какво можеше да се случи с тях... — Тя покри лице с ръце и си представи децата, давени се на по-малко от две мили от брега. Погледна Джеръд и допълни: — Предполагам, че на Питър му с дошло твърде много.

— Мисля, че и тримата ще намерим отново спокойствието си, ако дойдеш у нас. Всички дългове ще бъдат платени.

— Ако си сигурен, че така ще помогнем на Питър и няма да ти причиня твърде много неприятности, не мога да си представя нищо по прекрасно от това да съм с вас! — Тя се усмихна палаво. — Сестрите говорят само за теб, Джеръд...

— Очевидно, колкото по-скоро те взема оттук, толкова по-добре. Обещах, че ще бъдеш вкъщи, когато децата се приберат от училище следобед.

Домини преглътна буцата, заседнала на гърлото ѝ.

— Джеръд, готов си да промениш целия си живот заради мен. Чувствам се ужасно безпомощно.

— Понякога това не е чак толкова лошо. Ще бъде добре за здравето ти, ако си под постоянен контрол. Да не говорим за претоварения ти мозък. Предписвам ти пълна почивка, никакви задължения, хубава храна и свеж морски въздух.

— Ако продължаваш да ме глезиш като принцеса, вероятно после няма да можеш да се отървеш от мен. Не си ли помислил за това? — опита тя да се пошегува, за да не полудее от щастие.

— Децата никога не биха ти разрешили да си отидеш. Можеш да бъдеш сигурна.

— Няма ли моето присъствие в дома ти да породи нежелателни клюки? — Тя прояви изведнъж голям интерес към системата за венозно преливане.

— Надявам се. — Той я погледна с усмивка, от която сърцето ѝ примря. — Всъщност очаквам слуховете за красивата жена, живееща в моя дом, да стигнат колкото може по-надалече или поне до клиниката ми.

Домини не успя да долови хумора в думите му.

— Подобно нещо би могло да навреди на репутацията ти. Не искам това да тежи на съвестта ми!

— Напротив. Любопитството се отразява добре на бизнеса.

— Няма нищо смешно, Джеръд. Доколкото чух, и без това се налага да връщаш хора. Нямах нужда от реклама.

— Все пак мисля, че ще е добре за името ми — настоя той. — Хората ще започнат да се питат какво всъщност става. Дали местният доктор най-сетне е прекратил траура си и си е намерил ново увлечение? Всички възмутени интриганти на няколко мили наоколо ще имат за какво да говорят. Най-хубавото в цялата история е, че никой не знае коя си. Ще дам подслон на една загадъчна жена и никой няма да узнае, че в леговището на вълка е скрита истинска принцеса...

— Пътническите чекове са в багажа ми. — Опитва се да насочи разговора към по-прозаични неща, като се стараеше гласът ѝ да не издаде вълнението ѝ. — Може ли да ги получа, за да платя сметката за лечението?

— Всичко е уредено. Докато сестрата ти помогне, ще потърся някой да натовари цветята. — Джеръд тръгна към вратата.

— Предпочитам да ги оставя тук. Може да ги раздадат на останалите пациенти. Единственият подарък, който ще задържа, е розовото дръвче.

— Сигурна ли си?

— Искам да го запазя завинаги. Ако успея да го съхраня до лятото, ще го взема в Такома и ще го посадя в лехата пред къщата.

— Това бащиния ти дом ли е? — повдигна едната си вежда той.

— Да. След като татко почина, бях решила да го продам, ала Картър ме посъветва да не го правя. Послушах го в последния момент. Имам толкова хубави спомени, свързани с тази къща! Опитвам се да бъда там колкото може по-често.

— Значи, когато посетих кабинета ти онзи понеделник, си се прибирала от Такома? — Гледаше я замислено.

— Да.

— Връщам се след малко. Надявам се, не възразяваш, че порових в багажа ти, за да намеря какво да облечеш. За жалост, дрехите, с които беше по време на злополуката, са съсипани непоправимо. Като за жена пътуваш с малко дрехи.

— Аз съм Принцесата от приказките. Единственото, от което имам нужда, са нейните дрехи.

В стаята се разля приятния му смях.

— Не съм и помислял, че ще доживея деня, в който да чуя жена да каже това. Пълна си с изненади и вече не успявам да ги асимилирам. Между другото, трябва да ти кажа, че не видях одеждите на Принцесата.

— Бил ги взе със себе си в Сиатъл.

— Някой друг обожател? — Очите му проблеснаха.

— Бил работи към охраната на студиото. Вече има няколко внучета — каза тя, принудена да се защитава.

— Те са най-опасни — измърмори Джеръд и излезе.

Домини нямаше време да размишлява дали е разумно да се премести в дома му, тъй като в стаята стремително влезе сестрата с нощницата ѝ и пухкавия пенъоар. Почуди се дали вече има някакви тайни от Джеръд. Само ако си направеше труда да я погледне повнимателно, щеше да разбере колко много го обича — и това я плашеше. Дълбочината на чувствата ѝ можеше или да го ужаси, или да го накара да я съжалява. И двете възможности бяха еднакво непоносими за нея.

— Ще бъдем у дома след пет минути — уведоми я Джеръд, когато след половин час потеглиха от болницата. Мъглата, носеща се бързо, влошаваше видимостта, обаче Домини не съжаляваше, че не вижда нищо наоколо. Беше ѝ достатъчно, че е с него, а да свързва в мислите си понятието „дом“ с неговото име усилваше още повече болката в нея.

Пътуваха мълчаливо. Преминаха през сърцето на града и продължиха на север, успоредно на крайбрежната магистрала. Джеръд намали скоростта и свърна по пътя, водещ към дома му. Домини не видя никакви други къщи наоколо и му спомена за това. Отвърна ѝ, че цени уединението си и за да го осигури, е закупил земята наоколо. Тя огледа няколко етажното жилище с огромен интерес. То се появи внезапно в края на криволичещия път, минаващ между рододендрони и буйна зеленина. Това бе светлосива конструкция, съчетаваща топлотата на традиционния стил с опростените съвременни линии. Изградена здраво, за да издържи на бурните ветрове, къщата стоеше като предизвикателство към природните стихии и определено бе подходяща за човек като Джеръд. Той паркира колата и се обърна към Домини.

— Госпожа Моън вероятно току-що е потеглила, за да прибере децата. Да слезем и те настаним, преди да са се върнали.

Джеръд ѝ помогна да слезе от колата, сетне я взе на ръце, заедно е розовото храстче в скута. Тялото му излъчваше топлина, която я пазеше от хапещия студ.

— Мога да ходя — прошепна тя, силно притеснена от устните му, намиращи се толкова близо до нейните. Само да вдигнеш леко глава...

— Въпросът е спорен.

Силният бриз от Пролива като че ли я пронизваше. Отдалече се чу тъжното изсвирване на корабна сирена и Домини потръпна при спомена, който тя ѝ навя. Ръцете му я прегърнаха още по-здраво.

— Не се страхувай! Сега си в безопасност. — Бе доловил мислите ѝ с лекота и я притисна към сърцето си.

— Замисълът на къщата е много вълнуващ — каза тя и проследи с поглед тебеширенобелия перваз покрай вратата и прозорците, щом той отвори.

— Построих я, след като Аманда почина. Нещо като терапия.

Неочакваното му откровение я натъжи, но и успокои. В дома нямаше да витае духа на жената, която бе обожавал. С няколко стъпки Джеръд я пренесе през коридора. Той преминаваше във всекидневна на по-ниско ниво с камина от камък. Отблясъците на огъня трептяха по бледорозовите стени и тъмносините канапета, разположени близо до камината.

Все още с нея на ръце, той се бе приближил до панорамния прозорец, гледащ към огромния залив. Като че ли стаята, кацнала като орлово гнездо на високия хълм, бе продължение на морската и небесна шир. Лекият ѝ вик на изумление го накара да се усмихне.

— Майкъл казва, че когато погледне през този прозорец, коремчето му отива в петите.

— Прав е. Това е най-поразителната гледка, която съм виждала. — Тя се хвана по-здраво за врата му.

— Почакай, още не си била горе. Дрезгавият му глас я възбуждаше непоносимо.

Щеше да изпадне в трудно положение, помисли тя, ако решише да провери пулса ѝ. Спираловидната стълба в другия край на стаята водеше към голяма мансарда, но Домини едва я зърна, тъй като

Джеръд продължи по други стъпала до една стая, която не би могла да бъде друго, освен спалнята на господаря на този дом.

Очите ѝ веднага се устремиха към огромния прозорец, през който се виждаше разстилащата се панорама от море и небе. До стената срещу камината имаше огромно легло, подходящо за крал. Почувства топлината на огъня, весело пращящ зад черната решетка. Над леглото до тавана имаше рафтове, пълни с книги и медицински списания. Джеръд имаше истинско убежище, в което можеше да се оттегли след изтощителния ден.

От тази височина гледката бе още по-зашеметяваща, но единственото, което Домини можеше да види, беше красивото му лице, отразяващо се в стъклото. Доктор Улф я положи леко на леглото, застлано със светлосини чаршафи, после взе розовото дръвче и го сложи на високия скрин.

— Джеръд, не мога да ти отнема стаята.

Докато му казваше това, той свали палтото ѝ, зави я и я накара да се отпусне на възглавницата. С крайчеца на окото си тя зърна овлажнителя, оставен на нощната масичка, с бележката ѝ и чека, все още прилепени към него.

Джеръд остана загледан в нея, е леко разкрячени крака и ръце на кръста.

— Можеш и ще го направиш. Имаш нужда от усамотение, а откакто живеем тук, момчетата ме молят да спя при тях. Ще използвам банята им, а ти можеш да ползваш съседната. Госпожа Моън има отделни стаи покрай коридора, през който минахме. Освен това имам още една причина да искам да останеш тук. Естествено е след това, което преживя, да изпитваш отвращение към водата. Надявам се, че като гледаш през прозореца ден след ден, ще обикнеш отново морския пейзаж и няма да потръпваш, както преди малко.

— Ти си изключително проникателен.

— По-големият ми брат загуби живота си преди години при злополука в морето. Месеци наред след това мразех вида и аромата на Пролива, но с времето превъзмогнах това. И ти ще успееш.

Тя притвори очи. Най-напред брат му, после жена му. Останали са му само Майкъл и Питър...

— Изтощена си. Опитай да поспиш. Ще надзърна по-късно и ако си будна, ще пусна момчетата при теб за няколко минути, докато

изядеш вечерята си. Включвам овлажнителя. Искаш ли да ти помогна да свалиш пенъора си?

Не мислеше, че би могла да издържи, ако я докосне отново. Самата му близост спираше дъха ѝ и караше сърцето ѝ да бие непоносимо бързо.

— Ще остана с него — прошепна тя пресипнало, като се молеше той да припише несигурния ѝ глас на бронхита.

— Имаш ли нужда от още нещо? Госпожа Моън е оставила вода до леглото. Банята е в коридора.

— Вие сте неуморим, докторе. — На устните ѝ се появи лека усмивка.

— Нима не знаеш — това е част от работата ми. — Очите му направо танцуваха. — Сега се отпусни и си мисли за Малката кокошчица.

— Нарочно ли го каза?

— Трябва да се освободиш от всичко, натрупано в теб, а засега смехът си остава най-доброто лекарство, което познавам. Ще намина по-късно.

Домини се обърна по корем. За пръв път от години някой се грижеше така нежно за нея. А какво ли е да си негова съпруга? И никога да не трябва да си казвате „лека нощ“ или „довиждане“?

Малката кокошчица, дойде ѝ наум, и се засмя, заровила лице във възглавницата. Е, би могла да мисли и за нещо по-хубаво... Потъна в сън, който дори корабните сирени не успяха да смутят.

СЕДМА ГЛАВА

Приглушено шушукане и шъткане погалиха ушите на Домини. Обърна се и видя три чифта сини очи, устремени с очакване към нея. Не можа да се въздържа и погледна към Джеръд.

— Сега знам как се е чувствала Златокоса. Елате, деца. — Протегна ръце и момчетата се покатериха на огромното легло от двете ѝ страни и я прегърнаха.

— Друго легло, друг цвят на косите, но не се оплаквам. — Джеръд стоеше със скръстени ръце, доволен от живота.

Домини не помнеше някога да го е виждала в такова безгрижно настроение. То бе свалило години от лицето му и сега пред нея стоеше съвсем младият Джеръд, безумно влюбен в жена си. Представи си ръцете му, заровени в златните ѝ коси и устните му, изпиващи нейните, и това я разстрои толкова силно, че не знаеше какво да каже.

— Добре ли сте, госпожице Лоринг? — попита Питър.

— Разбира се, че съм добре. Но искам да ви помоля нещо.

— Какво? — извикаха те едновременно.

— Може ли да ме наричате Домини.

След кимването на баща им, Майк каза:

— Татко смята, че си много болна и няма да можеш да ни четеш приказки тази вечер.

— Прав е. — Домини го прегърна и притисна към себе си. — Гласът ми сега прилича повече на този на баба Меца. — Думите ѝ предизвикаха изблик от смях у момчетата. — Обаче забелязах, че имате стереоуредба. Ако донесете някоя от моите плочи, бихме могли да я чуем. Знаете ли, че от години не съм слушала мои записи?

— Защо? — попита той съвсем сериозно.

— Нямам време.

— Твърде заета е — чу се язвителната бележка на Джеръд.

— Отивам да донеса „Медената питка“! — извика въодушевено Майкъл и се изплъзна от прегръдката ѝ. — Това е любимата ми

приказка. Ей сега се връщам. — Той напусна спалнята и се сблъска с госпожа Моън, която носеше вечерята на Домини.

— Внимавай, Майк! — Джеръд веднага пое подноса от възрастната жена и го постави пред Домини.

— Изглежда вкусно, госпожа Моън. Вероятно фактът, че не съм в болницата, ми възвърна апетита.

— Предположих, че като начало ще предпочетете по-лека храна. Ако искате още нещо, повикайте ме — каза с усмивка госпожа Моън и пое надолу по стъпалата.

Домини я намираще за приятна с лъскавата ѝ червена коса, прибрана на кок. И което беше още по-важно, икономката имаше предразполагащ вид и децата я обожаваха.

Омлетът бе толкова вкусен, че го изяде целия. През това време момчетата я забавляваха, като ѝ разказваха подробности от катастрофата. Джеръд бе повикан по телефона по спешност и тя можеше да се отпусне, несмуцавана от зоркия му поглед. Горещият сладък чай облекчи болката в гърлото ѝ.

Когато разбра, че Питър има домашно, му предложи да го направят заедно. Щом свършиха, пуснаха плочата. Една плоча следваше друга и по някое време забеляза, че децата бяха заспали. Майкъл бе заровил глава в рамото ѝ, а Питър се беше разпрострял към краката ѝ. Когато госпожа Моън надникна, Домини ѝ прошепна, че би желала, момчетата да останат „само тази нощ.“

Икономката кимна и прибра набързо подноса и угаси светлината, след което излезе. Домини затвори очи. Отвори ги, когато чу гласа на Джеръд.

— Това не биваше да се случи още през първата ти нощ тук или когато и да било. Извинявай, Домини, обаче имах няколко спешни случая. Къде е госпожа Моън?

— Моля те, не я тревожи — прошепна тя. — Аз я помолих момчетата да останат при мен. Нямаше никакви проблеми, бяхме заспали и тримата.

— Виждам, че си очаровала и икономката ми със същата лекота, с която покори и момчетата. Но няма да позволя това да се повтори. — Прекара ръка през косата си и я разроши. Жестът му издаваше колко бе уморен. И въпреки, че бе толкова зает, беше намерил време, за да намине при нея.

Бе почти готова да му предложи да легне при тях, да го прегърне и приласкае, както правеше майка ѝ, когато баща ѝ се връщаше в края на някой тежък ден.

— Джеръд! — Протегна умолително ръка. — Питър изпитваше нужда да поговорим и мисля, че успях да го убедя да не кори себе си за всичко случило се. Гледаше ме с широко отворени очи, когато му казах, че не съм спазила изричните ти нареждания, за да мога да прекарам деня с тях. И сега се притеснява, че може да имам неприятности с теб.

— Значи вече сте съдружници в престъплението.

— Нещо такова.

Той отиде до леглото, сложи ръка на челото ѝ, а с другата измери пулса ѝ.

— Забелязах, че изяде цялата си вечеря. Това показва, че си на път да се оправиш. Не мога да допусна нещо в дома ми да влоши състоянието ти.

— Смятах, че присъствието ми е необходимо, за да се успокои Питър. Греша ли?

— Не. Изглежда грешката е изцяло моя.

— Какво искаш да кажеш? — размърда се тя неспокойно.

Вниманието му се насочи към Майкъл, който се сгуши още по-близо до нея.

— Очевидно не си аматьор в професията си, моите извинения. Защото дори и сега, след като знам добре коя си и какъв човек си, ми е все по-трудно да не забравям, че не ти си дала живот на децата ми.

Обидена до сълзи, тя освободи Майкъл от прегръдката си и се обърна настрана, когато Джеръд се пресегна да го вземе. След няколко минути и двете момчета бяха в леглата си.

— Лека нощ, Домини. Приятни сънища.

Остана с отворени очи в тъмнината. Той все още се чувстваше засегнат от близостта ѝ с децата. Но щом е така, защо настоя да възстановява силите си в обкръжението на неговото семейство? Нима не знаеше, че така връзката ще стане още по-силна? Всичко това като че ли нямаше никакъв смисъл. Нима той ревнуваше? През последните няколко дни бе наблюдавала поведението му и беше разбрала, че той е лекар, погълнат от работата си, и баща, който обича децата си и желае да им осигури всичко, от което имат нужда. Ревността не бе понятие,

което би могла да свърже с човек като Джеръд — толкова стабилен и с толкова чувство за отговорност. Което означаваше само едно. Всеки път, когато я видеше с децата, той страдаше, че тя не е Аманда. Чернокосата вещица, а не златисторусата принцеса бе в леглото му. За нейна изненада, най-сетне заспа и не се събуди, докато в стаята не се появи госпожа Моън със закуската. Джеръд отдавна бе тръгнал за болницата, а децата бяха откарани на училище. През целия ден Домини заспиваше, събуждаше се и пак заспиваше. Не чу децата, докато не стана време за лягане. Тогава те дойдоха, за да поговорят малко и да ѝ пожелаят лека нощ. Госпожа Моън остана в стаята с тях и след десетина минути ги изведе. Изглежда Джеръд беше дал на икономката стриктни указания относно посещенията на момчетата. Домини разбра, че той нямаше никакво намерение да ѝ позволи да се сближи още повече с тях. Заболя я.

Следващите две седмици минаха като първия ден. В дома на доктор Улф цареше порядък като в болнично отделение. Почти не го виждаше, освен когато дойде да прегледа гърлото ѝ и да свали шевовете от ръката ѝ. Държеше се чисто професионално. Като че ли бе сънувала целувката му в клиниката и допира на ръцете му.

За да запълни безкрайните самотни часове, Домини помоли госпожа Моън да ѝ купи вълнена прежда и няколко модела. Тайно започна да плете коледни чорапи и пуловери за Джеръд и момчетата. Не виждаше по-добър начин да оползотвори времето си. Но в ума и сърцето си нито за миг не забравяше Джеръд и себеотдаването му към Питър и Майкъл. Той пазеше почивните си дни за тях и децата го обожаваха. Както самата тя и половината женско население на Бремертън. Дори да имаше жена в живота му, той го пазеше в тайна.

Джеръд я бе попитал за Домини Лоринг, жената. Вече две седмици този въпрос не ѝ излизаше от ума и накрая жената в нея трябваше да признае за какво копнее най-силно. Това бе любовта на Джеръд. И ако не можеше да я постигне, поне би могла да опита да я замести по някакъв начин. За пръв път, откакто се помнеше, смяташе да извърши нещо несериозно, нещо, което не бе свързано с кариерата ѝ. Само за нейно удоволствие. Веднага, щом се възстановеше напълно, щеше да вземе много дълга отпуска...

На третата седмица от пребиваването ѝ в дома на Улф, в сряда следобед, слънцето проби облаците. Освежена от душа и облечена в

пеньоар от розова коприна, Домини се поспря и погледна през огромния прозорец на спалнята. Един ферибот потегляше от кипящото с живот пристанище. Водата бе тъмозелена и цяла флотилия малки лодки се бяха подредили като тебеширени чертички на черна дъска. Гледката вече не я караше да потръпва. По специалност Джеръд бе семеен лекар, но явно беше и добър психолог. Някой почука на вратата и тя помисли, че е госпожа Моън, и не се обърна.

— Невероятна гледка, нали?

Появяването на Джеръд в спалнята бе толкова неочаквано, че тя почти онемя и само инстинктивно придърпа краищата на пеньоара си.

— Да. С тези разкъсани облаци и светлината, струяща през тях, прилича на зората при сътворението на света.

Той бе толкова близко, че усещаше дъха му в мокрите къдрици на врата си, и това я замая.

— Изгледът никога не ми омръзва.

Домини потръпна.

— Обикновено не си вкъщи по това време на деня. Станало ли е нещо?

— Не. След няколко минути тръгвам за Сиатъл и преди това исках да проверя как си, тъй като ще се върна чак в неделя вечер.

Новината, че ще отсъства цели четири дни, я накара да се почувства потисната и изоставена.

— Нима имаш прегледи и в почивните дни.

— Ако имаш предвид в клиниката — не. Искам да купя подаръци за Коледа, обаче без момчетата да разберат. А и докато ме няма не желая да ти хрумне, че вече си достатъчно добре и можеш да излизаш с тях на разходка. Нищо, че ти позволих да слизаш във всекидневната.

— Искам да се възстановя колкото може по-скоро. Няма да направя нищо, което да ми попречи за това.

Усети, че той притаи дъх.

— Разбирам, че за теб принудителното бездействие в едно такова затънтено място като нашето сигурно е кошмарно, но скоро...

— Кошмарно? — Домини се извърна към него и бе изненадана от ръцете му, които я хванаха, като че ли да я укротят. — Аз се наслаждавам на всяка минута, прекарана тук — изрече пламенно, като усещаше погледа му, спрял се на устните ѝ. Ръцете му, галещи раменете ѝ, я изгаряха през тънката материя на пеньоара. — Всички се

грижите с такава нежност за мен! — прошепна Домини. — Чувствам се прекрасно! — Не можа да спре сълзите, бликнали в очите ѝ, и съвсем ненадейно Джеръд покри с устни мокрите ѝ клепачи.

— Интересни думи, Домини.

— Присмивай ми се, Джеръд, щом това ти прави удоволствие, но казах това, което мисля. — Тя не се опита да прикрие болката в гласа си. Усети как напрежението помежду им се усили.

— Нямах представа колко грешиш — каза той, почти ядосан. — Нима не знаеш колко силно желая да те имам, да те обичам? Да те целуна...

Признанието му я зашемети, ала нищо не можеше да се сравни с невероятното удоволствие от устните му, спуснали се върху нейните. Едната му ръка се вплете в черните ѝ къдрици, а другата се спусна по гладкия гръб и я притисна към гърдите му така, че сърцата им сляха пулса си. Влудяващата сила на целувките му премахна всички прегради между тях и тя, лишена от сили, се отпусна в прегръдката му и разбра, че му отговаря с необуздана страст. Леките ѝ стенания отприщиха нещо в него. Зацелува я с още по-голяма жар и Домини обви ръце около врата му с желание да му даде всичко, заключено от толкова време в нея. Не знаеше кога свършва една целувка и започва следващата. Времето нямаше никакво значение, докато бавно се поглъщаха един друг. Той изпи дъха ѝ, после устните му се спуснаха на благоуханната ѝ шия и тя изохка.

— Какво има, Домини? — прошепна Джеръд и зарови лице в копринените ѝ коси, докато тялото ѝ продължаваше да потръпна.

— Мисля, че ще умра, ако ме целунеш още веднъж.

Той изстена дълбоко и хвана пламналото ѝ лице. Сините му очи я изгаряха като два въглена.

— Искаш ли да спра? — Бе задъхан, като че ли бе бягал километри.

Домини извърна глава, целуна дланта му и така неволно даде отговор на въпроса му. Отново устните му се впиха в нейните и този път тя се почувства изгубена. Жаждата им един за друг я потресе. Това не бе нежна целувка, нито спокойна прегръдка. Джеръд изглеждаше погълнат от огъня, лумнал помежду им. Никога не бе изпитвала нещо, което би могло да се сравни с този сладък, див екстаз, обхванал сърцето и тялото ѝ. Обичаше Джеръд с цялото си същество и не би

могла да скрие от него, че за нея той бе животът. Нито една целувка не беше достатъчно дълга, достатъчно страдна.

— Татко е вкъщи! — понесе се възбуденият глас на Майкъл по стълбището, водещо към спалнята. Щом чу гласа му, Домини започна да идва на себе си и опита да прекъсне целувката, но Джеръд само изстена с недоволствие и я задържа в силните си ръце. Топуркането на детските крачета я хвърли в паника, отблъсна се от гърдите му и го накара да отпусне прегръдката си. Когато Майкъл влетя в спалнята, а след него и Питър, Домини откъсна устни от неговите.

— Татко! Какво правиш?

Малкото момче стоеше, вторачено в тях. Ръцете на Джеръд се плъзнаха с неохота по тялото ѝ и най-сетне я пуснаха. Тя изтича в банята, за да опита да дойде на себе си от яростната атака на неговите желания.

— Целувах я, Майкъл.

Домини чуваше през вратата разговора им, докато стоеше вкопчила се с две ръце в мивката и чакаше лудото туптене на сърцето ѝ да се успокои. Учуди се, че Джеръд можеше да говори толкова спокойно и логично, след като допреди малко и двамата бяха много далеч от здравия разум. Нямаше да може да го спре, ако в този момент децата не бяха пристигнали. Вдигна очи към огледалото и оттам я погледна една различна жена — с разбъркани коси, зачервени страни и устни, подути от страстните целувки. Докато се облече, гласовете им стихнаха. Беше ѝ необходимо още време, за да се овладее напълно. Когато излезе от банята, облечена с вълнен панталон и блуза, Джеръд не се виждаше никъде, но децата я чакаха в спалнята. Сериозният им вид я озадачи.

— Домини, сега, след като татко излезе, може ли да поговорим?

— Разбира се. Елате и седнете. — Тя потупа леглото до себе си.

Майкъл се хвърли в скута ѝ, а Питър остана прав, също като баща си, когато имаше да каже нещо важно.

— Татко за довиждане ли те целуваше? — попита Майкъл нетърпеливо.

Домини наведе глава, като мислено се молеше да намери най-подходящия отговор.

— Така ли ви каза той?

— Отговори ни, че това не е наша работа, ала ние мислим, че си отиваш — каза Питър сериозно.

— Деца... — Гласът ѝ секна. — Няма да си отида, преди баща ви да каже, че съм оздравяла напълно.

— Тогава не искаме това да стане никога! — обади се Майкъл и се притисна към рамото ѝ.

— Ти го целуваше, защото го обичаш ли? — Въпросът на Питър я свари неподготвена.

— Харесвам и трима ви — каза тихо тя, стана от леглото и ги хвана за ръка. — И мисля, че е много подходящо, докато татко ви го няма, да се подготвим за Коледа. Остават само дванадесет дни!

— Ще бъдеш ли с нас на Коледа? — попита Питър.

— Не бих желала да съм другаде — усмихна се тя и отклони разговора в друга посока. — Когато бях във всекидневната, не видях елха. Какво мислите за това?

— Татко каза, че е твърде зает, но ще купи една, когато се върне от Сиатъл — сви рамене Майк.

— Е, добре, имам чудесна идея. — Домини ги погледна загадъчно. — Щом не мога да излизам, защо не поръчаме една елха по телефона? Ще ни я докарат, ще я украсим и когато татко ви се върне, тя ще бъде първото нещо, което ще види, щом влезе във всекидневната.

— Чудесно! — извика Майкъл.

— Аз знам къде са светлините и останалите украшения — заяви Питър.

— Добре. А когато свършим с елхата, можем да направим коледни сладкиши и медена питка. После ще помислим какъв подарък да купим на татко ви и госпожа Моън.

Предложението ѝ предизвика радостни възгласи. Докато отиваха към кухнята, момчетата бърбореха непрекъснато. Госпожа Моън приготвяше вечерята и преди Домини да бе отворила уста, децата вече ѝ бяха разказали всичко.

— Знам едно място, където мога да се обадя и да поръчам елхата. Искате ли изкуствена? — попита икономката.

— Не — решително отговори Питър. — Татко казва, че най-много харесва истинските.

— И нека наистина бъде голяма — допълни Майкъл.

— Ако вие се обадите — обърна се Домини към госпожа Моън, — аз мога през това време да извадя коледните украшения. Момчетата ще ми помогнат.

— Те са в няколко кутии в гаража, върху лавиците. Смятай се свободна да правиш каквото искаш с тях, Домини.

— Благодаря ви, госпожо Моън. От години не съм се занимавала с коледни приготовления. Децата придават съвсем друг смисъл на всичко.

— Чудесно го казахте — засмя се тя меко.

— Обади се веднага — настояха момчетата. — Може би ще я докарат още тази вечер! Може ли?

— Дори и така да стане, ще трябва да изчакаме до утре вечер, защото сутринта сте на училище. А сега, докато аз се обадя, идете да си измиете ръцете. После ще вечеряме.

С радостни викове момчетата настояха госпожа Моън да позвъни веднага. Но когато се върнаха за вечеря, лицата им посърнаха икономката съобщи, че ще докарат елхата на другия ден сутринта. Тогава Домини им предложи, преди да стане време за лягане, да извадят украшенията и видят какво от тях ще могат да използват.

Тя обеща да им разкаже приказка и момчетата с желание се приготвиха за лягане. Бяха й необходими обаче три приказки, преди да може да излезе на пръсти от стаята им и да си легне. Тя се въртя и мята в леглото половин час, после стана и отиде до прозореца. Всичко в нея гореше от желание да успокои момчетата, че ако зависеше от нея, би останала тук завинаги. Не би могла да ги обича повече, дори ако бяха нейни деца. Но преди да видеше отново Джеръд и се убедеше, че страстта, лумнала помежду им, не бе само моментно желание, не можеше да им каже нищо. Той не бе от мъжете, които биха поискали една жена, ако не изпитваха някакви чувства към нея, бе сигурна в това. Поне знаеше, че я желае. Но искаше и да я обича. Трябваше да изчака до неделя.

На следващата сутрин се събуди свежа и въпреки че бе рано, слезе долу, за да помогне на госпожа Моън с подготовката на децата за училище. Преди да тръгнат, им обеща, че в петък вечер ще украсят къщата за Коледа.

Радостна, че вече може да слиза долу, Домини помоли госпожа Моън да я включи в домакинската работа. Докато двете работеха, тя

разказа на икономката за плановете си, като настоя да плати всички разходи. Искаше по този начин да изрази благодарността си към цялото семейство.

Госпожа Моън бе очарована от идеята ѝ и отиде в града, за да купи разноцветни светлилки и скандинавски дървени орнаменти за внушителната елха, която вече бе получена. Докато икономката бе навън, Домини направи медени сладки. Най-дребните от тях децата можеха да окачат на дървото, другите щяха да раздадат на приятелите си. Бе замислила Коледа в духа на „Лешникотрошачката“, с оловни войничета и кръгли бонбони. В изблик на вдъхновение поръча по телефона шест червени коледни звезди, малко бръшлян и бодлива зеленика за перилата на стълбището и рамката на камината, а за масичката за кафе — една огромна хортензия. Освен това купи сцена с коледни ясли, направена от свещи, които можеха да запалят на Бъдни вечер.

Отнесе всички разходи към банковата си сметка и възстанови парите на госпожа Моън чрез пътническите си чекове. Не можеше да си спомни кога за последен път се беше отдавала на такова разточителство, но точно сега искаше да създаде една коледна феерия, която никой от тях не би могъл да забрави.

Изтича възбудена горе и извади изпод леглото на Джеръд чорапите, които бе оплела. Бе завършила пуловерите на момчетата. Обаче все още работеше над плетката за Джеръд. След няколко дни всичко щеше да е готово и възнамеряваше да помоли госпожа Моън да ги занесе за съшиване.

Когато икономката се върна от града, Домини бе окачила чорапите на перилата. Сълзи напълниха очите на възрастната жена, щом видя тези, които Домини бе оплела за нея.

— Хубави са — каза тя с възхищение, като остави пакетите. — Не мога да повярвам, че вие сте ги изплели.

— Майка ми ме научи да шия и плета още когато бях съвсем малка.

Госпожа Моън я погледна внимателно.

— Чудесна сте! Вече успяхте да преобразите къщата.

Домини се усмихна.

— Вие сте чудесна, госпожо Моън. Създали сте дух в този дом. Джеръд е случил изключително много с вас, а разбрах, че и децата

много ви обичат. Не знам дали ви е известно, но в онова писмо Питър бе помолил и вие да дойдете в студиото.

Очите на възрастната жена се напълниха със сълзи.

— Не, не го знаех. Благодаря ви, че ми го казахте. Май е време да взема децата от училище.

Тръгването на госпожа Моън съвпадна с пристигането на цветаря и скоро къщата изглеждаше като коледна картичка. Свежата зеленина и цветята, в съчетание с аромата на медените сладки, възбудиха децата, когато влетяха във всекидневната, като викаха името на Домини. Само удоволствието, изписано на лицата им, си струваше къртовския ѝ труд. Те ахкаха при вида на огромните червени чорапи с медена питка в кафяво и бяло за Майкъл и една украсена синя лисица за Питър. Не по-малко ги възхитиха Майката патица в пастелни цветове за госпожа Моън и Силния моряк за Джеръд, направен от бели и сини кристални мъниста и пайети. После момчетата изтичаха да видят къщата, разгледаха всички нови украшения. Питър отиде до гаража и донесе стълба, Домини я погледна със съмнение. Трябваше им някой по-висок от нея и госпожа Моън за украсяването на върха на дървото. Но въпреки това започнаха да прикрепват светлините отдолу и ги поставиха докъдето можаха да достигнат.

— А сега предлагам да спрем и да похапнем предложи госпожа Моън.

— Имаме достатъчно друга работа — съгласи се Домини, докато отиваха към кухнята.

— Питър, погледни сладките! — прошепна Майкъл с благоговение.

— След като вечеряме, можем да започнем да украсяваме елхата с по-дребните сладки. По-едрите са за вашите приятелчета.

— Надявам се, че има и няколко за мен. Умирам от глад.

Домини замръзна на мястото си, щом чу познатия мъжки глас. Тя се обърна едновременно с децата и видя Джеръд, все още с палто, и коса, влажна от лекия дъжд навън.

— Тате! Виж какво направи Домини! — извикаха те и изтичаха при него.

— Ако искаш, вземи тази — великодушно му предложи Майкъл една сладка.

Джеръд я погълна незабавно и най-сетне погледна Домини. Тя почисти брашното от ръцете си.

— Аз... Ние мислехме, че ще си дойдеш в неделя.

— Така мислех и аз — каза тихо той. Очите му бяха навсякъде, топли и търсеци, също както вчера следобед, когато влезе в спалнята. — Трябваше да остана в Сиатъл, но вероятно причината да си дойда, е ароматът на сладките.

— Много добре си направил! Точно някой трябваше да постави светлините на върха на елхата! Татко, видя ли чорапите, които Домини е оплела за нас? — бърбореше Майкъл, вече беше в прегръдките на баща си и го потупваше по бузите.

— Видях всичко, Майк, и помислих, че съм попаднал в работилницата на Дядо Коледа. Като че ли са идвали феи.

— Ти си глупчо, татко. Домини не е фея! — засмя се Майкъл.

Изумителните сини очи на баща му се спряха на нея.

— Да, прав си, Майк. Тя наистина не е фея, но трябва да признаем, че има нещо вълшебно във всичко, което прави.

Би трябвало думите му да я изпълнят с радост, ала очите му гледаха объркано, дори напрегнато.

— Оставете ме да похапна и тогава ще прикрепя светлинките.

— Ура! — извикаха радостно момчетата и последваха баща си, който отиде да закачи палтото си.

Той им подари една плоча със запис на „Спасителят“. Скоро небесната музика изпълни с коледно настроение цялата къща. А също и сърцето на Домини. Тя се захвана да оправи неразборията в кухнята и докато госпожа Моън му поднасяше вечерята, усещаше как Джеръд я изпива с поглед. В очите му като че ли постоянно се четеше един въпрос, на който тя не знаеше как да отговори.

Най-после госпожа Моън излезе от кухнята. Джеръд стана от масата и събра празните съдове. Без всякаква мисъл в главата, Домини ги изплакна и постави в машината за миене.

— Кажи ми нещо, Домини — прошепна той. — Винаги ли Коледа разпалва способностите ти на домакиня или това е моментно настроение?

ОСМА ГЛАВА

— Разбира се, че е моментно настроение — отвърна му, като се опита да влезе в тон с шегата, която не ѝ беше съвсем приятна. Очевидно той все още смяташе, че кариерата ѝ бе единственото нещо, на което тя гледа сериозно в живота. Но тогава внезапно я споходи друга мисъл, извърна се бавно към нето и се облегна на шкафа. — Да не би да искаш да кажеш, че съм си позволила твърде много?

— Не, естествено! — ядоса се той.

— Извинявай — продължи Домини, като че ли не бе чула отговора му. — След седмиците, прекарани в твоя дом се чувствах задължена да изразя по някакъв начин благодарността си. Но това те подразни и е явно, че съм злоупотребила с гостоприемството ти. При тези обстоятелства мисля, че ще е най-добре да си тръгна още утре сутринта.

Джеръд се опита да каже нещо, но му попречи Питър.

— Ти обеща, че ще прекараш Коледа с нас! — обвини я той от прага на вратата, като премести празен поглед от нея на пепелявото лице на баща си. Никой не знаеше от колко ли време бе стоял там и слушал разговора им.

— Не е възпитано да се подслушва, Питър. — Разхлаби вратовръзката си. — Понякога между възрастните се получават недоразумения, както например между теб и Майкъл, но все пак накрая вие се разбирате, нали? За твоє сведение, Домини няма да отиде никъде. Още не се е възстановила напълно от бронхита. А сега мисля, че трябва да ѝ се извиниш за безпокойството.

Питър стърчи лице, изтича към нея и я прегърна пламенно.

— Извинявай, Домини. Обичам те!

— Аз също те обичам, момчето ми! — отвърна му тя и го прегърна.

— Идваме след малко — започна Джеръд, а Питър изтича от кухнята. Без дори да погледне към него.

Беше ѝ мъчно, че тя бе причината за този сблъсък помежду им. И ахна едва чуто, когато почувствува на раменете си галещите ръце на Джеръд.

— Извинявай и от мен — прошепна с дрезгав глас. — Засегнах те, когато исках по моя нескопосан начин да ти благодаря за това, че върна в тази къща духа на Коледа. Сигурно часове наред си работила, за да оплетеш тези чорапи и не може да има нищо моментно в такъв замисъл. Вероятно все още ми е трудно да свържа знаменитостта с топлатата и грижовна жена, която моите деца обожават. Можеш ли да ми простиш?

Междувременно бе минал пред нея и хвана лицето ѝ с две ръце.

— Разбира се, Джеръд, но защо ти е толкова трудно всеки път, когато ме видиш в кухнята или когато правя нещо за децата?

— Точно сега не мога да ти кажа, защото изгарям от нетърпение да те целуна. Как мислиш, защо не можах да мигна цяла нощ? И нима заради друго тръгнах насам веднага, щом бе възможно, ако не за да довършим това, което започнахме в моята спалня?

Устните му покриха нейните, без да ѝ дадат възможност да каже дори думичка, и тя отново се озова в света на чувственото желание. Бе жадувала страстно да изпита отново този екстаз, беше мечтала за този момент, но сега Джеръд разгаряше в нея нов огън, който я караше да забрави къде се намират.

— Той пак я целува — чува тихия глас на Майкъл, открянал вратата.

Вероятно Джеръд бе забелязал примирението в гласа на сина си, тъй като прекъсна целувката и се отдръпна. Пое дълбоко въздух. Домини се обърна и потърси опора в кухненския шкаф. Не бе готова за толкова бързо завръщане към реалността. И не можа да повярва, когато усети как той, застанал зад нея, плъзна ръце по тялото ѝ, прегърна я и прошепна:

— Можеш ли изобщо да си представиш колко силно те желая?

За малко останаха така, като просто се наслаждаваха на близостта си. Най-сетне едно почукване на вратата ги принуди да се разделят.

— Идвам, Майк — извика Джеръд.

Домини не смееше да го погледне. Желанието ѝ да бъде с него бе прераснало в истинска болка, която само любовта му би могла да

успокои. Бе ѝ непоносимо да се разделят.

Когато след няколко минути се присъедини към тях във всекидневната, тя се удиви на способността на Джеръд да се държи така, като че ли нищо не се беше случило между тях, и също опита да бъде равнодушна.

— Красива е — казаха тихо децата, отдръпнали се назад, за да се полюбуват на елхата.

Джеръд бе загасил всички лампи и тя светеше ярко в тъмнината. Гледката беше приказна.

— Домини, дали гласът ти вече е достатъчно добре, за да ни изпееш „Тиха нощ, свята нощ“? — помоли Джеръд.

— Може би след първия куплет ще продължим заедно?

Той кимна и всички склочиха молитвено ръце. Като избра понисък тон от обикновено, Домини започна да пее. Гласът ѝ бе чист и верен. Не звучеше така силно, както преди, но тя не искаше да го напряга. Очакваше на следващия куплет да продължат с нея, ала за нейно учудване, те само я гледаха.

— Ще изпееш ли и останалото? — попита тихо Питър.

— Моля те! — присъедини се Майкъл.

Без да смее да погледне към Джеръд, Домини допя песента.

— Изпей ни „Нощ преди Коледа“ — замолиха се момчетата, щом тя свърши.

— Как е гърлото ти? — попита загрижено Джеръд.

— Прекрасно! — заяви Домини. — Благодарение на теб, не мога да повярвам, че някога съм била болна!

— Момчета, ще ми обещаете ли, че ако изпее още една песен, веднага след това ще легнете? — настоя доктор Улф.

Децата кимнаха и седнаха, за да слушат.

— За тази песен ми трябва акомпанимент — усмихна се Домини. — Затова можете да ми пригласяте, както намерите за добре.

С тези думи Домини започна песента, станала любима на всички деца при обиколките ѝ по болниците през последните няколко години. Знаеше, че никога досега не бе имала по-професионално изпълнение. Отначало момчетата се умълчаха, после започнаха да се кискат. Тя ги увеличаше все повече и накрая заедно изпяха „Весела Коледа на всички! И на всички лека нощ...“. Щом гласът ѝ стихна, момчетата скочиха от дивана, изтичаха при нея и я прегърнаха.

Разцелуваха се и Джеръд ги подкани да тръгват към стаята си, а на Домини каза да остане долу и че няма да се бави.

В състояние на приятна възбуда, тя се сви на кълбо на дивана и се загледа в светлинките на елхата. Мислеше си, че никога не е била толкова щастлива. Неочаквано телефонът иззвъня и прекъсна блаженството ѝ.

— Тебе търсят, Домини. Картър Филипс е — каза Джеръд, щом вдигна слушалката. Погледът му беше тъжен. — Понеже има да говорите за доста неща, ще отида до болницата, за да проверя състоянието на едно новородено с жълтеница. Трябваше да намина още преди да си дойда.

— Джеръд? — обърна се тя колебливо към него и го изпрати до вратата. — Да те изчакам ли?

— Ако не се върна до половин час, това означава, че има усложнения — отрязва Джеръд.

Домини не желаше да остави нещата така, след като знаеше, че вечерта им можеше да завърши съвсем различно, ако Картър не се беше обадил в такъв неподходящ момент.

— Усложненията не ме притесняват. Не си забравил, че съм дъщеря на лекар, нали? — Пое дълбоко дъх. — Ще остана будна, докато се върнеш.

— Мислиш ли, че е разумно да караш Филипс да чака? — Той я изгледа продължително с помръкнали очи. — Лека ноц, Домини.

— Лека ноц — прошепна тя.

Почти изхлипа, като чу щракването на вратата. Безвъзвратността на този звук я накара да застане лице в лице с факта, че Джеръд нямаше да се върне навреме, за да продължат това, което бяха прекъснали. Влезе в кухнята, взе слушалката и опита да разговаря с Картър, като че ли нищо не се беше случило. Той искаше да узнае как се чувства тя и да ѝ каже да не се безпокои за програмата си. Бяха заснели достатъчно предавания, така че имаха за още две седмици. После биха могли да повторят някои, ако се наложеше. Осведоми я за последните новини и ѝ предаде пожеланията на всички в студиото за бързо възстановяване, преди най-сетне да ѝ пожелае лека ноц.

След разговора Домини остана будна още час, като се молеше да чуе колата на Джеръд. Накрая се отказа от това бдение, изключи светлинките на елхата и легна. Дори и тогава продължи да очаква

завръщането му, като се чудеше защо обаждането на Картър бе променило така поведението му.

По-голямата част от нощта тя се мятеше неспокойно в леглото, нетърпелива да дочака утрото, за да поговори с него.

Когато той се прибра в събота, я завари с децата пред телевизора. Изгледа я с непроницаем поглед и изчезна в кабинета си, където прекара остатъка от деня.

Седмицата преди Коледа започна като всички останали. Децата отидоха на училище, а Джеръд — в клиниката. Единствената промяна бе в състоянието на Домини. Чувстваше се напълно възстановена. Гледаше да е постоянно заета и помагаше на госпожа Моън в домакинската работа. Тези седмици ѝ бяха разкрили един нов свят и вече не можеше да си представи живота без Джеръд и децата. Все пак скоро трябваше да се върне към работата си. При тази мисъл я обхващаше паника.

Домини очакваше с нетърпение четвъртъка, когато започваше ваканцията на децата. Но за нейно разочарование, те бяха поканени на рожден ден с преспиване. Джеръд беше заминал за Сиатъл. Точно, когато предвкушваше насладата от мига, в който всички щяха да се съберат заедно, остана сама. При това положение беше излишно госпожи Моън да остане в къщата и ѝ предложи да отиде при дъщеря си.

Първоначално икономката любезно отказа, но накрая прие, като обеща да се върне на другия ден следобед. При това се съгласи пътъм да занесе пуловера, който Домини бе оплела за Джеръд, за да го съшият. Щом остана сама, тя обу джинси, облече жълт пуловер и се сви на кълбо на дивана с книга в ръка. Ала не можа да се съсредоточи върху нея. Джеръд нарочно не се прибираше. По всичко личеше, че съжالياва за случилото се помежду им и сега вземаше мерки, за да не се поддаде отново на моментната си страст. За него явно всичко бе приключило. По лицето ѝ бавно потекоха сълзи.

Остави книгата и с натезало сърце се загледа в спускащата се тъмнина. Една част от Джеръд не я харесваше, а друга все още обичаше жена му — фатално съчетание. Домини реши, че не ѝ остава нищо друго, освен да напусне Бремертън в деня след Коледа, независимо дали е напълно излекувана или не.

Часовете минаваха мъчително бавно. В десет тя тръгна нагоре, горчиво разочарована, че Джеръд бе предпочел да не се прибере. Нощта беше необикновено красива и през прозореца се виждаха светлините на пристанището. Не можеше да продължи към спалнята и се отпусна на долния матрак на леглото на момчетата, за да погледа и послуша звуците на нощта. По някое време клепките ѝ натежаха и заспа дълбоко.

Нещо я разбуди и тя скочи стресната. Джеръд я викаше. Чу стремителните му стъпки нагоре по стъпалата. Очевидно бе решил да се прибере от Сиатъл, без да казва никому.

— Джеръд? — Побърза да го успокои, че е в къщата. Бе доловила паника в гласа му, когато викаше името ѝ. Спусна се бързо от леглото и тръгна към коридора. Вероятно той долови движението ѝ с крайчеца на околото си, изтича бързо от прага на спалнята и спря рязко при мансардата.

— Домини? — каза с невярващ глас.

От коридора в пространството между тях падаше сноп светлина, който леко освети тялото ѝ.

— Какво има? — Гласът ѝ бе сипкав от съня. Отметна с ръка от лицето си един кичур от разбърканата си коса.

— Не можах да те намеря и помислих, че си си отишла — глухо каза той.

— Искаш да кажеш в Сиатъл. — Тя пристъпи напред.

— Когато видях нещата ти в спалнята, реших, че си излязла на разходка — нощта е толкова красива!

— Заспала съм, докато гледах светлините в залива.

— Изобщо не се досетих, че може да си тук.

Думите му звучаха доста странно. Нима мислеше, че го причаква?

— Аз... Нямах представа, че ще се прибереш тази вечер. Бях привлечена от гледката, като отивах да си лягам. Тъй като децата останаха при...

— Домини... — Гласът му бе рязък, почти груб. — Не е необходимо да ми обясняваш каквото и да е.

Между тях трептеше особено напрежение. Говореха спокойно, но тя усещаше как от него се излъчва някакво дълбоко чувство.

— Имаш ли представа колко си красива? — попита я той. — Почти полудявам от усилията, които полагам, за да бъда настрана от теб сега, когато вече си добре. А това не е по силите на един мъж. Не знам как да се боря вече, помогни ми — завърши дрезгаво Джеръд.

Да му помогне... Домини осмисли думите му, изпълнена е възторг, и твърде развълнувана от признанието му, за да може да проумее за какво я моли.

— Искаш ли да си отида? — запита меко тя и се опита да не издаде трепета, обхванал я цялата.

— Не ме разбираш. Не искам да отиваш където и да е! Искам отново да те докосна, но ако го направя, няма да мога да спра. А има твърде много причини, поради които не мота да допусна това да се случи.

— Направила ли съм нещо? — Тя пристъпи напред, като го гледаше с молеци очи. — Има ли го някаква връзка с децата?

— Домини... — прошепна той изтерзано. — Филипс има...

— Картър? — извика тя, като го прегърна. — Какво общо има той с нас?

— Не с нас. С теб! — отговори ѝ мрачно.

— За какво намекваш?

— Домини, той те манипулира! От колко време казваш, че си с него? Осем години? И той е твоят пръв и единствен работодател, нали? Би направила всичко за него!

— Не знаеш колко много грешиш!

— Според моите наблюдения повечето хора дори не подозират, че са манипулирани. Наел те е на една податлива и крехка възраст — била си само на деветнадесет години и е направил от теб звездата, която си днес. Използва признателността ти като средство да постигне каквото желае и е толкова хитър, че е успял да те накара да го смяташ за свой благодетел.

— Не знаеш какво говориш! Времето в Детския театър бе изключително щастливо за мен, точно защото той не е диктатор, за каквото го смяташ.

— Тогава как ще ми обясниш конкурса? Веднъж ти ми обясни, че идеята не ти е харесала по принцип. А заради Филипс си се съгласила.

— Не харесвам конкурсите, които докарват публиката в студиото. Предпочитам да бъда на разстояние, за да имам свой частен живот. Но

реших, че мога да опитам веднъж. Ако бях възразила, Картър никога нямаше да ме накара да го направя.

— Ето, в това е работата, Домини. — Гледаше я тъжно. — Ти не си възразила, защото дълбоко в себе си не си искала да му се противопоставиш. Дори едва пристигнала в реанимацията с наранена ръка, да не говорим за бронхита, ти мислеше за Филипс! Тревожеше се за проклетата си работа, вместо да се погрижиш за себе си!

— Нима ти, доктор Улф, се опитваш да ми кажеш, че ако беше на мое място след подобно произшествие, нямаше да помолиш да се обадят в клиниката ти и да съобщят за твоето положение? — Тя тръсна глава разгневено. — А колкото до предполагаемото влияние на Картър над мен, искам едно нещо да бъде кристално ясно: не възразих срещу конкурса, защото не бях категорично против него! Сигурно в университета си учил психология, но явно си пропуснал да научиш, че има хора, които вършат някои неща единствено заради радостта, която получават от това. Аз обичам работата си! Музиката е моя живот!

— Признавам, че си права. Думите ти обаче ме увериха, че причините, поради които реших да не продължа това, което започнахме, са основателни. Безсмислено е да ги обсъждаме.

Дори да я бе зашлевил, нямаше да ѝ стане по-ясно, че никога не би могъл да я обича. Категоричността на гласа му я ужаси.

— Ще кажеш ли на децата, че вече съм достатъчно добре и мога да се върна на работа? Обещах на Питър да не тръгвам, преди да получа разрешение от теб. Смятам, че ще е най-добре да замина още утре сутринта! — почти извика тя и мина край него.

— Домини! — Той я последва. Може би причината бе в светлината, ала ѝ се стори, че лицето му е странно бледо. — Не си отивай преди Коледа! Ще стоя настрана от теб!

— Колкото по-дълго остана, толкова по-трудно ще бъде за всички ни. Питър е подготвен и предполага, че мога да си отида всеки момент.

— Значи наистина ще си отидеш?

Застанаха лице в лице като противници. Всичко в Домини крещеше той да я спре. Бе необходима само една негова дума, но вместо това помежду им стоеше омразната тишина, която угаси последните ѝ надежди и мечти.

— Да. А сега, ако ме извиниш, отивам да си стегна багажа.

— Ще има проблеми с момчетата, каквото и да им кажем. Ала искрено вярвам, че ще им бъде по-леко, ако утре сутринта бъдат с нас в колата. Ще им обясня, че имаш неотложни служебни задължения.

Тя разбра, че беше прав. Раздялата с момчетата щеше да бъде мъчителна, но може би не толкова тежка, ако бъдеха с баща си по пътя обратно за Бремертън. Би било твърде жестоко да отпътува, като им маха за сбогом през прозореца на колата.

— Може би така ще е най-добре — отговори му тихо и изтича по стълбите към спалнята.

Изпитваше нужда да вложи в нещо емоциите, натрупани в нея, и започна веднага да си събира багажа. Не спря, докато ръцете ѝ не погалиха нощното наметало от дантела и сатен, което Джеръд и децата ѝ бяха поднесли като подарък за добре дошла. Падна на леглото, зарови лице в него и зариде. Плака, докато потъна в дълбок сън.

Събуди се призори от звука на корабна сирена.

Стана и отиде в банята. Сложи си грим, за да прикрие следите от сълзите, и облече същата рокля, с която бе на вечерята в Коуст Ин. Къщата бе съвсем тиха, когато с чантите заслиза бавно по стълбите и премина покрай мансардата, в която предполагаше, че спи Джеръд. Домини никога не знаеше дали е вкъщи, тъй като нощем често го викаха по спешност. Тя си наля сок и седна край кухненската маса, за да напише писмо на госпожа Моън. Жената беше светица за нея. Тя полагаше идеални грижи за дома и децата на Джеръд. Ръката ѝ потрепери, когато написа името си. Сложи писмото в плик и го остави на масата, където бе сигурна, че икономката ще го намери.

След като приключи с това, се качи отново за пакетите, които бе приготвила, и ги сложи под елхата. Подаръкът на Джеръд щеше да бъде готов след няколко дни и госпожа Моън трябваше да се погрижи за него.

— Не предполагам, че вече си станала, Домини.

Не беше чула кога е слязъл. Бе облечен със сив панталон и черен пуловер. Никога не бе изглеждал по-привлекателен.

— Трябваше да свърша доста неща и исках да съм готова навреме.

Джеръд приближи, като я гледаше изучаващо, почти хладно.

— Мислех, че съм виждал всеки оттенък на зеленото във водите на Пролива, твоите очи обаче, Домини, не подлежат на описание. Сега

съвсем не приличаш на жената, която срещнах в студиото. Всичко се дължи на почивката и спокойствието. Знам, че нямаш търпение да се върнеш към предишния си живот, но не се претоварвай! Ако продължиш с предишното темпо, болестта може да те повтори. Обещай ми, че ще намалиш оборотите и ще се грижиш за здравето си! — Изведнъж той сложи ръце на раменете ѝ. — Домини... — Разтърси я леко.

Беше така замаяна от докосването му, че не можеше да си спомни за какво говореха. Нямаше нищо по-важно от ръцете му. Но той не искаше ласка. Не искаше обичта ѝ. Не искаше нищо от нея. Говореше само като лекар, успя да схване тя.

— Пусни ме, Джеръд.

Бяха толкова близо един до друг, че виждаше как на лицето му пулсира нерв. Гледаше я втренчено, сетне изведнъж се отстрани.

— Ще сложа всичко в колата и отивам да взема децата. Връщам се след десет минути. — Изтича от стаята, като че ли нямаше търпение да се махне.

Домини се подпря на масата, за да се съвземе. Всичко бе наред, докато не я докосна. Усещането, което той породил с допира си, разпали в нея огън. С ожесточение си каза, че се радва на заминаването си. Стиснала здраво розовото дръвче, тя тръгна по коридора и почти се сблъска с Майкъл, който влетя през входната врата.

— Домини! — Той обвини ръчички около талията ѝ. — Не тръгвай, не си отивай!

— Майкъл! Върни се в колата, синко — заповяда Джеръд от прага.

— Няма! — Майкъл продължи да се притиска към нея.

— Как ми отговаряш? — попита Джеръд с тиха ярост.

— Не искам Домини да си отива, татко. Питър казва, че ти си виновен! — извика той и сълзите, бликнали в очите му, потекоха по бледото му лице.

— Никой не е виновен, момчето ми — намеси се Домини. — Нали помниш моя шеф, господин Филипс? — Майкъл кимна. — Е, добре. Миналата вечер той ми се обади, за да разбере дали вече съм добре и мога да обиколя и развеселя децата в болниците — излъга тя. — Татко ти казва, че вече съм много по-добре и не можах да откажа,

щом помислих за тези малки пациенти, които имат нужда някой да ги развесели преди Коледа.

Майкъл премигна, докато възприемаше думите ѝ.

— Но ние искаме да бъдеш вкъщи с нас!

— Аз също бих желала, Майкъл, и то много — поде отново тя. — Какво ще кажеш, ако ви се обадя сутринта на Коледа, след като отворите подаръците си?

— Обещавах ли? — попита той толкова сериозно, че на Домини ѝ се искаше да завие от болка.

— Да, обещавам — каза тя с разтреперан глас.

— А сега искам да ни се извиниш — каза Джеръд твърдо.

Наведе се и взе момчето на ръце. Майкъл се сгуши в него, като хлипаше сърцераздирателно. Когато бурята отмина, детето вдигна глава от широкото рамо на баща си и погледна към Домини с очи като мокри метличини.

— Извинявай, Домини. Извинявай, татко.

— Така вече е добре — каза тихо баща му и го целуна.

— Може ли в колата да седна до Домини?

Безмълвна, Домини потърси разрешението на Джеръд и той кимна леко.

— Защо не седнем отзад, там има достатъчно място. Приготвила съм нещо вкусно за хапване, когато огладнеем. Можем да четем приказки и да играем на нещо. Искаш ли да бием Питър и татко ти на въпроси?

— Питър няма да дойде — каза отчаяно Майкъл.

— Какво се е случило с Питър? — прошепна обезпокоена Домини вече при колата.

— Моля те, не ме карай да ти отговарям, Домини. — Затвори вратата ѝ и седна на шофьорското място.

Очите им се срещнаха в огледалото на колата.

— Джеръд, трябва да направиш нещо.

— Ще те откарам до вас. Като се върна, ще опитам да оправя нещата.

— Какви неща? — попита Майкъл, като гледаше ту единия, ту другия.

— Искам да кажа, че след като закараме Домини, ще вземем Питър и ще помислим как да прекараме ваканцията.

— Ще дойдеш ли да ни видиш след Коледа? — запита я умолително детето.

— Няма да може, Майкъл. Трябва да замине на турне — отговори му Джеръд, преди тя да успее да каже и думичка.

Домини гледаше през прозореца как черният мерцедес пое към Сиатъл, без да забелязва хубавото време навън.

— Защо трябва да си отидеш, Домини?

Джеръд отново я изпревари.

— Тя е Принцесата от приказките, Майкъл. Нали помниш колко много искаше да я видиш. Е, добре, хиляди други деца също я обичат и също желаят да я видят.

— Но ти не си истинска принцеса! — обърна се детето към нея.

— Разбира се, Майк. Аз съм обикновена жена, която ходи на работа, както татко ти, например.

— Харесва ли ти да си Принцесата от приказките? — попита я детето със сънлив глас.

— Разбира се. Това е нейният живот! — отговори Джеръд и Домини безпогрешно долови горчивината в гласа му.

— О! — можа да каже само Майк и клепките му се притвориха.

Дъхът на Домини спря, когато видя как от миглите му се откъснаха две сълзи и се търкулнаха по бузките му. Останалата част от пътуването премина в мъчителна тишина. Момченцето заспа дълбоко. Вероятно предната нощ не бе спало достатъчно, помисли тя, като галеше меката му руса коса.

Без да проговори, веднага, щом пристигнаха пред жилището ѝ. Джеръд свали багажа ѝ и розовото дръвче. Домини се измъкна леко и остави Майкъл, легнал на задната седалка. Изтича към входната врата с ключ в ръката. Джеръд като че ли нямаше търпение да се отърве от нея, а тя не желаше да протака неизбежната раздяла.

— Не, нямам нужда от помощта ти — каза му, когато той се опита да внесе багажа ѝ вътре. — Побързай, докато не се е събудил Майкъл. — Отвори вратата и избути вътре чантите.

— Домини...

— Сбогом, Джеръд. — Притисна дръвчето към гърдите си, като че ли търсеше опора в него. — Благодаря ти за всичко! Знам, че това ти звучи неискрено, но го казвам от сърце.

Красивото му лице бе изкривено до неузнаваемост и прекрасните му сини очи бяха потъмнели. Подаде ѝ коледните подаръци от него и децата.

— Пожелавам на Принцесата от приказките дълго и щастливо царуване! Сбогом, Домини!

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Честита Нова Година, Картър, нищо, че вече е почти февруари!

— Дом! Ти си се върнала! — Картър скочи от въртящия се стол, прекоси стаята и я прегърна. — Чакай, да те видя по-добре!

Проницателните му черни очи я огледаха бързо.

— Беше доста бледа, когато те видях на Коледа. Но сега имаш прекрасен тен и косата ти ми харесва така, по-дълга. Но защо имам чувството, че не си на седмото небе?

— Разбира се, че съм. Глупчо!

— Не оправдаха ти Хаваите очакванията ти?

— Прекарах чудесно там.

— Причината е в очите ти. Видях, има някаква тъга... Ще ми кажеш ли причината?

— Не. Обаче искам да обсъдим работния ми график.

— Очаквах да ми заявиш, че напускаш. Добре, да поговорим.

Домини седна срещу бюрото му.

— Първо, искам да ти благодаря, че ми позволи да отсъствам. Имах нужда от този месец, прекаран на брега на морето. Бях на лекар тази сутрин. Направи ми рентгенова снимка и каза, че бронхитът ми е излекуван напълно.

— Отлично. — Картър поглади мустаците си. — От няколко години те предупреждавах, че трябва да си вземеш отпуска. Трите седмици, когато гледа баща си в болницата, не влизат в сметката. Убеди ли се най-сетне, че е добре да си починеш?

— Знам, че беше прав, ала никога не ми е харесвало да пътувам сама. Като малка винаги почивах с родителите си, а след смъртта на мама, баща ми ме водеше често на пътешествия. Когато и той почина, дори идеята да отида някъде сама ми бе противна. А това боледуване ме накара да осъзная, че не трябва да се претоварвам.

— Е, добре, радвам се да го чуя. Сега кажи, какви бомбастична изненада си ми приготвила?

Той ѝ намигна.

— Бих желала да работя на четиридневна седмица, така че да имам три почивни дни.

— Продължавай.

— Това като че ли е всичко. Виждаш ли, докато бях в Мауи и се сприятелих с група туристи и много често плавах с тях. Нямах и представа колко вълнуващо може да бъде. Оказа се, че някои от тях живеят близо до Такома и имат морско училище. Поканиха ме да им се обадя, когато съм свободна. Излизат в морето всеки ден, освен когато времето е лошо.

— Да не би да си влюбена?

— Само в плаването.

— Жалко. — Той хвърли бърз поглед към нея. — Какво друго имаш предвид?

— Знам, че ти искаше да замина на турне в Спокан, но мисля, че все още не съм готова за такова натоварване.

— Съгласен съм.

— Наистина ли?

— Винаги ще останеш любимата ми Принцеса от приказките, Дом. Но, докато беше в Бремертън помислих, че не мога да очаквам това да продължи вечно. Не ме разбирай грешно. Ти създаде ролята. Тя е твоя, докато желаеш, обаче...

— Обаче, доколкото те познавам, вече имаш някой друг предвид — довърши тя мисълта му. Странно, ала идеята му не я разтревожи. — Хелън?

— Тя се подготвя от години.

— И е по-млада.

— Намислил съм да я наречем Приказната фея, тъй като е съвсем дребна, и да ѝ дам повече възможност за изява.

— Можем да се редуваме през седмица! — каза запалено Домини. — И тя ще отиде в Спокан вместо мен!

— Реших да отложам турнето, докато станеш готова за него, но Хелън би могла да поеме част от твоята работа и в телевизията, и при записите. Мисля, че идеята ти за четиридневна седмица е много удачна и ще даде възможност на Хелън да се утвърди.

Домини потръпна, щом си спомни думите на Джеръд, че Картър я манипулира. Макар и да опита да му докаже, че греша, нито за

минута не се съмняваше, че той не е променил мнението си.

— Картър, не знам как да ти се отблагодаря!

— Това устройва и двама ни, скъпа моя. Програмата ти издигна компанията ни на качествено ново ниво. Нямаме никакви конкуренти, защото Домини Лоринг е една!

— Благодаря ти — развълнувано прошепна тя.

— Искан ми се баща ти да беше жив, за да мога да му благодаря, че подкрепи решението ти да работиш за мен, въпреки собственото му разочарование. Случвало ли ти се е да съжаляваш?

— Не, никога! Харесва ми в студиото, а и извън него имам достатъчно възможности да пея класика.

— А плаването?

— Работата ми винаги е била на закрито. Промяната е добре дошла за мен. — Докато говореше, лицето ѝ грейна.

— Знаеш ли, току-що ми даде една идея. Плаващата принцеса.

— О, не — засмя се тихо Домини и стана. — Можеш ли да си представиш какво ще стане с перуката под напора на морския вятър?

— Желая ти щастие, скъпа моя! Дано намериш това, което търсиш. Заслужаваш го. — Той стана да я изпрати до вратата. Прегърна я и я целуна по челото.

Когато се прибра в жилището си в края на деня, Домини се почувства много спокойна. Картър беше проявил дори по-голямо разбиране, отколкото очакваше, и вече можеше да се подготви за почивните дни в Такома без всякакво чувство за вина.

Докато вечеряше, тя включи телевизора, но установи, че вместо да следи новините, се бе загледала в красивото розово дръвче, сложено на масичката за кафе. Не можеше да спре да мисли за дните, когато Джеръд бе любещ и нежен. Все едно, че човъркаше рана. Розите символизираха един краткотраен период на радост и щастие. Мислите ѝ непрекъснато се връщаха към децата и мъката им, когато си заминаваше. Още по-страшно ѝ прозвучаха учтивите и формални думи на Джеръд в благодарност за подаръците, изречени без капка вълнение. Беше се държал много хладно студено.

Докато беше на Хаваите, тя започна да пише писмо на момчетата, но го скъса. Опитва десетки пъти, обаче не можеше да измисли нищо, което би успокоило болката в изтерзаните им сърца. Може би беше по-добре да не им се обажда, а знаеше, че те страдат от

раздялата, както и самата тя. Погледна снимката им, която ѝ бяха подарили за Коледа. Вероятно Джеръд я бе направил по време на някое плаване. Съжаляваше, че на нея и той не е с тях.

Беше в кухнята, когато се позвъни. Предположи, че е съседката ѝ и изтича да отвори, както си беше с нощница и боси крака. Отвори вратата, без да сваля веригата и надникна през пролуката. Отвън стоеше Джеръд, облечен в тъмен костюм и вратовръзка. Гледаше го изумено. Изглеждаше по-слаб от обикновено и чертите на лицето му бяха изострени.

— Джеръд!

— Може ли да вляза? — прозвуча дълбокият му плътен глас, преследвал я в сънищата ѝ.

— Не мисля, че... — Тя опита да си поеме дъх.

— Трябва да поговорим — продължи той, като че ли не я чу. — Ще отвориш ли вратата или да я разбия? Ще го направя, без да ми мигне окото.

Неговата невъздържаност я порази. Знаеше, че не говори напразно, и това я разколеба.

— Само момент, да се облека.

— Сваля веригата, Домини!

Заплахата в гласа му я накара да се подчини разтреперана. Той бързо влезе и затвори вратата. Нещо в тихата му решителност я обезпокои повече от агресивността му. Обърна се към нея и най-сетне застанаха лице в лице.

— През цялото време мислех, че си на турне в Спокан — каза той напрегнато. — Позвъних в студиото да попитам кога ще се върнеш, но секретарката ми отговори. Че не се знае колко време ще отсъстваш. Къде беше, Домини? Едва ли си направила този тен във Вашингтон.

Стоеше, забила поглед в пода, и усещаше как кръвта пулсира в слепоочията ѝ. Беше опитвал да я намери. Защо?

— Послушах съвета ти и взех отпуска. — Осмели се най-сетне да го погледне. — Добре ли са децата?

— Въпросът е спорен. Толкова ли беше трудно да им напишеш няколко реда?

— При създалите се обстоятелства ми се стори по-разумно да не им пиша. Питър и Майкъл знаят, че винаги могат да ме намерят в студиото.

— И как да го направят, след като там те нямаше?

— Реших да остана на Хаваите, докато лекарят ми не потвърди, че съм напълно здрава.

— Ето къде си била. Консултирала ли си се със специалист?

— Да. Каза ми, че всичко е наред. А сега, ако това е всичко...

— Не, това не е всичко! — Джеръд се приближи съвсем близо до нея. — Сама ли беше?

— Какво те засяга?

Той светкавично я хвана за брадичката и повдигна лицето ѝ. Докосването на пръстите му накара цялото ѝ тяло да потръпне от удоволствие.

— Трябва да знам, дали друг те е държал в обятията си и те е обичал, след като напусна Бремертън. Каж ми!

— Джеръд... — В изблик на чувства тя притвори очи и свали ръката, която не ѝ позволяваше да наведе глава.

— Какво „Джеръд“? — попита той и стисна раменете ѝ. — Имаш ли и най-малка представа, какво преживях, докато се питах къде си и дали си сама? Не знам за теб, но през целия си живот не съм имал толкова безсънни нощи!

Зашеметена от признанието му, Домини вдигна лъчистите си зелени очи към него, ала главата му закри светлината и устните му се впиха в нейните. Необузданият му копнеж я накара да се отпусне, изпълнена с желание. В тялото ѝ се разля приятна топлина, тя се притисна към него и отстъпи пред настойчивостта му. Шепнеше името му и го целуваше страстно, опиянена от допира на ръцете си, плъзнали се под сакото му.

— Домини! — извика Джеръд и чувствата, бушуващи в него, разтърсиха силното му тяло. — Желая те и знам, че ти също ме желаеш! — Устните му търсеха очите ѝ и пламналите ѝ страни, но неизбежно се връщаха на устните ѝ. — Позволи ми да те обичам, Домини! Нека забравим всичко казано преди — говореше той, свел лице на шията ѝ. — Полудявам от чувствата, които разпалваш в мен!

Понечи да я вземе на ръце, но тя намери сили да се отдръпне от него. Досега не бе споменавал, че я обича. Само беше казал, че я желае — нищо повече от еднократно удоволствие.

— Какво има, Домини? Много ли бързам? Не можеш да отречеш, че е неизбежно. Не и след това, което започнахме! — Джеръд свали

вратовръзката си и я хвърли на дивана.

— Не отричам нищо — пророни глухо тя.

— Направих графика си така, че да прекараме заедно тези почивни дни. Можем да отидем в една усамотена вила в Пенинсюла, далече от всички.

Домини се мъчеше да намери точните думи. Всичко в нея крещеше, че иска този мъж. Перспективата за три дни и нощи с Джеръд я изкушаваше неудържимо. Но след това? Какво щеше да прави сама в леглото си през хилядите дни и нощи, когато той нямаше да я желае повече? Тя искаше правото да сподели целия му живот, а не само няколко откраднати момента на екстаз. Искаше неговите деца. Искаше сърцето и душата му!

— Не мога — отвърна му с неясен глас.

— Кажи ми поне една основателна причина! Ще отречеш ли, че го желаеш така силно, както и аз?

— Имам друг ангажимент и не мога да го отменя.

— Добре, нека отидем тогава следващата седмица.

— В момента е невъзможно да ти обещаая. Отсъствах от студиото почти три месеца.

— Домини... — Придърпа я към себе си и я прегърна. — Мислих много за нас. Всъщност не желая само един уикенд с теб. Това няма да е достатъчно! — Той покри лицето, устните и шията ѝ с горещи целувки. — Остани с мен тази нощ! Знам едно прекрасно място извън града, където ще бъдем само двамата. А ако не можем да заминем никъде, нека поне се възползваме от дните, през които съм в Сиатъл!

Погледът му бе радостен, изпълнен с желание и възбуда. Обаче нещо ѝ пречеше да сподели въодушевлението му. Грешеше ли или той наистина очакваше да приеме една любовна връзка с него?

— А децата?

— Какво децата — попита Джеръд с глас, пълен с вълнение. — Знаеш, че госпожа Моън е там и винаги се грижи за тях, когато ме няма. Всичко ще остане между нас. Ще идвам по-често в Сиатъл.

Значи той наистина искаше само любовна връзка!

— Защо притихна? Какво има? Ако предпочиташ да останем тук, нямам нищо против. За мен няма значение къде ще спим, щом ще бъдем заедно.

— Ти си вълнуващ мъж, Джеръд, и аз не мога да отрека, че ме привличаш. Не бих могла да го скрия, дори и да исках. Но случайните връзки не ме интересуват.

— Нима съм загатнал такова нещо?

— Не съм съвсем сигурна. Когато дойде за пръв път в кабинета ми, ти ме обвини, че съм готова на всичко в името на славата. Но се постара да прикриеш лошото си мнение за мен.

— Това беше преди да те опозная! — извика Джеръд.

— А сега ме познаваш и искаш просто да легна с теб?

— Изкривяваш думите ми. Познавам истинската Домини Лоринг и я желая в леглото и в живота си!

— Но само под прикритието на тъмнината и далече от дома и семейството ти! — Тя едва удържаше гневните си сълзи.

— Но, за бога, ти си Принцесата от приказките! Трябва да пазиш репутацията си!

— И една дискретна любовна връзка с теб няма да я застраши — допълни тя разгорещено.

— Нима съм споменавал за любовна връзка? — изгледа я гневно той. — Току-що ти казах, че искам да бъдеш част от моя живот! Ще бъдем предпазливи, така че момчетата да не забележат нищо!

— Нещата винаги излизат наяве, Джеръд.

— Ще направя всичко, което искаш! Имаш ли представа колко силно копнея за теб? — Прегърна я и я придърпа към себе си.

Устните му, спуснали се върху нежната кожа на врата ѝ, ѝ подействаха като опиат и я изпълниха с желание. Тя наведе глава, за да го улесни.

— Трябва да помисля — прошепна му, толкова близо до решението да се предаде, че се уплаши.

— За какво има да мислиш? — изстена Джеръд.

— За твърде много неща! — Отдръпна се от него. — Тази връзка ще свърши някой ден. Ето за какво трябва да помисля. И за това, че досега никога не съм била с мъж!

— Нима искаш да кажеш, че досега не си се любила? — попита той невярващо, после хвана ръцете ѝ и целуна с влудяваща нежност дланите ѝ.

— Да. Както виждаш, доста неща не знаеш за мен. Трябва ми време!

Домини издърпа ръцете си.

— Била ли си влюбена, Домини?

— Мисля, че да, веднъж.

— Картър?

— Роберто Верини.

— Тенорът?

— Да. Забеляза ме на едно оперно прослушване в Рим. Нарече ме неговата красива американска роза. Влюбих се безумно. Докато един ден разбрах, че наричаше Герда германски еделвайс, а Анита — мексикански мак.

Джеръд отметна глава, разсмя се и я прегърна отново. Зарови лице в косите ѝ и ухапа леко ухото ѝ.

— О, Домини... — изстена той. — Вече разбирам защо съм така луд по тебе. Никога не знам какво ще кажеш. Колко дълго трябва да чакам отговора ти?

Тя се отпусна на рамото му. Наслаждаваше се на топлината и силата, излъчващи се от него, ала вече знаеше отговора. Обичаше го, но никога не би се съгласила на друго, освен на женитба. Предполагайте, че и той я обича малко, ала не достатъчно, за да се обвърже за цял живот. Може би още беше емоционално свързан с жена си. Ала каквато и да бе причината, една любовна връзка с него щеше да я нарани, дори да я съсипе. И накрая щеше да остане сама. Освободи се бавно от прегръдката му и се отдръпна.

— Ще ти отговоря веднага. Ако трябва да използвам думите, които каза в нощта, преди да напусна Бремертън, искам да бъда с теб, но ако го направя, може би ще съжалявам цял живот. Поради определени причини отговорът ми е: не!

В сините му очи за малко проблесна заплаха, после угасна.

След миг си беше отишъл.

За Домини февруари бе най-безличният месец в живота ѝ. Питаше се дали ще може някога да се излекува от болката, породена от загубата на Джеръд.

Потопи се отново в работа, за да не мисли за него. Бе предвидено последната вечер на месеца да пее в операта с дружеството за ораторна

музика. Репетициите на „Спасителят“ бяха след работа и я натоварваха така, че нямаше време да се замисля за нещастieto си.

Вечерта на представлението беше облечена с рокля до земята и на шията си бе сложила наниз от перли. През изминалия месец косата ѝ бе станала още по-дълга и скриваше перлените ѝ обеци — подарък от Джеръд за Коледа, който тя щеше да пази цял живот. Като цяло бе доволна от изпълнението си, особено в частта, която бе любима на баща ѝ — „Той ще нахрани своето паство“. Представлението мина пред препълнена зала. След края му Домини остана заедно с другите изпълнители зад кулисите, за да приемат поздравленията на почитателите им. Хората се тълпяха към тях от всички страни. Вече мислеше да тръгва, когато усети как някой подръпна леко роклята ѝ. Погледна надолу и видя една светла руса главица. Детето я държеше здраво, почти отчаяно.

— Майкъл! — Радостният ѝ вик накара няколко души да извърнат глави. Вдигна момченцето на ръце. — Не мога да повярвам!

— Казах на госпожа Моън, че ще се радваш да ме видиш. — Усмихна ѝ се сладко и обви здраво ръце около врата ѝ.

— Къде е тя? Къде е Питър?

Той отпусна прегръдката си и огледа тълпата наоколо от своята височина.

— Ето там.

Посочи в посока към едното стълбище, Домини го целуна импулсивно. Сърцето ѝ биеше лудо от тази неочаквана среща.

— Татко ти също ли е тук? — попита тя, като си проправяше път през тълпата и притискаше Майкъл.

— Не. Замина задълго в Лос Анжелис. Не можахме да отидем с него, тъй като сме на училище, но той каза, че следващия път ще ни вземе със себе си.

— Разбирам — прошепна Домини, странно потисната. Дали бе заминал по работа или за удоволствие? И, което бе по-важно — беше ли сам? Мисълта, че може да е с друга жена, я влуди, но нямаше как да попита децата.

— Ето я! — чу се гласът на Питър. Той се промъкваше през тълпата и вече почти бе стигнал до тях.

Домини остави Майкъл на земята, наведе се да целуне брат му и го прегърна силно. И двете момчета бяха с пуловерите, които им бе

оплела.

— Питър! — каза тя почти разплакана, когато той я прегърна. — Не можеш да си представиш колко ми липсваше!

— И ти на мене — отвърна сериозно момчето. — Татко не ми позволява да ти се обаждам, но видяхме, че участваш в концерта, така че няма да има право да ни се кара — заяви той и сграбчи ръката ѝ.

— Госпожице Лоринг... Домини — каза икономката, когато най-сетне си проби път до тях.

Нейното идване я спаси и тя не отговори на тъжните думи на Питър. Прегърна силно възрастната жена, после подаде ръце на децата и те ги хванаха здраво.

— Когато разбрахме, че ще изпълнявате една от главните роли, решихме с момчетата, че не бива да пропуснем концерта — обясни ѝ госпожа Моън. — „Спасителят“ винаги ще ни напомня за времето, когато бяхте в Бремертън.

— Домини, ти пъ чудесно, обаче „Медената питка“ ми харесва повече — намеси се Майкъл.

Всички се разсмяха. На четиримата заедно им беше толкова добре, че Домини не можеше да повярва, че сега няма да поемат заедно към Бремертън, като семейство.

— Имам прекрасна идея. Какво ще кажете сега да ми дойдете на гости? Можем да купим по пътя храна от китайския ресторант и да се повеселим. След представление винаги умирам от глад. Съгласни ли сте?

Може би не беше честно да притеснява така госпожа Моън, но не можеше да се сдържи. А и Джеръд не бе там, за да се противопостави. Ала дори да беше, щеше да се пребори с него. Обичаше момчетата и знаеше, че те жадуват да бъдат с нея.

— Може ли, госпожо Моън? — попитаха децата възбудено.

Домини реши да стигне докрай.

— Госпожо Моън, ако имате някаква работа в Сиатъл, можете да оставите момчетата да пренощуват при мен. Така ще можем да останем до по-късно, а утре да си отспим. Имам диван във всекидневната, могат да спят на него.

Очите на децата бяха устремени към нея и я гледаха като някакво божество. Предложението им се струваше толкова фантастично, че не можеха дори да проговорят. Икономката се усмихна.

— Ако сте сигурна, че това няма да ви притесни прекалено, мисля, че идеята е чудесна. Липсвахте им много. Сестра ми живее тук и мога да пренощувам при нея. Вече е доста стара и ще ѝ бъде трудно, ако отида с децата.

— Защо не оставите момчетата при мен и за двата дни, стига за вас това да е удобно? Нямам никаква работа до понеделник.

Госпожа Моън изглеждаше очарована от предложението.

— Само ми кажете адреса си, за да мина да ги взема в неделя следобед. Ще трябва да се приберем в Бремертън навреме, за да се подготвят за училище.

Докато Домини даде някои обяснения на госпожа Моън и си взеха довиждане, тълпата вече бе намаляла значително. Майкъл и Питър стояха притиснати към нея и тя желаше този миг да не свършва никога. Беше щастлива, че е с тях, а това бе и една връзка е баща им. Някои техни забележки и маниери ѝ напомняха силно за него и болката в нея бе нетърпима. Поведе ги към колата и по пътя спряха да купят храна. Беше ѝ трудно да слуша това, което ѝ говореха за Джеръд, но децата изгаряха от нетърпение да ѝ разкажат всичко за живота им, след като си бе отишла. Всяка тяхна дума ѝ бе скъпа.

Продължиха да разговарят доста, след като се навечеряха и приготвиха за лягане. Домини щеше да запомни за цял живот тези откраднати часове. Откритието, че от Коледа насам Джеръд е бил постоянно в лошо настроение я накара да се запита дали му липсва.

— Защо татко те целуваше, след като толкова много не те харесва? — изтърси съвсем неочаквано Питър.

— Не мога да ти отговоря. Питър. Понякога възрастните се държат странно, без самите те да знаят защо — отговори тя и усети как болка пронизва цялото ѝ същество.

— Мразя го!

— Не говори така, Питър! Той те обича много силно! — Домини се наведе над него и го потупа нежно по ръката.

— Не, не ме обича! По-лош е дори от директора на училището ми. Предпочитам да живея с теб, а знам, че не мога. Когато порасна, ще избягам. Майкъл също...

Изглежда, че в дома на доктор Улф цареше смут.

— Домини, може ли утре да отидем до Аквариума?

Неочакваната молба на Питър ѝ напомни, че трябва да отмени ангажиментите си за почивните дни.

— Мисля, че идеята е чудесна. За последен път бях там преди години с татко. А сега трябва да спим, за да бъде утре Майкъл бодър.

Детето бе изтощено до краен предел.

— Толкова си добра — каза Питър и затвори очи. — Домини... Обичам те!

— Аз също те обичам, Питър! — Когато се наведе да го целуне за лека нощ, една солена сълза се спусна по бузата ѝ и падна върху неговата...

В понеделник Домини тръгна на работа с нова тежест на сърцето. Да каже сбогом на момчетата бе едно от най-трудните неща в живота ѝ. Не можеше да им обещае, че ще се видят отново, а и те не попитаха.

Жилището ѝ бе толкова празно без оживените им гласчета, че всяка вечер изпитваше ужас, когато се прибираше. Откакто Джеръд си бе отишъл, животът ѝ бе празен и безсмислен. Въпреки че обичаше работата си, ѝ се струваше, че стои накрая на света и го наблюдава, без да бъде част от него, без да усеща вкуса на живота...

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Госпожица Лоринг? Обажда ви се госпожа Моън.

— Да, госпожо Моън, какво има?

Домини се прибираще от работа и едва бе прекрачила прага на вратата, когато телефонът иззвъня. Дори не бе свалила палтото си. Стисна здраво слушалката — икономката едва ли щеше да я безпокои, ако не се бе случило нещо с децата!

— Преди да обясня, искам да ви кажа, че всичко е наред, така че можете да се успокоите.

— Слава богу. — Домини въздъхна с облекчение. — От неделя сутрин непрекъснато мисля за трима ви.

— А ето и причината за моето обаждане. Близнаците на дъщеря ми са настинали много лошо и ушите им са възпалени. От няколко дни дъщеря ми почти не е спала и вече не знае какво да прави. Досега не съм изпадала в подобна ситуация, а и доктор Улф отсъства...

— Искате да дойда и да остана при момчетата ли?

— Ако можете! Те ви обичат! Ще съм неспокойна, ако ги оставя с някой друг. Бих могла да се обадя и на доктор Улф, но...

— Не! — прекъсна я Домини. — Не е необходимо. Най-сетне имам възможност да ви се отблагодаря за безупречните ви грижи докато бях болна. Кога ще се прибере Джеръд?

— След не по-малко от три седмици. В Лос Анджелис има медицински симпозиум и той реши да го съчетае с отпуската си — първата от години насам. Работеше безспирно, откакто жена му почина и мисля, че почивката му е необходима. Затова не искам да му се обадя.

— Недейте! Трябва веднага да отидете при дъщеря си, всичко останало сега е без значение. А за мен няма нищо по-приятно от това, да бъда с момчетата.

— А ще можете ли да отсъствате от работа?

— Не се притеснявайте. Щом трябва, ще отсъствам. Идвам още тази вечер. Може би ще бъде към полунощ, но ще дойда.

— Има още нещо. Не знам за колко време ще отсъствам.

— Ще остана при децата докато се върнете. Не се тревожете. Знаем как се чувства човек, когато някой близък е болен.

— Вярвах, че мога да разчитам на вас. Тогава ще се видим довечера. Ще оставя запалени лампите отвън.

— Добре. А сега се обадете на дъщеря си и ѝ кажете, че всичко е наред. Това ще я успокои.

— Вие сте ангел, госпожице Лоринг... Домини. Никога няма да забравя това!

Домини окачи слушалката. Изведнъж всичко друго изгуби значение — трябваше да бъде с децата! Опита да се свърже с Картър, докато си стягаше багажа, но безрезултатно. Накрая остави съобщение на телефонния секретар, като обясни, че е повикана по спешност и ще се обади веднага, щом има възможност. Помоли съседката да наглежда цветята и потегли.

Към девет и половина бе на път към ферибота. Много нощи Джеръд бе изминавал същия път и това я накара да се почувства по-близо до него. Дали понякога в самотата си мислеше за нея? Дойде ѝ наум, че от време на време той ще се обажда. Трябваше винаги да включва телефонния секретар, когато са на училище. Надяваше се госпожа Моън да му обясни всичко, ако Джеръд разбере, че тя се грижи за децата му.

Както и предполагаше, беше дванадесет и половина, когато пристигна пред дома на доктор Улф. Още не бе угасила фаровете и децата изтичаха от къщата и повлякоха куфарите ѝ, като настояха да спи при тях. Питър видя мандолината ѝ и я помоли да го научи да свири на нея.

— Може би утре. А сега е време за лягане. Госпожа Моън трябва да тръгва, а преди това искам да ми даде някои напътствия.

След като ги целуна за лека нощ, Домини забърза към кухнята, за да поговори с икономката.

— Госпожо Моън? Ще дойде ли някой да ви вземе или сте повикали такси?

— Зет ми ще бъде тук след малко. Написала съм и на бележника телефона на дъщеря ми, а също така и номера, на който можете да намерите доктор Улф, ако се наложи. Той се обажда на момчетата всяка вечер, с изключение на тази, неизвестно защо. Мисля, че това е

всичко. Оставям ключовете на колата край бележника, за да можете да карате децата на училище и да излизате до града.

— Предполагам, знаете, че на Джеръд няма да му хареса, ако разбере, че съм тук и се грижа за децата му.

— Нося пълна отговорност за тези момчета вече пет години. Аз решавам кого ще оставя да ме замества и знам, че вие сте най-подходящия човек. С това въпросът е изчерпан! Той никога не би поставил под съмнение избора ми.

Икономката и Домини разговаряха, когато чуха шум от пристигаща кола.

— Това вероятно е зет ми. Довиждане засега, Домини. Надявам се някой ден да разберете колко съм ви благодарна.

— Това е най-малкото, което мога да направя, като имам предвид как се грижехте за мен!

Домини я прегърна и отвори вратата с намерение да ѝ помогне. И тогава ахна. Човекът, който идваше с куфар в ръка и чанта, праметната през рамо, бе Джеръд! Той приближи и тя усети, как кръвта се дръпна от лицето ѝ. Щом ги видя, застанали на входа, Джеръд замръзна на мястото си. Първо стрелна очи към нея, после към госпожа Моън. На Домини ѝ се искаше да потъне вдън земя.

— Така-а-а... — проговори първа икономката. — Май бягството не е помогнало.

Госпожа Моън се бе отнасяла към Джеръд винаги с най-голямо уважение и сега Домини бе шокирана от присмеха в гласа на възрастната жена.

— Ще ми каже ли някой какво става в собствения ми дом? Или искам прекалено много? — Той пусна бавно багажа на земята.

Госпожа Моън вдигна предизвикателно брадичка.

— Нямаше да е прекалено, ако не бяхте толкова сляп.

— Нищо не разбирам! Хайде, госпожо Моън, слушам ви.

— Въпреки че сте много добър лекар, вие определено сте глупак, когато става въпрос за личния ви живот!

— И затова решихте да хвърлите малко светлина върху положението, така ли? — Джеръд стисна устни.

— Джеръд... — Домини се видя принудена да се намеси. — Близнаците са болни и трябваше някой да се грижи за момчетата, за да може тя да отиде при дъщеря си. Зет ѝ ще пристигне всеки момент.

— Май ще ѝ се наложи доста да почака, като се има предвид, че този месец Пам, Денис и близнаците са на почивка в Аризона.

Напълно обърквана, Домини тръсна глава и погледна госпожа Моън за обяснение. Чу се топуркане на детски крачета по коридора и радостният вик на Майкъл, разбрал, че баща им се е прибрал. Питър бе по-сдържан.

— Тате, защо се връщаш толкова скоро?

Джеръд се наведе, вдигна Майкъл на ръце и разроши косата на Питър.

— Липсвахте ми много и си дойдох. Донесъл съм ви подаръци. Вземете багажа ми и ги потърсете, докато поговоря с госпожа Моън и Домини.

Доволният глас на Майкъл огласи къщата и двамата с Питър изчезнаха навътре.

— Преди да започнете да си правите каквито и да било изводи, Джеръд Улф, искам да знаете, че аз помолих госпожица Лоринг да дойде и да се грижи за децата — започна икономката с тон, който би накарал някой слаб човек да потръпне. — А ако съм излъгала за причината, то това си е моя работа!

— Нищо не разбирам — промълви Домини, като гледаше ту към госпожа Моън, ту към Джеръд. Не можеше да прочете нищо на безизразното му лице.

— Домини, би ли ме почакала вътре? Искам да поговоря с госпожа Моън насаме.

— Разбира се. — Преди да влезе, тя погледна икономката, и остана озадачена от странния блясък в очите ѝ. Тя изглеждаше доволна от ситуацията!

— Хайде да играем на болница — настоя Майкъл, щом Домини влезе във всекидневната. Държеше детския лекарски комплект, който Джеръд току-що му бе донесъл.

— Трябваше и двамата да сте в леглото — възрази тя, като наблюдаваше с крайчеца на око си Питър. На масата лежеше неразопакован модел на кораб, който трябваше да се сглоби.

— Домини, може ли да посвиря малко на мандолината? — попита тихо Питър.

— Само няколко минути и след това трябва да лягаш.

— Благодаря!

Той изтича горе.

— Представи си, че си катастрофирала с мотор — заобяснява ѝ Майкъл и я помоли да легне на пода.

— Много ли съм зле? — Беше ѝ трудно да влезе в настроението на детето, защото искаше да разбере за какво говорят Джеръд и госпожа Моън.

— Почти си умряла — промърмори сериозно Майкъл. Сложи на врата си слушалки и извади чифт гумени ръкавици.

Домини опъна морския си пуловер над джинсите и легна на земята. Изстена високо няколко пъти и сложи ръка на челото си с дланта нагоре. Той свали едната ѝ маратонка и я потупа по ходилото.

— Кракът ти е счупен. Ще го гипсирам. — Момченцето превърза с поразителна сръчност прасеца ѝ с еластичен бинт. — Трябва да ти сложа и болкоуспокояваща инжекция. — Взе от лекарската чанта една огромна пластмасова спринцовка и боцна рамото ѝ няколко пъти. — Имаш подутина на челото. Ето мехур с лед. — Цопна го на лицето ѝ. — А сега ще преслушам сърцето ти.

— Мисля, че е по-добре аз да направя това.

— Татко! — Майкъл скочи на крака и се хвърли в прегръдките на баща си.

Сърцето на Домини прескочи един удар и тя наистина се почувства болна. Мехурът за лед бе върху едното ѝ око и ѝ се искаше да бе покрил и другото. Не смееше да погледне Джеръд — страхуваше се от това, което щеше да прочете в погледа му.

— Време е да лягате с Питър. Качвай се горе, а след като поговоря с Домини, ще дойда да ви завия.

Майкъл послушно каза „лека нощ“ и преди да изтича нагоре, благодари на татко си за подаръка.

Най-сетне останаха сами. Домини очакваше той да я помоли да си тръгне незабавно. Извърна бавно глава и го погледна.

— Знам, че не искаш да ме видиш никога, но моля те, не прави сцени, преди момчетата да заспят. Вече си тук и аз ще си тръгна веднага.

— Нямам намерение да натъжавам децата. — Джеръд приседна до нея и нежно я притисна към пода. — Питам се, дали сърцето ти те издава, когато си изненадана? Сега ще проверя.

Домини изстена, когато постави слушалката отляво под гърдите ѝ и се заслуша. Очите му потъмняха.

— Бие неритмично, което означава, че нивото на адреналина ти е повишено. — Отдръпна ръката си, ала остана зашеметяващото усещане от допира на пръстите му. — Искам обяснение от теб, но след като децата заспят.

— Къде е госпожа Моън?

— В стаята си. Отказах таксито, което бе повикала.

— Разбирам...

— Съмнявам се.

Домини не можеше да търпи повече и скочи на крака. Чувствеността на погледа му я смущаваше и едновременно с това я възбуждаше.

— Каквито и да са били причините на госпожа Моън да ме повика, вероятно и аз имам вина за това — започна колебливо Домини. — Случи се така, че момчетата ме видяха, когато бяха с нея на представлението на „Спасителят“. Дойдоха зад кулисите и аз ги поканих да останат при мен през почивните дни. Прекарахме толкова хубаво, че ни беше трудно да се разделим. Питър не искаше да си тръгне.

— Питър те обича — заяви Джеръд. — За него няма покой от деня, в който реши да участва в онзи конкурс! Госпожа Моън е можела да го успокои само ако измисли някакъв претекст, за да стъпиш отново в този дом. Това, което ме учудва, е, че си дошла! — Гласът му потрепери.

— Защо говориш така? Обичам децата ти като свои! Знам, че не го приемаш, ала е истина. Зарадвах се толкова много, когато госпожа Моън ме помоли да ги гледам, че напуснах Сиатъл, без дори да говоря с Картър!

— Нима мислиш, че ще ти повярвам? — запита я дрезгаво.

— Какво има, Джеръд? И досега не мога да разбера какво ти пречи да ми вярваш?

— Аманда казваше, че обича Питър и мен, но винаги се намираше някакъв важен случай за проучване или нова задача за изпълнение. — Лицето му беше безизразно. — Малко след сватбата ни започнах да проумявам, че е кариеристка в буквалния смисъл на думата. Плановите ни като семейство нямаха значение за нея, както и

това, дали трябваше да отидем на почивка, или пък имахме някакъв специален повод — винаги работата ѝ бе на първо място. Заради нея тя пропусна най-важните моменти в живота на Питър. Карахме се непрекъснато. Промених работния си график така, че да можем да бъдем колкото може повече заедно. Но това беше грешка — нещата станаха още по-зле. Винаги, когато бях свободен, тя прекарваше времето си в телевизията или с нейни приятели. После дойде Майк — грешка, случайно. Отказа да се грижи за Майкъл. Цяло чудо е, че се намери нощ, през която бе вкъщи, за да забременее! — Джеръд крачеше назад-напред и потриваше врата си, докато изливаше натрупалата се в нея горчилка. — Един ден се събудих и разбрах, че вече не я обичам. Всичко, което бях изпитвал към нея, бе умряло. Вероятно затова се чувствах виновен, че нещата помежду ни не вървят. Когато се запознахме, тя беше млад репортер и подготвяше статия за живота в Пролива. Появи се един ден на пристана и зададе множество въпроси. Наскоро бе починал брат ми и вероятно това ме правеше уязвим. Привлече ме, тъй като внесе нещо ново в живота ми. Бях студент и не исках да се женя, ала тя настоя. Съгласих се като последния глупак, защото идеята за стабилен семеен живот ми се стори привлекателна. Чак след церемонията Аманда ми заяви, че за неопределено време не желае да имаме деца. Спорехме непрекъснато по този въпрос, но все пак Питър се появи...

Безброй мисли се блъскаха в главата на Домини. През цялото време бе мислила, че той не може да обича друга... Всичко започна да идва на мястото си — най-сетне разбра защо не ѝ вярваше и се отнасяше с такава враждебност към работата и.

— Бяхме се скарали в деня, когато умря. Молах я да се върне на работа на половин ден, тъй като Майкъл бе само на четири месеца. Тя не отстъпи и ми даде да разбера, че не е създадена да бъде майка. Заплаших я с развод, ако продължи да изчезва всеки ден — понякога за цяла седмица, и да оставя грижите за децата изцяло на мен и бавачката им. Питър жадуваше да бъде с нея и изживяваше тежко отсъствията ѝ. Разбрах, че ще е по-добре, ако се разделим. Не можех да понасям повече децата да слушат как се караме.

Нищо чудно, че винаги я беше гледал с подозрение. Толкова много недоразумения можеше да бъдат избегнати, ако още в началото

бе научила истината за Аманда! Тока обясняваше нуждата, която имаше от нея Питър. А Майкъл искаше единствено да бъде обичан!

— Може би Господ няма да ми прости, но след погребението не почувствувах нищо. Никаква мъка, никакво съжаление — призна Джеръд. — Просто реших, че ще трябва да стана най-добрият самотен баща. Наскоро госпожа Моън бе загубила съпруга си и я помолих да дойде при нас. Винаги се бях възхищавал от нейния характер и топлота. Прие предложението ми, за което ще ѝ бъде вечно признателен. Питър я хареса веднага и оттогава тя винаги е с нас. Всичко вървеше много добре и допреди няколко месеца мислех, че семейството ми е изцелено. — Очите му, изпълнени с болка, я гледаха красноречиво. — Това, че децата спечелиха конкурса, ми показва едно. Аз никога няма да мога да дам на Питър всичко, от което той има нужда. Винаги бе копнял за майчина обич и никога не я получи от Аманда. Децата се влюбиха в теб от пръв поглед, когато дойдоха в студиото. Всичко беше ясно — ти се раздаваше, бе там заради тях. И завинаги спечели обичта им. — Джеръд млъкна за малко, а после продължи: — Вечерта след операта, когато ми каза, че не можем да дойдем при теб в Сиатъл, тъй като заминаваш на турне, ме убеди, че си само още една Аманда. Беше дори по-лошо, тъй като децата боготворяха земята, на която стъпваш. Не можех да си представя как ще кажа на Питър, че няма да те има и че може би никога няма да те види отново. Не исках живота му пак да се превърне в едно болезнено очакване. Бе прекарал толкова много години с надеждата за нещо, което не можеше да се случи никога и исках да го предпазя.

— Само ако знаех!

Домини тръсна глава.

— Пак щеше да заминеш! — настоя той.

— Така е, по преди това щях да му позвъня, за да се уговорим и да има за какво да мислим и двамата.

— И двамата? — попита Джеръд.

— Прекарах с децата ти един чудесен ден. Те ми липсваха страшно и щях да приема предложението ти веднага, ако турнето не бе вече планирано. Защо мислиш, че дойдох в Бремертън? Помолих Бил да ме закара веднага, щом Картър ми даде почивка, въпреки че се чувствах ужасно зле.

— Само ако беше видяла очичките им, когато чуха, че си в града!
— Чувствата, с които бе изпълнен гласа му, говореха много. — Не знаех какво да мисля. Идването ти в Бремертън убеди децата, че те имат особено място в живота ти. Властта ти над тях ме ужаси.

— Но нима не виждаш — каза меко тя, — че те наистина имат особено значение за мен! И винаги ще имат, защото ги обичам!

— Вярвам ти. Не би могла да се преструваш толкова дълго. Когато влязох преди малко и те видях да лежиш на пода, само за да доставиш удоволствие на Майкъл, нещо в мене се преобърна. Разбрах, че беше грешка да държа децата далече от теб. Питър направи своя избор отдавна. Домини... — В очите и гласа му тя долови гореща молба. — Живях достатъчно дълго с Аманда, за да разбера, че не мога да ти влияя, когато става дума за кариерата ти. Но, моля те — позволи на децата да бъдат част от твоя живот. Те имат нужда от теб!

Тя едва сдържаше сълзите си. Обичаше момчетата, обаче не би могла да бъде край тях, без да има обичта и на Джеръд. Той искаше от нея невъзможното.

— Въпреки че ги обожавам, мисля, че идеята не е добра. Разделите ще бъдат непоносимо тежки.

— Права си, разбира се. Нямах право да искам това от теб. Извинявай.

Домини се страхуваше, че ще се разплаче пред него, затова каза тихо, че отива горе да събере багажа си и изтича от всекидневната.

— Домини! — извика Джеръд, когато тя изчезна по стълбата към спалнята му. Затича се след нея и я хвана за раменете точно, когато бе прекрачила прага на стаята. — Домини... — Придърпа я към себе си, застанал зад нея. — Не си отивай! Не ме оставяй! Толкова те обичам, че вече не мога и да мисля! — Покри с целувки всеки милиметър от кожата ѝ и накрая достигна устните ѝ. Обърна я и я притисна толкова силно, че телата им се сляха в едно. — Ти си най-красивото, вълнуващо и божествено нещо в моя живот! Омъжи се мене! Може би някой ден ще отвърнеш на любовта ми. Само ми дай възможност!

Тя се наклони назад, за да може да го погледне.

— Госпожа Моън е права. Сляп си като къртица, Джеръд. Тя знаеше колко много те обичам и... По-добре да ти покажа. — Ръцете ѝ погалиха лицето му.

Видя как в очите му избухна синя светлина и устните му се спуснаха върху нейните. Като че ли мина цяла вечност, докато стояха така, слети в един силует на лунната светлина, лееща се през прозореца.

— Ще пееш ли на вашата сватба? — изписука Майкъл, като ги гледаше невъзмутимо.

Джеръд се съвзе пръв. Домини го чу как изпъшка, сетне почувства, че раменете му се затресоха и накрая той се разсмя от цяло сърце. Притисна я към себе си, за да ѝ даде възможност да се съвземе.

— Мисля, че точно на тази сватба няма да ѝ се наложи да пее, Майкъл. — Целуна я спокойно и силно и тогава Питър светна лампите на спалнята, все още с мандолината в ръка. — Нашата Принцеса от приказките ще бъде булката. Предполагам, в бяло — прошепна чувствено той, — и то колкото може по-скоро. Иначе младоженецът не отговаря за последствията.

— Какви последствия? — попита Майкъл.

— Хайде деца, връщайте се в леглата! — нареди им госпожа Моън, която се появи в спалнята по пеньоар и нощница. — Оставете горките си родители да обсъдят на спокойствие плановете си. А татко ти имаше предвид нещо, свързано е хормоните.

— С хормоните? — Силният смях на Джеръд изпълни стаята. — Госпожо Моън, вие сте чудесна! Но едва ли сте предполагали, че планът ви да привлечете госпожица Лоринг вкъщи, е напълно излишен. — Той притисна Домини силно към себе си. — Още щом заминах, разбрах, че всичко, което ми е скъпо, е тук. И се зарекох веднага, щом свърши симпозиума, да се върна и да помоля Домини да се омъжи за мен. Благодарение на вас, госпожо Моън, дори не се наложи да изляза от къщи, за да го направя!

— Крайно време беше, тате. — Питър потърка уморените си очи. — Вече бях намислил да избягам при Домини, така че щеше да ти се наложи да дойдеш при нея, за да ме прибереш. Разбра най-сетне, че не беше прав, нали?

— Да-а-а. — Майкъл вирна малката си брадичка.

— Ти ни каза, че тя сигурно не обича децата и че е съвсем различна и про... про-а-за-ична, когато е вкъщи.

— Изненадана съм, че Питър не беше написал и това в писмото си. — Домини не можа да се сдържи и целуна Джеръд по бузата.

— Мисля, че отсега нататък ще ми се наложи да държа устата си затворена винаги, когато момчетата са тук — отвърна ѝ тихо. — Може би ще е най-добре до края на живота си да останем в спалнята и да се любим. Тогава няма да имам никакви неприятности.

Децата като че ли разбраха, че присъствието им вече не е необходимо, нито приемливо, и тръгнаха с госпожа Моън.

— Обещаващ ли? — Домини се усмихна съблазнително. — Искам по-скоро да усетя в утробата си нашето дете. Питър и Майкъл ме накараха да закопнея за неща, неизпитвани от мен досега.

— Все още не знаеш какво е истинско желание, но скоро ще разбереш. Кълна се, че през живота си не бях виждал толкова красива жена като теб! Ти ме омагьоса, Принцесо!

Домини покри лицето му с целувки и спря на устните му.

— Щом се изповядваме, трябва да ти кажа, че ти съвсем не беше онова, което си представях. Мислех, че си възрастен, финансово съсипан, напълно обезумял от мъка човек.

— И вместо това се сблъска с един непознат, напълно обезумял от желание. — Той я целуна силно и продължително.

— Всъщност бях толкова лудо влюбена в теб, че пренебрегнах цялата горчивина и се възхищавах на прекрасния човек, скрит в тебе. Ти си мъжът, когото съм търсила цял живот. Можеш да не се съмняваш в това, доктор Улф. Обичам те! — Гласът ѝ, изпълнен с желание, потрепери.

Той въздъхна със задоволство, но след това каза съвсем сериозно:

— Домини, искам да знаеш, че въпреки желанието ми Принцесата от приказките да бъде завинаги само моя, не бих и помислил да те накарам да изоставиш кариерата си, за да се омъжиш за мен. Бих искал да сме много щастливи!

— Аз също го желая. Толкова много, че след като се върнах от Хаваите, разговарях с Картър. Оттогава съм на четиридневна работна седмица.

— Нямах представа! — извика радостно Джеръд.

— Има и още нещо. Той подготвя Хелън да поеме част от работата ми. Какво ще кажеш, ако през седмица във всекидневната ни се появява Приказната фея?

— Ще бъде чудесно — прошепна ѝ той. — Извинявай, но съм замаян!

— Казах на Картър, че имам нужда от време за себе си. — Тя се сгуши в него. — Сигурна съм, че той ще одобри всичко, което ние с теб решим относно кариерата ми. В живота ми ти си на първо място. Джеръд!

— Домини, има толкова много неща, които искам да ти покажа, да ти разкажа, да споделя с теб! Мислиш ли, че ще можеш някога отново да стъпиш на лодка? — Целуна я нежно по шията. — Имам толкова мечти и планове, за които не вярвах, че ще се сбъднат.

— Никога не забравяй, че притежавам вълшебна сила. Всичко е възможно, любов моя!

Но Джеръд също бе вълшебник и вече я омагьосваше с ръце и устни... С любовта си...

А през това време госпожа Моън се усмихваше и мислеше, че с помощта и на нейното чародейство току-що бе започнала една нова приказка...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.